#شهاب ?:

بِسۡمِ اَللّٰهِ اَلرَّحۡمٰنِ اَلرَّحِيۡمِ

Ketabton.com

د سهار څخه چې د واده په سودا لګيا وم، نور نو نفس مې د ډيري ستړيا څخه نه پورته کيدو، پښو کې مې هيس توان او حرکت نه و پاتې په بې حاله او ستړی غږ مې آسما ته چې زما څخه مخکې د يو کالو دوکان خواته روانه وه نارې کړل او ومې ويل: آسما تا دې زما په سر قسم وي نور مې په پښو کې هيس توان او انرژی نشته ته و خداې نور خريد به پريږدو سبا ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

آسما- وي سبا نو کله د خريد وقت لرو؟ سبا ته د نکريزو شپه ده، ستا خسر ګنې اوس لا خفه وه او ويل يې: موږ رواج نلرو ناوی دی، د واده په شپو ورځو کې د کور ښځه ووځې، نن يې تاته اجازه نه درکول ته فکر کوی سبا دی پرېږدی؟

د آسما په خبرو باندی مې د جهان د مور خبری ياد ته راځې، حق د آسما سره وو که نن مې خپل خريد نه وايې پوره کړی سبا خو بيخي اجازه نه وه! مجبوره په کرار، کرار او سترړی ګامو باندې د آسما پسې شوم، او د ماذديګر خوا آذنونه يې کول چې د کور خواته روان شو، کورته چې ورسيدم نور د لاس او پښنو غورځيدلي وم، يواځې نفس مې تلو راتلو. د ډير ستړيا ښځه خپل کوټې ته نشوم تلې او مجبورې په دهليز کې د جهان د مور او راغلي ميلمنو سره کيناستم،

زما د حال په ليدو د جهان مور وويل: وی نو په تا باندی څه جبر وو چې خپل ځان دی د لاس او پښو واچوی؟ هلته کندهار کې ولې ستا په نظر دوکانونه نسته چې تا خپل شيان دلته جر،جر دی واخيستل او دسی دی ځان مړه کې؟

د هغې په جواب کې مې هيس ونه ويل، يواځې سر مې ښکته واچوی چې دهليز ته يو اوه اته کلن ماشوم چې ماته د جهان وراره معلوميدې رانونتې او کرار زما خواته راغې او ويې ويل: جهان کاکا وايې يو وارې د باندې راسه.

د هغه ماشوم په خبری زه د موضوع تر اخيره پوه شوم! غوښتل مې لځايه پاسم او د باندی د جهان ليدو ته لاړشم چې د هغې مور زما لاس ونيو او په تروش تندی هغه ماشوم ته وويل: ورځه جهان کاکا ته دی ووايه چې ادی ويل د واده تر شپې باره ته حق نلری چې شزه دی وګوری، تر هغه وخته ورته وايه په زړه دی لويه ډبره کشيژده(کيږده)او بيا يې ماته مخ کړو او ويې ويل: وی تاته هم نور شه خبره نده چې د واده تر شپې خپل د ميره مخې ته ولاړسې..

د هغې خبرو ته مې په حيرت باندې غوږ نيولې وو! د ځان سره مې وويل: دا نو څنګه کار دی؟ موږ خو کوژده کې يو بل ليدې وه او خبری کړی وه نو بيا دوي ولې دد خبرو اجازه د واده تر شپې بنده کړه؟ خو مجبوره بيرته هملته کينسم، فکر مې د جهان خواته وو پوهيدم ضرور يې پوښتنه کول چې ولې مو ناوخته کړل؟ د بازار ښځه په راتلو؟ موبايل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې هم نه درلود چې ورته زنګ ووهم او ورته خبر ورکړم،

زه لا په همدی فکرونو کې وم چې همغه کوچنې ماشوم بيا راغلو او ويې ويل: جهان کاکا وايي يو دقه دی راسې لږ کار ورسره لرم.

د هغه ماشوم پدی خبری په دهليز کې ناست تول ښځې په خندا شول او هر چا يو خبره کول چا ويل"جهان تر ماښام صبر نلری"بل ويل دومره وربانډی ګرانه يې زموږ ليور دی د اوس څخه ليونی کړی خپل د ديدن پسې" او خلاصه چې هر چا يوه،يوه خبره کول او زه د شرم څخه ګز،ګز په ځمکه ننوتلم او پوهيدم چې جهان ولاکه ماته کوم د عاشقی او زړه تنګون خبره لری...!

د هغه راپيښ شوی اتفاقاتو او خبرو وروسته د جهان زړه کې زما په اړه شک پيدا شوی وو! تر دی حده چې واده چې يو کال وروسته موږ بايد کړی وايې!په يو مياشت کې جهان خان ځان د ځمکې او آسمان څخه ووهې ترخو ژر يې وکړو دومره ولاړی راغې او بابا ته يې وويل: چې زه واده غواړم تر دی حده چې ادی او بابا شکمن شول چې هسې زه خو ماشوم نلرم چې جهان داسې ورختا دی او واده غواړی؟

د ادی په خبره د فکرونو څخه راووتلم..
ادی- ورځه لوری وګوره جهان زوی څه کار لری درسره؟

د ادی په خبره د جهان د مور د ښنګ څخه پاسيږم د هغې تندی تروش دی لکه چې خپل د زوی په کار ناراضه وی؟ خو څه نه وايې د جهان خان د ښلور وريندارګيانو د خندا او پسخندی نظرو او د روقيه د شيطان نظر لاندی د حويلې خواته ځم چې جهان خان په تروش تندی د کور دروازی مخکې د قدم وهلو په حال وينم، زما په ليدو هغه دريږی او ماته راګوی.

کرار کرار ورته نږدی کيږم چې د هغه د مخ ګونځې نور هم زياتيږی د پيښو د نوک څخه د سر تر وينته مې په ځير،ځير ګوری بيا په همغه تروش تندی وايې: ولې دی ناوخته کړل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کراره لهجه ورته وایم: هغه آسما ویل نن به خرید خلاص کړو ځکه سبا نکیږی.
جهان خان- ولې نکیږی؟ دا اوس تا چشې اخیستل چې دوني مهمه وه چې بیخی ماشام دی کې؟ اممم؟

ورګورم پوهیږم د بهانې پسې ګرځې پوهیږم هسې شکې شوی او هر خبره زر ځله پورته بنکته کوی، پدی ټولو پوهیږم خو هیس چاره نشته راسره! نه پوهیږم څه وکړم جهان خان بیرته د اول ورځې پشان شې؟ یواځې په کراره وایم: ستا مور نن لا اجازه نه راکول سبا بیخی نه کیدل نو ځکه نن مو خرید خلاص کړو.

جهان خان- دا اوس چشې خرید وو؟ ما درته وویل زه درسره ځم خو تا ویل"یا زنانه خرید دی؟ دا زنانه خرید بیا چشې دی؟
په خوار نظر ورګورم چې شاید نور د دی خبری سر او بر پریږدی خو جهان همغسې په ځیر، ځیر زما د خبر او جواب په تمه دی، د شرم څخه سر بنکته کوم او د مجبوری او ددی لپاره چې نور جهان د دی خبری شا پریږدی وایم: ه...هغ... هغه د..غ... دغه مو اخیستل هغه ..

جهان خان په بی حوصله لهجه وایې: چشې هغه؟ دغه؟ چشې دی اخیستل خو صحیح ووایه؟!
د ډیر غوسې او شرم څخه تکه سره کیږم او ناساپه په یو ثانیه کې وایم: د کالو لاندې شئ مې اخیستې.

دا خبره کوم او د ډیر شرم څخه تکه سره کیږم، زړه مې غوښت ځمکه څیری شې او ما لاندی کړی دومره وشرمیدم، څو ثانې جهان هیس و نه ویل کله چې سر مې پورته کړو هغه په شیطان نظر راکتل! د یو میاشت وروسته ما د جهان دا نظر ولیدو! هم حیرانه هم خوشحاله شوم ورته خو یو څه هم شرمیدلې غوندی شوم، مخ مې ورڅخه وګرځه وو او د کور په خوا روانه شوم زړه مې ویل درپسې غږ کوی! یا هم کومه خبره ضرور کوی خو هغه هیس ونه ویل هیس!؟

د جهان پدی کار نه پوهیږم ولې زړه مې ورڅخه ونیول شو، ما غوښتل د پخوا پشان هغه راسره خبری وکړی، غوښتنه وکړی، زه ناز وکړم او هغه زما ناز واخلې خو اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو اځې د هغه کار شوی وو شک کول بېځايه نيوکې او پوښتني کول، چيرته ولاړی؟ چا سره ولاړی؟ ولې دی ناوخته کړل؟ ولې دی هغسې کړل؟ ولې دی داسې کړل؟ ولې.. ولې.. ولې.. دا يو مياشت د جهان کار ګرځيدلی وو ولې؟ هر کار او خبره کې ولې؟ چيری؟

جهان راپسې غږ نه کوی او زه هم شاته نه را ګرځم او همداسې زړه نيولی کورته ننوځم، زما په ليدو ټول يو معناداره مسکا کوی! او زه د هغوی د نظرونو څخه شرمېږم او په تلوار خپل د کوټې خواته ځم. خپل کوټې ته ګورم چې اوس يو اځې د کوټې ځينې شيان پکې پاتې او نور ټول ادی په بکسونو کې ځای پر ځای کړی، زړه مې ناساپه نيولی غوندی شي او څو څاڅکې اوښکې مې د سترګو څخه توی کيږی، دی کوټې د هر کونج کونج سره ما يو خاطره درلود...

د کړکې څخه نيولی ديوالونه، الماری، قالينه، او حتا د کوټې چت..! چې زياتر وختونه به پر ځای پرته وم او پورته چت ته به مې په کتلو فکرونه کول نه پوهيږم ولې خو ناساپه مې حسيب ياد ته راغلو هغه شپه مې ياد ته راغله چې اراده مې وکړل هغه څخه به خپل د انکار جواب اخلم هغه ټول شپه ما چت ته په کتلو د حسيب انځور ځانته رسم کړی وو؟! بيا مې هغه شپه ياد ته راغلل چې د کوټې همدی کونج کې ناسته وم

او د مړکانو دوا مې لاس کې وه ..؟! اه خدايه ربښتيا چې هم په انسان څنګه وختونه چې نه تيريږی! داسې چې خپله د هغه وخت د تيريدو ورروسته حيران ويې چې آيا دا زما پخوا وخت وو؟ دا څل پر ما شوی وو؟ هيس مې باور نکيدو زه هوسی محمدی هغه جنې چې ټول فکر او ذکر مې د درس ويل او راتلونکې کې خپل د هيلو او آرمانو پوره کولو او د ګلابی رنګ کټ اخيستو او جوړه سيټ کاليو او بوټان او بکس درلودلو وو! اوس دی داسې شوی يم ...؟!

د جهان پشان انسان سره اوسيدل ماته مشکله او ستونزمنه نه وه، خو دا چې نور بايد خپل کتابونه آرمانونه، خوبونه، هيلې ټول او ټول پريږدم او يو اځې يو ښځه اوسيږم هو ښځه مطلب د يو کور کار کونکې د ماشومانو راوړونکې د خاوند او د هغه د کورنې خوشحاله ساتونکې خپل مشکلات او ستونزو ته پروا نه کول او د خاوند او د هغه کورنې ته ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه ډېر پام لرونکي او په یو لفظ کي زه اوس د جهان خان سدوزی ښځه نه ..! بلکي کوم احسان چي هغه پر ما وکړو زه د هغه غلامه

او کنیزه نوکره شوم، د عمر تر اخیره به په پورته سترګو ورته کتلي نشم د هغه په خبرو به "نا" راوړلي نشم..؟! ځکه هغه زما ژوند او عزت او حیا ژغورلي! آیا زه داسي ژوند کولي شم؟ د ډېر فکر کولو ښځه مي نور مغزه کار پرېږدی ځم د نالي خواته تر څو شاید په ویده کیدلو باندی دا فکرونه مي له ذهن څخه ووځي او زړه مي لږ آرامه شي شاید پنځه دقي به لا د ځملیدو ښځه مي تیر شوی نه وه چي د کوټي دروازه خلاصه شوه او روقیه راننوتل

د راننوتلو سره سم یي د کوټي برق روښانه کړو او کله چي پر ما یي نظر پریوتو چي د کوټي کونج کي مي ځان په نالي او کمپل کي پیچلي نو په حیرت او تعجب یي وویل:
وی... دا نو چشي دی؟

په بي حوصله نظر روقیه خواته ګورم، د جهان د ټول کورني سره یي فرق درلود! د خبرو د انداز ښځه یي نیولي کالي، فیشن، خبری، حتا خوراک دا یو شپه زموږ میلمانه وه او زه په همدی یو شپه کي پوه شوم چي د جهان کورني د مشر ښځه نیولي تر کشره ټولو یو شي بیحده خوښ دی؟ هغه هم "غوښه" او د روقیه د غوښي ښځه بیحده بد راځي؟! ډېر جالبه انداز باندی زه پوه شوم چي د جهان کورني پسندیده او خوښ خوراک غوښه ده؟! هغه هم داسي پوه شوم چي د جهان د مشر ورور کوچني پنځه کلن ماشوم ته قورمه کي غوښه زما په خیال لږ ادی کیخودلي وه

چي ناساپه د ډوډی مینځ کي دا ماشوم ژړا شروع کړل چي ادی زه غوښه غواړم!؟ ربښتیا غوښه یي هم ونه ویل یو ډېر ښایسته لهجه او لفظ یي وواېو چي موږ بیخي پوه نشو! خو د هغه ماشوم مور په شرمیدلي غږ وویل دا غوښه غواړی؟! د پرون شپي د خبرو د یاد راوړلو مي مسکا په خوله راوړل چي د روقیه غوسه ناکه غږ مي تر غوږ شو:

روقیه- مثال د خبری نن ستا د واده شپه ده، او ته دلته دسي ناسته یي، سری پکر کوی په زوره یي یو اویا کلن بوډا ته ورکړی یي! چي داسي ماتم دی په ځان نیولي ګرویونه دی د کوټي مړه کړی د کوټي پردی دی شته(ښکته) کړی تکه توره شپه دی پځان جوړه کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیرت دی؟ جهان لالا چشي درته وویل؟

د روقیه په خبری مې ځان ته فکر شو رښتیا وایي دا هغه آرامان مګه نه و چي ما یو میاشت مخکې د ځان وژنې څخه مخکې کړی و؟! نو بیا ولې اوس داسې خسته او زړه نیولې یم؟ زما ټول خفګان او زړه تنګون د جهان له لاسه دی.! هغه زه په نازونو او نخرو آموخته کړم او اوس چي داسې بې پروا یې ماته کول نو زه داسې د ټول دنیا څخه نامیده کیږم، روقیه زما خواته راغله او زما د نالې څنګ ته کینسته پداسې حال کې چې زما لاس یې خپل لاس کې نیوې په کراره لهجه یې راته وویل:

روقیه- ما ته نه بیخې لیدلې وی نه مې چیری پیژندلې! یو دم ناساپه جهان لالا راغې او د ټولو مخ کې په کور کې وویل زه واده کوم! بس دا خبره وسوه او سبا یې موږ راغلو ستا مرکې ته، په هغه اول ورځ چې تا چندان سم میلمه پالنه هم زموږ څخه ونکړل او شه دی هم خپل په کار د ادی خبری سپک سپانده کړو! بیا هم زما په زړه شه ولګیدی، هغه ورځ هم ته دغسې خفه او زړه نیولې وې.

د نکاح ترلو وخت کېدی هم دسې د "هو" لفظ و وایو لکه چې په زوره او جبر او په نه زړه دی ویلې وې؟! (د روقیه خبرو ته هک حیرانه وم یعنې زه دومره بنکاره ناراضه معلومیدم هغه ورځ؟ چې روقیه لا پوه شوی وه؟! خاموشه او حیرانه مې د روقیه خواته کتل چې هغې زما لاسونه خپل لاس کې کلک ونیو او ویې ویل: زه پوهیږم چې شاید ستا په زړه نه و لالا او تا بل رکم خوبونه به لیدلې وه خپل ژوند ته

خو باور وکه زما لالا هم شه سړی دی ستا د خوبونو د شهزاده رکم به نه وي خو که ته وغواړی هغه رکم کیدی سی، پوهیږم ته شاید ډیر شیانو ته ورختا او بیریدلې یې لکه د کلې ژوند، د جونید سره عادت کول، د لالا په خوی او بوی پوهیدل دا ټول(اسما خبری کول او زه د هغې د خبرو یو لفظ ته حیرانه وم جونید نو سوک دی؟ زړه مې طاقت ونکړو او پوښتنه مې وکړل:

- جونید سوک دی؟

زما په خبری روقیه څو دقی حیران راوکتل او بیایې په کراره وویل: لالا لکه چې ندی درته ویلې؟ جونید زما وراره د لالا زوی.(د روقیه په خبره تازه مې سر خلاص شو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان زوى د هغه بلې ښځې ښخه! نه پوهيږم ولې خو ناساپه مې د روقيه ښخه پوښتنه وکړل: هغه ولې مړه شول؟(مطلب مې د جهان اول ښځه يا كه ژوندى وايې خداى بخښلى د خلكو خبره زما بنه!! اه چې سومره د بنې له لفظ ښخه مې كركه ده.

شايد ظالمه او په زړه كلک ښكاره شم او شايد حتا راته د كافرى لقب هم راكړى خو زه اوس او همدى حال كې شكر باسم چې د جهان اول ښځه ژوندى نده! د پيغمبر(ص) بيبيانو مباركو د بنې طاقت او زغم نه درلود! نو زما ښخه خو هيس ګيله نشته! روقيه خبره پورته ښكته كوى او ناساپه وايې:

روقيه- وى عجبه شى يى! د واده شپه دى ده او ته ناسته يې زما ښخه سنګه پوښتنې كوى؟(بيا په داسې حال كې چې خپل زما له ښنګ ښخه پاسيدل زه يې هم لځايه ځان سره پورته كړم او ويې ويل: راځه زه دى جوړه كړم د دى ښخه مخكې چې د ادى ژغ پورته سې چې دا زموژ ناوى ولې نه رامعلوميژى؟

د روقيه په ډير تينګار او خبرو حمام مې وكړو او د هيندارى مخكې ناسته وم، چې د كوټې دروازه خلاصه شوه او نيلوفر خپل د هميشه مزاج مطابق په شور او چغو راننوتل كوټې ته د هغې سره روقيه هم راننوتل چې نيوفر اجازه ورنكړل او ورته ويې ويل: واى واى زه غوارم خپل د ملګرى سره يوائې لږ خبرى وكرم هسى هم تاسو بيا رانه وړى..!

د نيلوفر پدى خبره روقيه وخندل او ويې ويل: خبرو مشكل خو نسته هسى زموژ ناوى هوايې نكړى نور بلا دى ورپسى وى. !
نيلوفر په حيرانه لهجه وويل: چرا هوايى بشه؟
روقيه- اممم نه يم خبر...

روقيه دا خبره وكړل او پداسى حال كې چې زما خواته يې ستركه وهل د كوټې دروازه يې بنده كړل او موږ دواړه يې په حيرت كې پاتى كړو! د هغى د تلو وروسته نيلوفر زما خواته راغله او زما په ليدو يې په تروش تندى وويل: سم دم با ديوانه ها افتادى هوسى!

هيس جواب مې ورنكړو او خاموش مې ورووكتل او ومې ويل: تاته چا خبر دركړى؟
زما په خبرى نيلوفر زما لاس كلک چونګارى كړو او په خفه لهجه يې وويل: خاک د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرت بشه ما مثلاً دوست صمیمی تو دیوانه هستم! ستا لځایه ستا خور خبر راکړو ما هم خپل مورجانې ته دومره زاری وکړل چی اجازه يې راکړل راشم.

هیس مې ورته ونه ویل خوشحاله وم چې راغلی وه، نیلوفر زما په سینګار کولو بوخته شوه، او زه همداسی خاموشه ورته ناسته وم چې هغې په تروش تندی د هینداری څخه راوکتل او ویې ویل: هـــا! چې است؟ ولې دسی ګم سم(خاموش ګونګې) ناسته یې؟

په داسی غږ چې خپله مې لا په تکلیف آوریدی کرار مې وویل: هیس...
نیلوفر- ما ته به دروغ نه وایې چې ستا رګ رګ او ریشه پیژنم! چی شوده!؟

نیلوفر لاس زما د سینګار کولو څخه اخیستی وو، او منتظر وه زما جواب ته! نیلوفر د حسیب او د جهان د کیسو نه وه خبره! یعنی هیس سوک ورڅخه خبر نه وو، زه اوس حیرانه او پریشانه وم او زړه مې ویل یو چاته خپل د زړه درد ووایه ترڅو راته یو لاره چاره وښای! او نیلوفر بهترینه نفر راته ښکاریده! ځکه هغې حسیب پیژندی؟! خپل خبری ځان سره پورته ښکته کوم او نه پوهیږم څنګه ورته بیام کړم چې هغی خپل وویل:

نیلوفر- خبره خو په حسیب باندی نده مربوط؟
د هغې پدی خبره زما د زړه راز هم ورته ښکاره شو او ما ورته د الف څخه تر یا تولې کیسې ورته وکړل، د حسیب د ګوابنونو څخه نیولې زما د ځان وژنی نیت او د جهان خبریدل د موضوع څخه، او بیا د حسیب وهل ډبول د جهان په لاسونو! زما د هر خبری سره د نیلوفر سترګی د حیرت څخه خلاصیدی کله چې خبری مې خلاص شوی نو هغې راته په خلاصه خول کتل چې ما وربادی غږ کړو:

- نیلو اوس ستا په نظر زه څه وکړم چې جهان شک پر ما کم شی؟ پخدای زه نور عمر کې لا د هغه منحوس(حسیب) نوم لا نه اخلم خبری کول خو ورسره لری! خو جهان زما خبره نه منې او راباندی ش...(خبره مې تمام شوی نه وه چې نیلوفر په حیران لهجه وویل: چطور؟ ... چطور ته یې ژوندی پریخودی؟

په حیرت وایم: چا؟
نیلوفر- ستا خاوند؟ شوهرت؟ مګه تا نه وه ویلې چې اطرافی هست؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو د اطرافو ښځه دی.
نیلوفر- نو سنګه؟ چطور امکان داره چی تاته یې هیس ندی ویلی؟

د نیلوفر جواب می ورنکړو ځکه زه تراوسه خپل هم د جهان و دی پریکړی ته حیرانه وم! ولی جهان زه مړه نکړم؟ ولی زه ژوندی پریخودم؟ مګه د پښتنو او د اطرافو رواج او فرهنګ دا ندی چي په داسی خبرو باندی د غیرت او ناموس نوم او نشان تاپه ووهي او جنۍ مړه کړی؟! ولې جهان زما د وینې ښځه راته تیر شو؟! زه لا په همدی فکرونو کې وم چې نیلوفر وویل:

نیلوفر- وای وای خدای من، سومره ته بختوره یې هوسۍ! یعني دومره مینه؟ باور وکړه تا ضرور د کوم پیر صیب لاس نیولې وو چې خدای داسی په مرګ کی بچ کړی یی.!؟

هیس جواب نه ورکوم چې هغه راته په نصیحتونو شروع کوی، اول راته د حسیب بد وایې او خبرو خبرو کې هغه یې ښه بیاب کړو بیا نمبر زما د ځان وژنی خبری ته ورسیده، چی د هغه لپاره یې زه ښه چونګاری کړم او خبری راته وکړل چې ولی می هغې ته خبر نه و ورکړی او داسی یو احمقانه پریکړه مي نیولی وه؟! بیا خبره د جهان د رارسیدو او د هغه د کارونو په اړه رسیږی چې نیلوفر اول خو ښه پریمانه د هغه تعریف کوی او اخیره کې په خندا او شیطنت وایې:

نیلوفر- بخدا ایکه مرد خوب ما د عمرم ندیدم! باور وکه زړه مې غواړی امباغت بشم(مطلب ښه دی شم، نیلوفر دا خبره کوی او په کټ،کټ خاندی چي زه ورته بد بد ګورم او وایم: بلا بلا دا هم ستا دلداری چي ماته راکوی!؟(او بیا د هغې د خولي پیښې کوم او وایم: زړه می غواړی امباغت بشم(زما په خبرو نیلوفر بد بد راګوری او وایې: خو خاک د سرت بشه تا داسی کار کړی چی خدای بچ کری یی د مرګ ښځه زه اوس څه درته ووایم؟ ما اول ښځه هغه قاق روده لاغر مردنې (حسیب) خوښ نه وو؟!

خو تو زده بود به سرت کیناستې پاسیدلې یو خبره دی کول حسیب... حسیب ... چقدر درته ومی ویل دا وچ لرګې ماته سم نښکاری!؟ خو تا ویل نه... زما حسی....(نیلوفر لا خبره نه وه پوره کړی چې د کوټې دروازه خلاصه شوه او روقیه را ننوتل او په مشکوکه نظر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور دوارو ته چې خپل خبرې مو نیم کې پرېخودلې وه وکتل او ویې ویل:

روقیه- اممم لکه چې مزاحمه شوم؟
د روقیه په خبرې نیلوفر په خلاص تندی او خوشحالې وویل: نې..نې چې مزاحمت!؟ مور هم نور درتلو بهر کنه هوسې؟
د نیلوفر په داسې موضوع بدله ولو مې ورته په ځیر ځیر وکتل چې هغې هم مقابل کې خوله وخوځیده روقیه وانه وریدل خو زه پوهه شوم چې ماته یې کنځل وکړل! هو نو دومره یې پیژنم خپل لیونې ملګرې مې ده، نظر د نیلوفر څخه اخلم او روقیه ته چې تراوسه یې مور دوارو ته په مشکوکه نظر راکتل وایم:

- هو روقیه جانې مور هم نور درتلو ..
زما په خبرې روقیه په خوشحالې وایې: اشه نو تاسو راځې زه ولاړسم هغه دایره یو څه یخ اوبو باندې ووهم چې کلک سې.
نیلوفر- ای جان ما دایره زیات خوش دارم، تاسو دایره وهل زده دی؟
د نیلوفر په خبره روقیه په خندا ورته وایې: اووو زده چې څه کوی سم پکې ماستري مو اخیستې...

روقیه او نیلوفر د دایرې او د ټپو او سندرو په اړه بحث شروع کوی او زه د هینداری خواته مخ اړوم،هینداره کې مې خپل تصویر ته چې د نیلوفر په کامل استادانه او ماهرانه سینګار باندې زما مخ ته یې سرخې او ښایست بخښلې وو، خو اوس هم که یو ماهر او په رنځ پوه انسان را وګوری نو زما د سترګو څخه زما ویره او وحشت احساس کولې شې! زه تراوسه د هغه یو میاشت مخکې د پیښې او حادثې د حیرت څخه نه وم راوتلې...؟!

فکر مې کوی دا ټول یو خوب او خیال وو؟! تراوسه د شپې په خوب کې هغه سحرا او دښته ګورم تراوسه د حسیب چغې او نارې او زارې مې په غوږ کیدې! او ماته د حسیب چغې او زارې دومره زور نه راکوی سومره چې د جهان او د هغه د اوښکو ډکې سترګې او د هغه پر ما مات شوی اعتبار زما زړه په درد راوړی.... روقیه پدې لفظ چې غواړی دایره جوړه کړی له کوټې ووتل او نیلوفر یو ځل بیا ماته په نصیحت شول، د هغې خبرې زما لپاره داسې وه لکه په زخم باندې د مرحم پشان!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیلوفر- ګوره هوسۍ زه تاته هسی هوای خبری او تعریفونه نکوم، خو باور وکه شوهرت زیات مرد خوبې است! ما تاته خپل د خاله د لور د خودکشې کیسه خو کړی وه کنه؟ (د هغې په جواب کې زه د هو پشان سر ورته خوځه وم، لږ لږ مې د نیلوفر خبری یاد وه چې راته ویلې وه! نیلوفر یو ژوره ساه اخلې او په غمجنه لهجه وایې:

نیلوفر- دختر خاله مه زیات خوب دختر بود بیخی زمونږ رکم نه وه، زیات آرامه او معصومک بود، زما د عمه زوی سره یې نامزدی وشو خوشحاله وه بیحده مونږ به چې ورڅخه سوال میکردیم چې خاوند دی ښه دی؟ نو په خوشحالی به یې ویل داسی ښه آدم به روی زمین نیست، دومره وربادی ګران وو چې حد نه درلود، د هغی د خودکشی په اصل قیصې زه تازه خبره شوم!؟ پوهیږی هغې ولې ځان یو دم داسی ناساپه مړه کړل؟

د نه پشان ورته سر خوځه وم چې نیلوفر په پسخند وایې: زما د خاله یو همسایه وو هلک به کله ناکله زما د خاله لور ته هسی بیځایه خبری کول، خو دی په غوږ نه نیول یوه ورځ چې دی غوښتل خپل د نامزد سره چکر ته لارشی د همسایه هلک زما د خاله لور د همدوی د کوڅې مخکی دره ویې او ورته خپل د مینتوب او لیونتوب کیسی کوی! ای کی هر چقدر کوشش میکنه از دستش وتختی هلک دا نه پریږدی او دغه وخت د دی نامزد راځی ...

او د دی لځایه چی هلک ووهی او هغه ته کوم څه ووایی خپل په نامزد تهمت لګوی او هغې ته بدی خبری کوی! زما د خاله لور هم زیات احساستی کیږی او کورته راځی او مثال میخاست خودش به نامزدش عزیز کنه یو څو د خوب ګولی خوړی ترڅو نامزد یې و ویریږی او بیرته د دی څخه بخښنه وغواړی خو قسمتش نبود او ګولې زیات قوی بود او دی هم زیات خوړلی وه نو ځکه مړه شول هسی مفت مفت! اوس زما د عمه زوی بله ښځه وکړه، او د همسایه زوی هم نامزدی! بدبخت د ای بین یواځې زما د خاله لور وه چې مړه شول ...

د نیلوفر خبرو ته هک حیرانه مې ورکتل! یعنی دومره خبری باندی د یو انسان ژوند تلل ظلم نه وو؟ په داسې حال کې چې هیس ګناه هم نه وه؟ نیلوفر ماته راګوری او وایې: اوس زما نصیحت و تاته دی کوشش کو اعتماد او باور خپل د میره بیرته لاس ته راوړی کنه ژوند دی جهنم میشه جهنم..

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیلوفر دا خبرې کوې او ما له لاسه نیسي ترڅو د کوټې څخه بهر لاړې شو، او د تلو تلو سره یو څه لارې چارې هم را معلوم کوي چې سنګه بیرته جهان زړه ځان خواته راوړم! او د نیلوفر د ټول خبرو او نصیحتونو یو پایلې ته زه ورسه ولم؟! هغه دا چې د نیلوفر په نظر زه باید اوس هغه مینه محبت او توجه جهان ته وکړم کوم چې هغه ماته درلود؟ مطلب کار برعکس هغه وخت ما د جهان څخه مخ پټوی اوس که هغه پټ کړو زه باید مخکې لاړشم او خبرې او بحث ورسره وکړم؟!

سخته وه! د حد څخه هم زیات سخته وه، د هلیز ته په ننوتلو د جهان ټول راغلی کورنی او د هغوی ځنګ ته خپل په دوه درې د خاله لورګانو مې نظر ولګیدی، د دهلیز په سر کی دوه نالې سر په سر اچول شوی وه او یو ټوکر هم ورباندی وو داسی جوړ کړی وو لکه د ناوی ځای پشان! او هو هغه زما لپاره وو روقیه په خوشحالی زما خواته راغله او زه یې هغه ځای باندی کینولم، او بیا په شوق یې دایره راوخیسته او ویې ویل:

روقیه- عه عه وګوره موږ د چا سره راغلی یو واده ته؟ نه یو نڅا نه یو دایره! نه یو سندره؟! نو دا تاسو ولی راتلی واده ته؟ خو کور کی به پاتی شوی واست؟!

روقیه دا خبری خپل د ځان سره راغلی ښځو ته وکړل چې د هغوی مینځ کی یو نری دنګه او ښایسته ښځه چې آسما راته وویل د جهان مشره وریندار ده په خندا دایره د روقیه له لاسه اخلی او وایې: وی وی چا ویل چې موږ مجلس نزده اوس ته ورته ګوره زه خپل د لیوره په شزی څه بانډار نیسم...!؟

هغې دا خبره وکړل او دایره په وهلو شروع کوی، دومره شایسته او ماهره توګه باندی دایره وهی چې ما او نیلوفر ورته په خلاصو خولو د حیرت څخه ورکتل، بیحده سم دایره یې وهل د دایری وهلو سره د ټپی په ویلو لګیا کیږی او د حق څخه تیره نشم غږ یې هم د دایری پشان ښایسته او خوږ وو؟! لهجه یې زیات کلکه وه او زه یې د څو ټپو او مصری ګانو په معنا بیخی پوه نشوم خو وروسته د روقیه او نور ښځو په یوځای کیدلو د خبری په معنا لږ لږ سر مې خلاص شو:

ما او ګل سره حملې کړې بګې وا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور يې کور په کور ناری کړی بګې وا

ما او ګل سره حملې کړی بګې وا
مور يې خوا پر بده وله بګې وا

هغه لر سړک د موټر ګور سو بګې وا
مور يې زوی راوړی مامور سو بګې وا

ګران اوس موټر په غرو ځی بګې وا
زما جوړه ورونه پر پښو ځی بګې وا

د شين آس موټر پنچر سو بګې وا
زما جوړه ورونه نظر سول بګې وا

ګله شينسته غرمه ده بګې وا
زما چارګل کړی سايه ده بګې وا

ګله مه زغله ماشام دی بګې وا
ستا په جيب کې زما سلام دی بګې وا

ګله مه زغله اغزی دی بګې وا
ستا په جيب کی زما رانجه دی بګې وا

د برمک لاندی هګې ده بګې وا
دا د پوری ناوکې ده بګې وا

د آسمان په سنګرو کې بګې وا
د يخشک په تيارو کې بګې وا

د يخشک په تيارو کې بګې وا

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما لشتې یې په جیبو کې بګې وا

زما ګله جهان ګل بګې وا
ناوی راوړه د کابل بګې وا

زما ګل ولې خسته دی بګې وا
لو کوی ورور ورسره دی بګې وا

لو کوی ورور ورسره دی بګې وا
د لو ګرو شهزاده دی بګې وا

د ټپې مینځ کی روقیه په شیطنت خپل وریندار ته وویل: زما خوره ده ډنګره ..(د هغې پدی لفظ ټولو وخندل خو زه هغه وخت پر معنا یې پو هه شوم چې د جهان مشری وریندارې خپل د ټپې په دویم مصری کې د روقیه الفاظ ور ګډ کړل...

زما خور ده ډنګره بګې وا
ستن په سو وهې ډاکټره بګې وا

توره نده بوره کې ده بګې وا
شا یې ملر مخ یې سپوږمی ده بګې وا

د رقیب په بام ولاړه بګې وا
جرمنې ټوپک په غاړه بګې وا

د موټر په سیټ کې سپور دی بګې وا
د نظر تعویذ یې تور دی بګې وا

زما د ګل په مخ کې یوم دی بګې وا
په ځوانانو کې معلوم دی بګې وا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما و ګل ته ځان تیار کړو بګې وا
ګل چوپان و خر يې بار کي بګې وا

د پلو لاندې تیریدی سپینې غونچې انجلې،ولی مې سیځې انجلې غریب ګیله کړی ولې مې سیځې انجلی غریب ګیله کړی.....

د دی اخیری مصری او ټپې په ویلو روقیه په خندا دایره خپل د مشر وریندارى له لاسه واخیسته! خو ما او نیلوفر تراوسه ورته حیران حیران کتل! دا دومره يو کتاب خبری دوی څنګه د حفظ ښخه زده کړی وه؟! زه چې ځانته د رحمان بابا د شعرونو مینواله اویم ولاکه مې داسی زده کړی وی؟!

تر لس بجو روقیه مجلس ګرم ساتلې وو او هم نڅا يې کول او هم ټپې ویل! دومره شوقې وه د جهان خان په راغلی ټول کورنی کی روقیه د ټولو ښخه خوشحاله وه، جهان دری خویندی درلود او روقیه د ټولو ښخه کوچنی او کوژده کړی وه د کاکا زوی ته يې ورکړی وه! د جهان هغه دوه نور راغلی خویندی دواړه واده کړی او ماشومان درلود مشر خور يې بیا هم لږ لږ بنه وه خبری کول خندل خو دویمې خور يې هیس نه ویل؟!

نه يو خوشحالې نه کوم خبره هیس ... هیس لکه بت پشان ناسته وه نه يو هیرم ولی؟د يوولس بجو شاوخوا د نیلوفر ورور دهغې پسی راغی او هغه يې ویوړه په تلو تلو کی نیلوفر زر منه نصیحتونه راته وکړل او قول يې راکړو چی سهار به وخته راځی بیرته، شپه نور په خلاصیدو وه خو تراوسه د جهان وریندارګیانی او د کاکا لورګانی ناستې ول او دایری وهل او ټپې ویل! دومره شوقی خلک، زه د زیات ستړیا ښخه نوره کیناستلې نشوم په خواهشمند نظر مې د آسما او ادی خواته کتل چې مرسته راسره وکړی او د دی ځای ښخه مې وباسی...

خو د ادی او اسما لځایه د جهان مور وویل: انجونو بس دی سبا هم د واده ورځ ده ولاړسی بیدی سی چی سبا خو یوخه شومه(توان) ولری چې یو کار وکی..
روقیه په شیطنت باندی وایې: وی زه ادی زه تازه روانه وم چې ولاړت سم لالا ته مې ناری کم چې راسی خوشینه يې ورته ګوته په نکریزو سره کړی؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روقيه پدې خبره زه د شرم څخه سر ښکته اچوم خو په دهليز کی موجود ټول ښځې خاندی او کرار کرار ټول د ادی د کوټې خواته روان کيږی، او ځينې لا دهليز کې ځانته ځايونه اچوی ځکه کوټه کې ځای نه وو؟! د هغوی په شور ما شر آسما ما د لاس څخه نيسی او د کوټې خواته مې وړی او روقيه هم په شيطنت باندی يو ماشوم د جهان پسی استوی..

دا زموږ رسم هم و د واده په شپې د ناوی زوم ځای د ناوی خور اچوی! او د زوم کچنړه (کوچنی گوته) د هغه خوابښينه(مطلب د ناوی خور) سره کوی او زوم هم خپل خوشنې ته پيسی ورکوی او هم د نالې لاندی بيسی ايږدی ترڅو سهار هر چا ځای ټول کړو پيسی هغه کس واخلې! البته ناوی حق نلری خپل د واده ځای خپل ټول کړی!؟ آسما پدی رسم او رواجونو باندی زما څخه ښه خبره وه!

ما د هغی د واده په شپه د ادی په زور او ښيراو ورغلم او د جميل گوته مې په تلوار سره کړه حتا پيسی ما لا وانخيستل ورڅخه او الفرار هغه بيچاره بيا سهار د آشما په لاس ماته پيسې راوستول! ځای هم ورته ادی اچولې وو ما د دی رسم او رواج څخه بد راتلل! نه پوهيرم ولی؟! خو آسما اوس ټول کارونه کړی وه زه يې په هوار کړی نالې کينولم او خپل د کوټې څخه ووتل!

زړه می بی واره درزيدی د هر خرپ سره می په تلوار د کوټې دروازی ته کتل! ځان سره مې ويل چې شايد جهان راننشې! نه پوهيرم خو همدا احساس مې درلود لس دقې تيری شوی او زه د جهان د راتلو څخه تقريبا نااميده شوی وم او سترگې مې د اوښکو ډکيدو حال کې وه، چې د روقيه غږ مې د کوټې د دروازی شا څخه تر غوږ شو:

روقيه- ادی دايره رانه واخيستل کنې اوس مې دايره درته وهل!

د روقيه د خندا څخه ډک دا الفاظ آورم او بيا دروازه خلاصه شوه او دواړه خور ورور کوټې ته راننوتل، نه پوهيرم ولی خو نظر مې بې اختياره د جهان خواته کش سو تندی تروش وو د کوټې شاوخوا ته يې کتل خو ماته يې هيس نظر نه برابره وی! زړه مې ورنه ونيول شو خو هيس مې ونه ويل روقيه جهان لاس نيولې زما څنگ ته په نالې کينوی د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د کیناستلو سره سم آسما هم کوچنی قاب په لاس کې نیولې چی پکی نکریزی وه کوټی ته رانغوتل

زمونږ دواړه په لیدو یی وخندل او د جهان خواته راغله، جهان زما څخه لری ناست وو مطلب په یو څه فاصله کې ناست و خو د آسما په راتګ د هغه ځنګ ته جهان په یو محسوس اندازه زما خواته ځان راکش کړو او د آسما سره یې کامل فاصله ونیول خو سترګی لا هم لاندی د کوټی د غالی ګلانو ته نیولی وه هیڅا ته یی نه کتل!نه ماته نه اسما ته او نه هم روقیه ته؟! آسما نکریزی د قاب څخه راپورته کړل او د جهان خان لاس ته یې په اشاره وویل: اوخبنی لاس دی راکړه!

د آسما په خبره جهان سترګی د غالی د ګلانو څخه واخیستل او آسما ته یې لنډ نظر وکتل بیا د هغې لاس کی نکریزو ته وکتل او کله چی متوجه شو چی آسما غواړی د هغه ګوته ورته په نکریزو سره کړی تندی وار تر واره تروش شو لکه چی زړه یې نه وو آسما ورته ګوته په نکریزو سره کړی؟! ما هم یواځې کتل! ناساپه مې یو فکر ذهن ته راغي جهان د کوژدی په دی څو میاشتو کې یو ځل هم سم مجلس او خبری د ادی او آسما سره نه وکړی؟ لکه سنګه چی جمیل یا هم اجمل کول؟!

ولې؟ خپل جواب می خپل ورکړی ځکه جهان بیحده زیات په محرم نامحرم او حلال حرام پسې سر ګرځه وی! او د هغه په نظر خوښیني ته لاس ورکول او د خواښې سره بیځایه توکې ټکالې کول ښه خبره نده!؟ نه پو هیږم ولې خو ناساپه مې خپل د جهان لاس ونیو چی هغه په حیرت سر راپورته کړو، خو ما بغیر لدی چی د هغه حیران نظر ته وګورم په خندا مې آسما ته وویل: ګوته به یې زه سره کړم پیسې به تاته درکړی قبوله ده؟

زما په نظر آسما هم د جهان زړه نا زړه اوسیدو ته پام شوی وو چې ویې ویل: صحیح ده خو بیا دسی نشي چې په پیسو راسره لانجه واچوی!

د آسما په خبره مې وخندل او بغیر لدی چې جواب ورکړم د جهان مردانه لاس مې خپل خواته راکش کړو او د هغه د لاس کوچنې ګوته مې په نکریزو ورته سره کړل! د ګوتې د سره کیدو وروسته مې لاس ورته خوشې کړو چې جهان خپل لاس خپل جیب ته کړو او نه پو هیږم سومره روپی آسما خواته ونیول؟ آسما هم په خندا او خوشحالې د جهان له لاسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیسې واخیستل

روقیه او آسما یو څو دقې زموږ سره کوټه کې ناستې ول، او خبرې او شیطنت یې کوی خو د څو دقو وروسته د جهان تروش تندی او زما یو دم خاموشې دواړی مجبور کړل چې کوټه پریږدی او لاړی شي! د هغوی د تلو او د کوټې دروازی بندیدو سره زما د زړه درزا یو ځل بیا سلو ته وختل، د څو دقو لپاره خاموش خاموشی وه، نه هغه خبری کول نه هم ما! د لږ ځنډ وروسته جهان خپل د سر خولې ته لاس کړو او هغه یې د سر وباسل او خپل د بالښت اندی ته یې کیخودل او بغیر لدی چی ماته راوګوری یا کومه خبره وکړی

زما څخه لری د نالې په بل اړخ وځملیدی او ماته یې شا کړل!؟ د جهان پدی کار هم حیرانه وم او هم مې زړه ونیول شو او سترګې مې د اوښکو ډکی شول! څو دقی همغسی ناسته وم چې د هغه کرار غږ مې واوریدی: بیدیژی یا تر سهاره غواړی زما سر ته لکه شیشکانو شینی؟ (کینې)

شاید د جهان خبره دومره کلک او بده نه وه! خو زما زړه ورته زیات نازک وو زما په زړه دهغه خبره لکه مرمې ولګیده، د سترګو څخه مې اوښکې په بهیدو شول او بغیر لدی چی جواب ورکړم لځایه پاسیدم، پینې مې په ټوکرانو باندی آسما او ادی تړلی وه! ځکه ویل یې دا رکم نکریزو رنګ تک سور کیږی او پینې دی سم رنګ اخلې!؟ په همغه ټوکرانو سره ولاړم د کوټې ګروپ مې خاموش کړو او بیرته خپل ځای ته راغلم

ما هم ورنه خپل ځان دری منه لری کړو او زړه نیولې د ویده کیدو کوشش مې وکړو، خو خوب چیرته وو؟ د نیلوفر خبری مې ذهن کې ګرځیدل هغې د تلو څخه مخکې بار بار تاکید کو چې مه پریږده د خاوند شک او زړه تور والې دی درباندی زیات شې؟! د هغې خبرو ته فکر ویوړم نو زه اوس څه وکړم؟ کله چې جهان ماته لږ هم بی فکری یا کم توجهې وکړی راته زما زړه ورڅخه نیول کیږی او زړه مې غواړی د ماشومانو پشان ژړا ته ملا وتړم!!

خو ژړا او ناز هم تر یو حده نه اوس چې د جهان زړه پر ما تور دی او زه دی ورباندی ناز وکړم! اوس زما ناز او زما غمژنه کیدل هغه ته بل معنا ورکوی! زه شاید ددی لپاره خفه شم چې جهان ولې د پخوا پشان ندی او ولې زما ناز او نخری نه اخلې؟ او هغه زما د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خفګان څخه دا معنا او تعبیر اخلې چې زما زړه ورسره ندی!؟ پدی فکر خپل مخ د هغه خواته راوړم تراوسه یې ماته شا وه! په کراره غږ ورته ناری کوم فکر کوم شاید ویده ویې؟! خو د هغه د هوم په جواب راکول پوه شوم هغه ته هم خوب نه ورځی

خاموشه کیږم او هغه هم پوښتنه نکوی چې څه دی ویل؟ حتا خپل مخ لا نه راګرځه ویې د لږ ځنډ وروسته خپل خبره ځان سره پورته ښکته کوم او وایم: ه.... غه ما ویل ت... تاسو زما څخه خفه یاست؟

بیا هم جهان هیس جواب نه راکوی او زه منتظره د هغه خواته ګورم چې د څو شیبو وروسته هغه کرار زما خواته مخ راګرځه ویې پدی توره تیاره کی هم د هغه سری سترګی او تروش تندی لیدلې شم! څو دقې همغسې زبر او زیر باندی راګوری بیا کرار وایې: بیده څه زما سر دسې درد کوی د خبرو حوصله نلرم.

د هغه پدی خبره سترګی می بیا د اوښکو ډکې شول، ولې د هغه دومره کوچنې خبره هم پر ما بده لګیده؟ ولې مې زړه غواړی ددی خبرو لځایه د پخوا پشان زما سره خبری وکړی او زما ناز واخلې؟ جهان بیرته ماته شا راګرځه وی او ویدیږی! زه هم په نیولې زړه او خفګان بیرته خپل ځای خواته ځم او د ویده کیدلو کوښښ کوم، د سهار آذنو پوری مې سترګو ته خوب رانغې! زما په خیال جهان هم ویده شوی نه و؟ ځکه همدا چې مولا الله کړل تر اکبر رسیدلې نه وو چې د کوټې څخه ووتې

د کوټې د دروازی په خرپ چې د جهان د تلو خبر یې راکو بی اختیار مې د سترګو څخه اوښکې په بهیدو شول خدایه زما سره مرسته وکړه زه ستا د آزماینښتونو او د تقدیر د کرښو سره په یواځې ځان مبارزه او مخامخ کیدلې نشم! ته راسره مرسته وکړه ته مې یواځې پدی امتحان کې مه پریږده کنه داسې به ناکامه او ماته وخورم چې د جوړه ولو به نه یم..

نیلوفر خپل د قول مطابق سهار وخته په ۷ بجو راغلل داسې چې تول ویده وه، جهان ماته د آریشګاه د تلو اجازه رانکړل، او زه هم مجبور خپل کوټه کې په ژړا کیناستم ما د آریشګاه او د سینګار کیدو آرمان درلود، ما غوښتل واده مې په هوټل کې اوسیږی خو د جهان کورنې ویلی وه چې موږ رسم لرو جنۍ د پلار د کور څخه ویسو نه د هوټل څخه؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر غرمه د کوټې څخه ونه وتلم! زما واده وو تولو د باندی نڅا ګانې کول اتڼ یې کوی د شلو څخه یې زیات رنګا رنګ کالي په دوه ساعتو کې بدل کړی وه

خو زه خپل کوټه کې یواځې ناسته وم د ماښام جوړه کالي مې اغوستي وه چې نیلوفر کوټې ته راننوتل، زما په هغه خوار زار لیدو یې تندی تروش سو او زما څنګ ته راغلل د هغې په لیدو مې فکر وکړو په یواځې او تنها میدان کې مې یو شناخته پیدا کړی وی هغې زه غیږ کی ونیولم او ما ورته ژړا شروع کړل نیلوفر هم څه نه ویل یواځې زه یې غیږ پوری نیولې وم

هغه پوهیدل چې اوس زه یواځې یو هم دم او هم راز غواړم نه نصیحت کونکې، ما ژړل ګیلې مې کول د جهان د پرون شپې د بد اخلاقي او خبرو مې ورته وویل خپل د آرمان مې ورته ویل او هغې کرار کرار زما په سر لاس تیر کو ښه چې و مې ژړل او زړه مې سپک شو ګنګس او سرګردانه پاسیدم نیلوفر بغیر له کوم خبری راسره مرسته وکړل ترڅو سپین جوړه کالي مې واغوندم، او راته سینګار یې وکړو او بیا د یو لوبو نانځکې پشان لاس په لاس د ښځو مینځ کې وم او هغوی زما شاوخوا ته نڅا او سندری ویل، خو زما زړه غوښتو سترګې پټې کړم او دا ټول شیان دی تمام شوی وی

نه پوهیږم سومره وخت هلته وم چې د خو سړیانو غږ راغي او د دویم ځل لپاره یې زما او د جهان نکاح وتړل، او زما زړه کې دا خبره راوګرځیدل چې دا نکاح به سمه وی؟ اول نکاح د کوژدی په شپه هغه کې ما شک درلود او دا دویم نکاح د واده د جهان! آیا د شک او تردید او د مجبوری نکاح په نکاح کې حساب کیږی؟ نکاح وتړل شوه ډوډی ورکول شوه، د ادی خبره د فیروزخان(د جهان پلار) ارباب د زوی واده وو دومره حد میلمانه راغلي وه چې نیلوفر ویل از سر کوچه بګیر تا سرک راه بند بود!

دوه غوایان یې حلال کړی وه دوه رکم غوښه، وریجې، سلاټ، کوفته،پیپسی، حتا فرینې لا پخ کړی وه! خو ما خپل د واده د ډوډی څخه یو ګوله لا څکه ونکړل! د غرمې مونځونه وشول نکاح وتړل شول، ډوډی ورکول شول! خو زه همغسی د بت پشان ناسته وم او فکر مې یو خبری ته وو د دی څخه وروسته به څه وشي؟ ټول فکر او ذکر مې د جهان تروش تندی او خاموش

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر کې وو چې د روقیه غږ د فکرونو د نړی څخه راوباسلم...

روقیه- موټر ولاړ دی بابا وایې نور راځې.

د روقیه په خبری مې اوښکې په بهیدو شول، چې نیلوفر راغاړی وتل د هغې د ژړا په غږ زما خاموش اوښکې هم په ساندو او ژړا بدلې شول، چې آسما رامخکې شوه پداسې حال کې چې زه یې غیږ کې نیولم په ژړا یې وویل: ولی ژاړی لیونې دا خو د ژوند لاره ده خدای دی خوشحاله او بختوره که ورسره، تول اخیر یوه ورځ واده کیږی کومه پښتنه انجلی د پلار په کور پاتې شوی چې ته پاتی شی!؟ مه ژاړه خوری.

آسما خبری کول دلداری راکول خو زما زړه بی وار او نا آرمه درزیدی، د آسما او نیلوفر وروسته د ادی نمبر وو ادی پداسې حال کې چې د پیسو ډک شین شال یې زما په سر راچوی په غیږ کې ونیولم، او ما اول ځل د ادی داسی جگر سوزه ژړا چې ټول ښځې یې په ژړا کړل ولیدو، ادی داسی ژړل چې اخیره د جهان مور زما څخه جلا کړه او ورته ویې ویل: وی خوری سوک نو دسی کوی؟ لور ته دی دعا وکه چې خدای بخت او قسمت سم کی تاسو ولی دسی کوی؟! په خوشحالی کی سوک نه ژاړی خوری.

د جهان مور ادی ته نصیحتونه کول خو ادی اوښکې نه تم کیدی، او بی واره یې به مخ روانې وه د ژړا مینځ کی ادی د جهان د مور لاس ونیو او ورته ویې ویل: خدای او قران درته مخکې کوم خوری ستا او ستا د اولادونو ده سر زما لور ستوی د کور د کارو نده ظلم به وربادی نکوی، زیاتی به وربادی نکوی سنګه چې درته روقیه گرانه ده د هغې نیم اندازه گرانبت زما لور ته ورکړه، دا هم زما او خپل د پلار د زړه توټه ده، اولاد مې دی

ادی خبری کول او ما ورته ژړل د جهان مور د ادی لاس نیولی و او دلداری ورکول، خاله هم راغله او د ادی اوری ونیول او نصیحتونه یې ورته شروع کړل، دومره زړه مې نازک شوی و چې د خاله د لورګانو په غیږ کی مې هم وژړل د هغوی ټول بد خبری او کارونه مې لیاده و باسل او ښکل می کړل او و مې ژړل فکر می کوی ما د قربانې ډګر ته وړی او بیا به د هغه ځایه ژوندی رانشم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ رسم درلود د ناوې د پیښې بوټ یا هم چپلکه د ناوې وروړ ورته په پینو کول او ملا یې ورته په یو دسما تړل! خو ما وروړ نه درلود ما وروړ نه درلود چې ماته دا کار وکړي، ما وروړ نه درلود چې پر اوږه یې سر کیږدم او هغه راته ووایي خوری هر مشکل چې وو پر ما غږ کوه زه درسره یم، ما وروړ نه درلود چې د زړه درد ورته ووایم. آسما پداسې حال کې چې اوښکې پر مخ لاری کړی وه ویې ویل: بابا د دروازی شاته دی غواړی راشی.

د آسما په خبره دهلیز ژر خالي شو او ځینی ښځې د راغلي موټرو خواته ولاړه او ځینې هم د حجاب اغوستو لپاره کوټې ته، زه پاتی شوم او ځینی شناخته خپلوان او د جهان مور چې د ادی څنګ ته ولاړه وه، نیلوفر هم ولاړه او د اوښکو ډکی سترګی یواځې زما څخه لرې لری شول، بابا په یا الله ویلو دهلیز ته راداخل شو د بابا په لیدو مې کنترول نور هم له لاس ورکړی او ژړا می زور ونیول چې زما د ژړا غږ سره د ادی ساندی هم پورته شوی..

بابا خپل په لاس زما شال لږ پورته کړی او ما اول ځل د بابا لاس داسې په لړزی ولیدی! ما سر ښکته واچوی چې بابا رانږدی شو او خپل په همیشني مهرباني وویل: تل راته همغه اوه کلن ماشوم ښکاریدی چې خپل نانځکی دی راوړل او د دهلیز کونج کې‌دی ورته الله هو ویل او ویده کول دی. هیس کله مې فکر نکوی چې ته به یوه ورځ غټه شې او واده به کوی! هر ځل چې د دی کور دروازه ستا د غوښتلو لپاره چا وهل زما د زړه څخه یو خدای خبر وو

ویره مې درلودل چې د کوم ناهل او بد کردار او بد عمل انسان لاس کې ونغورزیږی او د دنیا غمونه دی نصیب نشي(بابا زما لاس خپل لاس کې ونیوی او په لړزانده غږ یې وویل: ستا په سر قسم چې زما د کور رحمت او برکت یې، هره پریکړه او انتخاب مې چې کړی ستا د خوشحالي او ښه ژوند لپاره مې کړی،(سر مې راپورته کې او د اوښکو ډکو سترګو مې ورکتل بابا هم مخامخ راوکتل او کرار یې وویل: ما ستا څخه سم پوښتنه ونکړل هغه ورځ نه پوهیږم ولی؟ شاید خپل نظر مې ستا نظر حسابه وی! خو باید یو ځل مې ستا څخه سم صحیح پوښتنه کړی وایې ستا قبول وو؟

د بابا په خبری مې په حیرت ورروکتل عجیبه ده چې بابا اوس فکر شو دا پوښتنه زما څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړی؟! د بابا څخه مې نظر واخیستې او ادی ته مې وکتل د اوښکو په ډکو سترګو یې راکتل که دا پوښتنه بابا زما څخه د کوژدی او د سمال ورکولو مخکې کړی وایې شاید هغه وخت زما جواب زیات فرق درلود خو اوس او د دومره خبرو وروسته زما جواب یو لفظ وو!

- زه راضي یم پدی نکاح باندی بابا.!
زما په خبری د بابا سترګې په آرامش باندی د څو ثانیو لپاره پټې شول، او بیا پداسې حال کې چې زما تندی ښکل کوی، شال یې زما په سر سم کړو او د راسته پښې چپلکه راته په پښو او ملا یې په شین دسمال چې اسما د بابا په لاس ورکو وتړل او زه یې د لاس څخه ونیولم حویلې ته په وتلو د بام په سرونو د همسایه ښځو ته مې فکر شو او په هغه حال کې مې په خوله مسکا راغله

یوه ورځ زه هم د بام په سر ولاړه وم او د انجینر اغا د کوژدی دسمال ته مې په شوق کتل یا هم تلم د کوټې سر ته او کتاب مې ویل اه چې نور به هیس کله هغه ورځی تکرار نشې، په کوڅه کې موتران ولاړ وه او د جهان د مشر ورور په غږ دا نور پاتی ښځې هم موټرونو ته پورته شول، او بیا د ادی او د آسما غیږ وه او زما ژړا نور ټول سړیان تللی وه یواځې جهان د هغه ورور او پلار پاتی وو، بابا د اخیر ځل لپاره زه غیږ کې ونیولم او جهان خواته یې وکتل جهان په تروش تندی او لوړ قدمونو زموږ خواته نږدی شو

چې بابا زما لاس د هغه لاس کې ورکړو او ورته ویې ویل: ما خپل لور ستا د پلار په نوم او نشان او ستا په غیرت تاته درکړل، تا خپل یو وعده او قول مات کړې خو د هغه سر بیره بیا هم ما خپل لور درکړل، خو فکر مه کوه بې کسه او بی قوم لور وری که مرغه په هوا کې راته خبر راوړی چې زما په لور دی زیاتې کړی، دا ټول خلک شاهید ونیسه چې په ړنا ورځ یې ستا له کوره بیرته راوړم(د بابا په خبرو هیچا څه ونه ویل جهان خو بیخې سر ښکته واچوی هغه د بابا یو وعده او شرط مات کړی وو! هغه بابا ته قول ورکړی وو چې ما به اطرافو ته نه وړی او دلته کابل کې کور اخلې!

خو د هغه کار وروسته جهان یواځې بابا ته وویل چې زه مې خپل ناوی ځان سره وړم! بغیر لدی چې دلیل او منطق بابا ته راوړی دا یو میاشت بابا د جهان څخه خفه وو او خبری ورسره نکول، د لږ ځنډ وروسته جهان سر راپورته کړو او بابا ته یې وویل: وعده

(c) ketabton.com: The Digital Library

در کوم چې خپل د ځان څخه به يې زيات خيال ساتم.

بابا زما لاس د جهان لاس ته تسليم کړو او کرار يې وويل: خدای دی وکړی....

جهان ځان پسې د موټر خواته ورلم چې د ادی غږ پورته شو: زما هوسې زما لورې.
د ادی د ژړا څخه ډک غږ د تلو څخه منع کړم او د هغې خواته مې مخ کړو چې ادی په تلوار بيا غيږ کې ونيولم، داسې چې زړه يې نکيدی خوشې مې کړی، جهان په بی حوصله اخوا ديخوا کتل چې ادی زما تندی ښکل کړو او هغه ته يې وويل: تا ته د خدای روی مخکې کوم چې فکر به وربانډی ساتې..

د ادی په خبره جهان د ډاډ په توګه خپل سر پورته ښکته کړو او دا ځل يې په تلوار زه د ځان پسی د موټر خواته کش کړم، د شال لانډی مې سر شاته تاو کړو او سترګې مې په ادی،بابا، اسما، نيلوفر او د خاله په کورنی چې د اوښکو په ډک نظر يې راکتل ولګيدل، جهان د موټر دروازه راته خلاصه کړه، او زه موټر ته د پورته کيدلو مخکې يو ځل بيا مې کورته او هغه کوڅې ته وکتل چې زما د عمر ډير کلونه خوشحاليانې او غمونه پکې تير شوی وه، موټر ته د پورته کيدلو مخکې مې نظر په انجينر اغا ولګيدی!

تور چشمکې په سترګو ول او خپل د کور مخکې ولاړ وو او موږ ته يې راکتل! زما د نظر په تعقيب کولو د جهان سترګې په هغه ولګيدل او زما لاس يې په کلکه ونيو او موټر ته يې پورته کړم، خپل هم زما څنګ ته کيناستې او خپل ورور ته چې موټروان و په غوسه ناکه لهجه وويل: ځه خپل پلار ته ولاړ يې حرکت وکه.

جهان دا خبره وکړل او بيا په کراره لهجه ځان سره داسې چې ما هم واوريدل ويې ويل: لعنت دی پدی ځای او پدی منحوس کوڅه سې، هر سر کې يو کوڅه ډب سپې ولاړ دی.

موټر حرکت وکړو او زه خپل د ژوند د آشنا خلکو او ځايونو څخه په يو نامعلوم لوری په حرکت شوم، د موټر د ښيښی څخه مې د باندی خواته کتل چې سنګه يو د بل پسې آشنا ځايونو څخه تيريدم او اوښکې مې پر بهيدو وه، جهان هيس نه ويل يو لاس کې زما لاس نيولې وو او بل لاس يې د موټر کړکی ته تکيه کړی وو، او د موټر دباندی کتل، په فکر کې معلوميدی او تندی تروش وو؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موټر د ننه د سندرې په غږ د جهان د کټلو ښخه مې نظر واخیستي چې د جهان د ورور خوشحاله او خندانه غږ مې واوریدی: اها اوس صحیح سو البته بخښه کوی چې سم سندره نلرم خو بیا هم د زړا د آوازونو ښخه شه دی.

ما هیس ونه ویل او خپل اوښکې مې په لاس پاک کړل خو جهان ورته په غوسه وویل: د غزل د ځای مخ ته دی ګوره او خیر وایه.
د جهان په خبرې د هغه ورور وخندل او ویې ویل: عه عه ما ویل د واده سره به یو څه دا تریخ مزاج دی نرم سوی ویې! خو تخو نور هم ...(هغه خبره خلاصه کړی نه وه چې جهان په ګواښ کونکې لهجې ورته وویل: پکر دی نیسه دا موټر خو دریږی بیا موږ هم سره تنها کیږو.!

د جهان پدی خبره د هغه ورور چې نوم یې نه وم خبر چې څه دی؟ خو دومره پو هیدمه چې د ټولو ښخه کوچني دی او تازه یې ورته کوژدن کړی د روقیه ایندرور یې د ته کړی وه؟! یعنی روقیه یې په بدل ورکړې وه د کاکا لور یې د ته کړی وه او روقیه یې خپل د کاکا زوی ته ورکړې وه! د جهان په ټول ورورنو کې دغه ورور یې ګیره نه درلود! مطلب اخیستی وه کامل! او د اوس وخت ځوانانو پشان سیخ سیخې وینتیان یې دره ولې وه! او د سندرې د آوریدو ښخه یې هم معلومیدل چې فکر یې هم د تازه وخت هلکانو پشان دی! د جهان ورور یوڅه تندی تروش کړو
#شهاب ?:
خو لکه چې د جهان ښخه ویره درلودل که احترام! هر شي چې وو نور څه یې ونه ویل یواځې سندرې غږ یې یو څه کرار کړو خو بیا هم سندره کامل د موټر فضا کې آوریدل کیدل...

زه دی له دره و نازکې خوږ زړګې ولاړم ماذدیګړې ولاړم
محبوبی جار محبوبي نوره مې مه زیره وه محبوبي جار محبوبي

زما پر حال باندی محبوبي لیونیان جاړی ډیر قربیان جاړی
مه کوه نور ظلمونه د ژوندون لار مې ورکه به هو ماضي فکرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا به درکوم زه وعدی درد او تکون کړم ځان خیری می سو ګریوان
خپل مي کړه خپل نازکي بې لتا تاب نلرم آرمان زما په زړه کي

بې لتا تاب نلرم آرمان زما په زړه کي

یو زړه مي و هغه مي هم تاته درکړی دی لا ما دی وړی دی
تنها تنها ګرځمه بس دی درخپل مي کړه ته زه په ژړا ګرځمه

ته په سرو شونډو راته وکړه سو خوژی خبری د یارانی خبری
خپل مي کړه خپل مي کړه بی لتا نلرم سوک د پیکې ګل مې کړه

زه دی له دره و نازکې خوژ زړګې ولاړم ماذدیګرې ولاړم
محبوبی جار محبوبي نوره مي مه زیره وه محبوبې جار محبوبې

نوره مي مه زیره وه محبوبې جار محبوبې

پر ما دی څه ظلمونه کړی دی حساب راکړه ماته جواب راکړه
ولې ژغ نکوی رشتیا ووایه راته که یارانه نکوی

زه دی شیرني د سرو شونډو پخندا وژلی تا په چاپا وژلی
مخامخ ته ووایه که مینه نکړی نازکې ماته شکاره ووایه

زه دی له دره و نازکې خوژ زړګې ولاړم ماذدیګرې ولاړم
محبوبی جار محبوبي نوره مي مه زیره وه محبوبې جار محبوبې

" کامل سندره زه دی شیرني د سرو شونډو په خندا وژلی"

د سندری په نیمه کي لکه چي جهان خان هم سندره خوښه شوی وه! ځکه زما لاس چې په کوم لاس کي نیولی وو هغه باندی کرار خپل په ګوتو ضربه نیولی وه! او کرار کرار سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې هم ورسره ښوره وی!؟ زه خاموشه ناسته وم او د هغه د ګوتو حرکاتو ته مې کتل خو فکر مې د راتلونکې په اړه ووا آسما او ادی لړ لړ د جهان خان د کور په اړه ویلې وه چې لوی کور يې دی پنځه ورونه چې دری دانو يې واده او ماشومان درلود یو يې هم جهان او یو يې همدا نوی کوژده شوی ورور!

مطلب ټول ګډ وه او یو نفر هم ویش نه وواخیستې!؟ ادی ویل هغوی سم دم د اطرافو دی مطلب غوایان لری میږی لری! او حتا ادی د بابا له خولې آوریدلی وه چې آسونه لا لری! او د شوق آسونه کور کې ساتې نور زیات معلومات ادی او بابا هم ورڅخه نه درلود یواځې د نوم پیژندل وه بس نور کورنې رفت او آمد مو نه درلود، نه پوهیدم چې څه مې مخ کیدی؟

یو په ابهامو او شکونو پیچلې مستقبل او راتلونکې مې مخې ته ووا دومره د جهان د کور او کورنې په اړه اندیښمنه نه وم سومره چې د جهان په اړه اندیښمنه وم! د نیلوفر خبره ښځه د خسر کور کې د میړه او خاوند په سر ملکه ده او پادشاهې کوی که خاوند يې په نظر ونه نیسې او احترام ورته ونکړی نو د کور نور خلک هم ولاکه د انسان په نظر ورته وګوری!

د جهان دریم ورور دوه ښځې کړی وه چې واده ته يې خپل یوه ښځه هم نه وه راوړی! یواځې خپل دوه مشر زامن د مشری ښځې ده راوړی وه بس، په اطرافو کې دوه دری حتا څلور ښځې کول هم عادی او مرسوم خبره ده او دی کار ته په بد نظر نه کتل کیږی مخصوص که سړی پیسه داره او د جهان د کورنی پشان اربابان او ماړه خلک وی دوی ته خو په زوره خلک خپل لور او خور ورکوی، نه پوهیږم ولی خو زړه مې ویل چې کوم رفتار چې جهان کوی یو مطلب لری؟!

هغه دا چې غواړی د اوس څخه ماته ووایې ستا اشتباه زه د دویمې ښځې کولو ته مجبور کړم! پدی فکر مې اوښکې د سترګو څخه په بهیدو شول زه تراوسه د خاوند کور ته رسیدلې نه یم او فکر او ذکر مې راته وایې چې بنه دربندی رارروانه ده! د سترګو اوښکې مې د جهان په لاس کوم چې زما لاس يې نیولې وو وڅڅیدل سر مې پورته کړو ترڅو ګورم ما ته خو يې پام شوی ندی؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نظر پورته کولو سره مې سترګې په دوه تک تور سترګو کې بندې شو! تندی تروش وو او په ځیر ځیر یې راکتل، د هغه پيښې وروسته ما د جهان خلاص تندی ندی لیدلی! دا یو میاشت کې په زوره که دوه خبری زما سره کړی وی هغه هم نه د مینې او محبت خبری نه نه په هیس صورت هغه دوه خبری هم سم دم د جنای پولیسو پلټنه وه! خپل ګیره یې د یو میاشت مخکې په پرتله اصلاح کړی وه!

سپین جوړه کالي اغوستي وه د همیشه پشان یو کندهاری خولې په سر وه، تور واسکټ او د کمیس دوه پورته تڼې خلاصې وه! که تروش تندی او بد خلقي یاده نکړم واقعا نن ښایسته شوی دی! د نیلوفر خبره سم دم ۲۰ کلن ځوان معلومیدی! البته که د خولې لاندی دوه دری هغه سپین ویښته او د ګیری مینځ کې دا دوه تاره د نظر ښخه وغورځه وم! بیا هغه وخت د نیلوفر خبره تایید کولې شم..

دومره خپل فکرونو کې ډوبه وم چې بیخې مې فکر نشو جهان ماته راکتل، د هغه د ستونې په صاف کولو مې وروکتل چې هغه کرار خپل د لاس ښخه زما ښځیدل اوښکه پاکه کړه او کرار یې وویل: که سترې یې یو ګړی بیده سه لاره لا ډیره پاتې.

د هغه په خبره مې وروکتل یعنې اوس دی زما په فکر کې وو چې دا خبره یې وکړل؟ یا که عصاب یې زما د ډیر ژړا ښخه خراب شوی وه چې غواړی د خوب په پلمه ما یو څو دقې خاموش کړی؟! پدی فکر چې زما د ژړا ښخه یې حوصله تنګه شوی او داسې خبره یې راته وکړل هم مې غوسه راغله او هم ناساپه د یواځېتوب احساس مې وکړو او زړه مې ونیول شو ورنه د هغه ښخه د لری کیدو کوښښ مې وکړو او غوښتل مې لاس مې د هغه د لاس ښخه جلا کړم

چې جهان و دی کار ته پرینخودم او زما لاس یې کلک خپل لاس کې ونیوی دومره کلک چې لاس کې مې اچول شوی بنګړی مات شو او لاس یې راته خوږ کړو زما د اخ په غږ جهان تازه زما لاس ته فکر شو او په تلوار یې زما لاس خوشې کړو، بنګړی مې په مړوند کې ننوتلې وو او وینه یې بې واره راتلل جهان به ورختای زما لاس ښخه مات شوی بنګړی وباسې او خوږ شوی ځای خپل په لاس کې کلک ونیوی ترڅو د وینو د توی کیدو مخه ونیسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمور په آوازو د جهان ورور شاته راوکتل او کله چې زما لاس یې په وینو لړلې د جهان لاس کې ولیدی په حیرت یې وویل: خیریت خو دی؟
د هغه خبری جواب جهان په تروش تندی ورکړو او ورته ویې ویل: خیرو خیرت دی ته خپل مخې ته ګوره.

د جهان په خبره هغه خپل نظر زمور ښخه واخیستې او کرار یې وویل: وبه سته که غواړی موټر به یو کونج ته و دره وم لاس دی پریوی او و دی تړی چې وینه یې بنده سې!؟

د دی ښخه مخکې چې زه ووایم نه ضرورت نشته جهان د هغه خبره ومنل او موټر یې د سړک کونج ته و دره ویې جهان ښکته شو او زه یې لړ د موټر ښیینی خواته کش کړم او پداسې حال کې چې زما لاس یې لاس کې کلک نیولې وو خپل د ورور ښخه یې د اوبو بوتل غوښتنه وکړل چې هغه هم په یو شیطان مسکا د اوبو بوتل د جهان لاس ته ورکړو، د هغه پدی شیطانه خندا د شرم ښخه تکه سره شوم، زه لا هغه شرم مې تیر کړی نه وو چې د جهان د مشر ورور موټر چې زمور پسی وو او هغه کې د جهان پلار، مور مشره وریندار او روقیه ناست وه

زمور د موټر په دریدو هغوی هم ودریدل او ورور یې د موټر ښخه راښکته شو، د جهان مشر ورور زمور ښخه په څو قدمی کې خپل کوچنی ورور ته غږ کړو او ویې ویل: وه هلکه جمشید چشې سوی چې موټر مو دره ولې؟

د جهان کوچنې ورور چې اوس پوه شوم نوم یې جشمید دی نامردی ونکړل او په همفه شیطانه نظر او خندا یې په لوړ غږ وویل: د وریندارې بنګړی مات سوی او لږ قدری لاس په وینو سوی! لالا یې لاس ورته پریوی!

د هغه پدی خبره زه خو ګز، ګز د ځمکې ښخه ووتلم د ټولو ښخه بده خبره دا وه چې د جهان د مشر ورور موټر ماته مخامخ وو او د هغه د پلار ښخه نیولې مور، خور وریندارې ټول پوی شول چې څه خبره شوی وه! بلخصوص د جمشید پدی شیطانه لهجه او خبری د هغه مشر ورور وخندل او ویې ویل: اها شه جر کوی موژ روان سو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان سر راپورته کړو او خپل کوچنی ورور ته یې په تروش تندی او غوسه ناکه لهجه وویل: یعنی بل شي دی ویلي نسو ورته؟!
جمشید په خندا وویل: وی چشی می ویلي وای؟ خو رشتیا می وویل.

ما د شرم څخه سر ښکته اچولي وو او هیس مي نه ویل، جهان خپل ورور ته غاښونه وچیچل خو نور څه یې ورته ونه ویل خپل د واسکټ د جیب څخه یې یو کوچني سپین د سمال راوخیستي او زما لاس یې ورباندی وتړه یې، د بوتل پاتی اوبه یې د جمشید خواته ختا کړل او موټر ته راپورته شو ما ورنه کامل فاصله ونیول او د موټر هغه بل کونج ته مي ځان کش کړو، زما پدی کار جهان په تروش تندی راوکتل خو نور یې څه ونه ویل

خپل خوږ شوی لاس مي پدی بل لاس کې نیولی وو درد یې نکوی دومره نه و خوږ شوی خو ما ته ژړا راتلل! داسی احساس مي کوی چې زما حق کې زیات غټ ظلم او زیاتی شوی! سر مي د موټر ښیښه ته تکیه کړو او سترګې مي پټې کړل د نن لپاره مي ټول انرژی او توان صفر شوی وو، نه پوهیږم سومره وخت به په هغه حال کې وم چې د زیات استرس او بی خوبي له لاسه د خوب نړی ته تللی وم، د جهان او د جشمید په غږ لږ لږ مي سترګې د خوب څخه خلاصي شوی!

جمشید- دا شزی هم عجب بد شیانۍ دی! تراوسه زموژ راتلو ته ویش ناستي وه! اوس پدی نیمه شپه دا ټول کلي په سر اخلي؟!

د جهان غږ مي بیحده نږدی وآوریدی؟! چې ویې ویل: ته اول تا څه ورته ووایه اوس پدی نیمه شپه دی غوبل نه جوړه وی، ټول ستړی یو سهار چې هر کار کوی و دی کی.

د موټر د دروازی په غږ چې د جهان د ورور د تلو خبر یې راکړو سترګې مي خلاص کړی! او ځان مي نامعلوم ځای کې پیدا کړو! په تلوار او وحشت باندی په ځای کې کینم چې زما د کیناستلو سره سم د جهان غږ پورته شو: هوشش په کراره ..
په ورختا نظر شاوخوا ګورم نه پوهیدم زه دلته موټر کې څه کوم؟! ولې خپل کوټه کې نه یم؟! همغسی ګنګس او حیرانه نظر شاوخوا تاوه وم او ګورم چې د جهان د خندا غږ مي تر غوږ شو چې ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان خان- امممم دا رکم چې ته شاوخوا ګوری مطلب د خوبه یې او تراوسه دی مغزه ځای ته ندی راغلی؟

د هغه په خبره یو څو ثانې ورته په خاموشه نظر ګورم او تازه مې تول شیان یاد ته راځی، د ادی ژړا د بابا خبری د جهان کار او اخیره کې خوب؟! د تول خبرو په یاد راوړلو باندی سترګې می بیا د اوښکو ډکې کیږی او د جهان څخه نظر اخلم او د موټر د باندی ګورم تکه توره شپه وه یواځې ځینی کورنو څخه ړنا راتلل او کوڅه یې ړنا کړی وه، موټر د یو غټ کور مخکې ولاړ وو! پدی تیاره کې هیس شې سم نه معلومیدی یعنې موږ رارسیدلې وو د جهان کور او کلې ته؟!

د بیرون څخه نظر اخلم او تازه مې ځانته فکر کیږی زما پر اوږو د جهان پټو وو؟! لکه چې زما د ویده کیدلو وروسته یې پر ما اچولی وو؟! جهان ته مې وکتل چې هغه بغیر له کوم خبری ماته راکتل کله چې زما نظر یې ولیدی کرار یې وویل: لاس خو دی درد نکوی؟

خپل لاس ته ګورم چې په سپین دسمال تړل شوی او د دسمال څخه لږ وینه د باندی را وتې وه د نه پشان ورته سر خوځه وم، او ددی څخه مخکې چې جهان کوم بله خبره وکړی د هغه غټ کور دروازه خلاصه کیږی او جمشید د موټر خواته راځی موټر ته په کیناستلو سره سم وایې: اوفف په زوره مې ورنه دایری واخیستل ترڅو بد حال جوړ نکی.

جمشید دا خبره کوی او موټر روښانه کوی چې یو نفر هغه غټ کور دروازه خلاصه کړه او موټر کورته ننوتو، د ننوتلو سره سم په حویلی کې مې په زیات ښځو او ماشومانو نظر پریوت! لکه چې زموږ راتګ ته په انتظار وه!؟ جهان د موټر دروازه خلاصه وی او زما خواته لاس نیسې ترڅو ښکته شم د جهان لاس نیسم او د موټر څخه ښکته کیږم زموږ د ښکته کیدلو سره سم د چاکلیټ او ګلانو باران شروع شو، زموږ په سرونه یې نه شیندل! بلکه موږ دواړه یې وربادی ویشتلو! جهان خپل ځان زما مخ ته راکش کړو او په لوړ غږ یې وویل:

جهان خان- بس دی.
د هغه په غږ د ماشومانو او ښځو شور ماشور کرار شو او نور چا په چاکلیټو ویشتل نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کول، د جهان مشر ورور لکه چې زموږ ښځه مخکې راغلی وه چې مور یې په تلوار سپانده دود کړل او زموږ خوا ته یې راوړل په داسې حال کې چې سپانده یې زما او د جهان شاوخوا ګرځه ول دعا ګاني کول، جهان زه د لاس ښځه نیولې وم او د کور پخوا چې دری منزله ودانې ماته معلومیدل په حرکت شو خو د هلیز ته د ننوتلو ښځه مخکې مور یې په لوړ غږ وویل:

د جهان مور- وی وی و دریږه دسی مه ننباسه کورته!
په حیران نظر مې هغه ټول کسانو ته چې زموږ شاوخوا ولاړ وه وکتل! یعنی دا ټول یواځې د جهان کورنې ده یا د کلې خلک هم پکی دی؟ خو زما زړه ویل دا یواځې د جهان کورنی ده او کلې خلک ندی! جهان خپل مور ته وکتل چې د مور لځایه یې روقیه په شیطنت وویل: وی لالا یا خو ستړی یې یا هم زیات خوشحاله یې! چې بیخی مو رسم او رواجونه لیاده باسلې!؟

د روقیه په خبری ټولو وخندل او هر چا یو خبره کول او خندل یې چې د جهان مور رامخکې شوه او زما د لاس په نیولو یې جهان ته وویل: صحیح دی چې دوی رواج نلری او سوک ورسره ندی راغلی خو موږ خو راواج لرو رسم لرو.!

زه حیران نظر ولاړه وم او د دوی خبرو ته مې غوږ نیولی وو! د څه رواج چې موږ یې نلرو او دوی لری!؟ ګنګس ولاړه وم چې د جهان د مور په خبری تازه پوه شوم څه یاده وی؟ دوی راوج درلود چې ناوی تر هغه وخت د زوم کور ته نه داخله کیږی ترڅو زوم ورته یو شئ ونه منې؟! مطلب ورته ووایې درته د طلاو غاړه ګې اخلم یا ګوتمې اخلم یا داسې بل کوم شئ ورته ومنې ترڅو ناوی رضایت ورکړی او د زوم کورته ننوځی؟! او هو زوم چې کوم شې ورته ووایې باید هغه بیا ضرور ورته واخلې او ناوی ته یې ورکړی؟!

عجیب رسم وو! بیحده ما فکر کو موږ یواځې داسی عجیب غریب رسمونه او رواجونه لرو! خو د جهان کورنی زموږ ښځه بتره وه پدی رواجونو کې، جهان چې کله پوی شو چې هغوی څه یاده وی خپل د کورنی خواته یې مخ کړو او په لوړ غږ یې وویل: د دوست محمد بای د ځمکو اندی ته چې کوم دوه بیسوی د انارو باغ دی هغه مې دیته ورکې.؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جهان په خبره زه پوه نشوم چې دا اوس ځنګه شې دی او ځنګه ندی؟ خو د هغه د ټول کورنۍ حیران نظر او د جمشید خبری باوری کړم چې ضرور کوم قیمتی شی یې زما په نوم کړی؟
جمشید- اووو لالا مه کوه خطرناک.!

د جمشید په خبره د جهان په خوله نری غوندی مسکا راغلل او بغیر لدی چې څه ووایي زه یې د لاس څخه ونیولم او په داسي حال کي چې بسم الله یې په غټ غږ سره وویل کورته ننوتلو، جهان ځان پسې داسي په تلوار کشه ولم چې نه مې کور سم ولیدی نه بل شي؟! دویم منزل کې زما په نظر زموږ کوټه وه! کوټې په داخله کیدلو جهان زما لاس خوشي کړو او ما تازه یو راحت ساه واخیستل، هک حیران د کوټې مینځ کې ولاړه وم! د لور کور موږ رواج درلود د پلار کورنی ورته واخلې خو جهان دوی بیا رواج درلود چې د زوم کورنې ورته واخلی؟!

او اخیره کې جهان خپل خبره پر بابا منلې وه او ټول کور شیان یې خپله اخیستی وه!ما یواځې په دوه بکسو کې خپل یو څو جوړی کالي او خپل د ضرورت شیان راوخیستل بس نور ټول کور جهان اخیستی وو؟! په حیران نظر مې شاوخوا کتل یو اته متره غټ کوټه چې په سور رنګ نالیو پوښل شوی وه! سری پردی،سره غالې، او د ټولو څخه جالب او عجیب د کوټې کونج کې یو غټه سره الماری چې زیاتره یې د کتابونو څخه ډکه وه! ما د ماشومتوب څخه د کتابونو سره عجیب مینه وه بی ارادی د کتابونو د الماری خواته روانه شوم.

سترګې مې د یو کتاب پر جلد ولګیدل او نږدی وو د حیرت او خوشحالې څخه وزری پیدا کړم! " د رحمان بابا دیوان" کتاب مې راوخیستې او په نه کنټرول کونکې خوشحالې مې د کتاب لای خلاص کړو او د رحمان بابا شعر مې مخې ته راغې:

راشه مه کوه له چا سره جفا
لږ ژوندون دي ضائع کیږي بی وفا

په دنیا کښي هیڅوک ندی پاتي شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

واړه تلوني دی که نن دی که سبا

دا چی هره ورځ راخيږي بيل بيل نمر دي
هر چی پريوځي هغه نه شی ختي بيا

چي په زمکه څاڅکي پريوځي له آسمانه
بيا له زمکي ختي نه شی په سما

ګومان مه کړه چی به بيا سترګو له ورشي
هغه اوښکي چی له سترګو شی جدا

که يو ځلي سر د خدائ په لوری ټيټ کړي
په قيامت به سربلند شی تر هر چا

چي د ورور د عزيز زړه پري آزاريږي
حاصل مه شه هغه خپله مدعا

شه خواږه چي يو ئي خوري بل ورته ګوري
خواږه نه دی هغه زهر دي ګويا

که يو څاڅکي اوبه تږي لره ورکړي
د دوزخ او ستا درميان به شي دريا

زه لا د شعر د حروفو او غزل په نغمو کې ډوبه وم چې جهان زما د لاسه کتاب واخيستې،
چې ما په تلوار وروکتل هغه په داسې حال کې چې کتاب بيرته الماری کی کيخودو کرار
يې وويل: دا کتابونه هميشه دلته دی هيس سوک يې نه وړی! ته اوس خپل کالې مالې بدل
که لاس او مخ دی پريوه، ډوډی دی وخوره ډير وخت پاتی کتاب ويلو ته.

د جهان په خبره په شرم می خپل شونډه وچيچل اه سومره زه نادانه او بيعقل يم! دا نو کار
وو چې ما وکړو!؟ جهان د کوتې کونج کې يو دروازی ته چې ما تازه ورته فکر شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشاره وکړل او ويې ويل: هغه تشناب دی ترڅو چې ته خپل لاس او مخ باندی وبه وهی زه درته د موټر څخه ستا د کالو بکس راوړم.

په شرم باندی مې خپل سر د تایید پشان پورته ښکته کړو چې جهان د کوټې دروازی خواته روان شو او ما د یو کامل نظر وروسته چې کوته کې مې وګرځه وی د تشناب خواته ولاړم، لاس او مخ مې مینځی چې د تشناب دروازه وټکیدل او د جهان غږ مې واوریدی: ستا شیان مې دلته درته ویژدل زه ځم اودس وکم.

او بیا بغیر لدی چې زما جواب وآوری د کوټې د بند کیدو غږ مې وآوریدی، په کراره مې خپل د مخ څخه آرایش پریوی او د تشناب څخه راووتلم جهان زما دواړه بکسونه راوړی وه د کالو د بکس څخه مې خپل یو جوړه ساده د کور کالي راوخیستل خو ناساپه مې د نیلوفر خبره یاد ته راغلل چې راته ویل یې: بیا هلته خان ساده ساده مه کوه سم سینګاری کړی او جوړه کړی وګرځه چې حدقل د خاوند زړه خو دی وشی ترڅو دروګوری!

په دوه لارو کې بنده وم زړه مې ویل ساده د کور کالي واچوه! او عقل مې ویل د نیلوفر خبر ومنه!؟ اخیر هم عقل مې زوره ور شو او یو جوړه سور رنګ جوړه کالي مې واغوندل دا کالي یو څه زیات زما په نظر ازاد وه؟! د اخیستلو وخت کې هم ما د آسما سره زیات جنجال کړی وو خو آسما ویل خپل خاوند لپاره یې واچوه بیا سهار بدل کړه چې نور سوک یې ونګوری! نور مې حوصله نه وه چې بدل کړم یواځې خپل د زړه د آرام کولو لپاره مې غټ تیکری په سر کړو ورسره.

خپل د ناوی توب سپین جوړه کمیس مې سم منظم قات کړو او بکس کې مې کیخود، د کوټې کونج کې په سینګار میز مې سترګې ولګیدی زړه کې مې وسوسه پیدا شول چې ځان لږ سینګار کړم! خو دا کالي بیا سینګار؟! بیخی نو زما په نظر د حد څخه اوښتل وه، شاوخوا مې وکتل ټول کوته کې نالي وه او نالي! تل مې د یو کټ آرمان درلود همیشه مې ویل چې پیسی پیدا کړم خپل ځانته یې خپل اخلم خو اوس که پیسی هم پیدا کړم نشم اخیستی

کوټې مینځ کې ولاړ وم او ګنګسه مې شاوخوا کتل چې د کوټې دروازه خلاصه شوه او جهان پداسی حال کې چې خپل د کمیس لستوڼي ښکته کول او د ګیری څخه یې لږ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوداسه اوبه د کمیس په یخنقاق تویدل کوتې ته راننوتې، سر یې ښکته وو خو کله چې نظر یې پورته کړو نو د څو دقو لپاره هک حیران ماته په کتو شو! د هغه پدی نظر د شرم څخه مې سر ښکته واچوی چې جهان په کرار قدمو زما خواته رانږدی شو او په سختې وویل:

جهان خان- هغه میز په سر مې درته ډوډی ایږدلی زما په نظر د پرون راهیسې به دی چشی خوړلی نه وی!؟
د هغه په خبره مې خپل شونډه وچیچل او ځان سره مې وویل دی نو له کوم خوا خبر شو چې ما دا څو ورځی ډوډی سمه نده خوړلی؟ جهان بغیر لدی چې څه ووایې خپل پتو چې ما د الماری څنګ ته ایخودلی وو د مخ پریولو وخت کې راوخیست او په لمانځه ودریدی، څو دقې خاموش هملته ولاړه وم بیا کرار کرار د کوټې کونج ت راونه شوم وړی وم خو زړه مې نغوښتل پدی حال کې کینم ډوډی

وخورم!

بیخی د هغه میز خواته ولاړم ترڅو وګورم جهان څه اخیستی وه د خوراک لپاره، یو کمپل مې راوخیستې او د ځای اچولو وخت کې نه پوهیدم اوس څنګه ځای واچوم! آیا د جهان ځای هم خپل څنګ ته واچوم کنه؟! په همدی فکرونو کې وم چې د کوټې کونج کې د نور بیستره شوی نالیو سره مې یو جوړه یې نالې تر سترګو شول! او مجبور هغه مې هواره کړل او بغیر له کوم ځنډ د نالې په یو څنګ کې وځملیدم کمپل مې کامل خپل په سر کش کړو خو لږ مې د سترګو ځای ځانته پریخود او د هغه ځایه مې جهان ته کتل

چې په پوره آرمتیا او سکون باندی لګیا وو مونځ یې کوی! نه پوهیږم ولې د جهان خان مونځ کول رابانذی ښه لږی؟! د هغه د هر تکبیر ویلو سره هر رکوع او سجده کول یو جلا خوند او کیفیت درلود ماته! نه پوهیږم تر کوم وخته زه د هغه د مونځ په کیفت کې ډوبه وم چې هغه د لمانځه سلام و ګرځه وی او ما په تلوار کمپل کامل خپل په سر کش کړو ترڅو هغه پوی نشې چې ما ورته کتل!

زړه مې بې واره درزیدی فکر مې کوی د غلا یا کوم بد کار د کولو وخت کې لاس تړلې ګیره شوی اوسیږم؟! څو دقې همغسی ساه نیولې ځملیدلی وم چې خپل څنګ ته مې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان حضور احساس کړو او بيا د هغه غږ چې کرار يې وويل: امم بيده انسان که نور نه ويې منظم ساه خو اخلې؟!

د هغه په خبره مې په شرم باندی خپل شونده وچيچل او کمپل مې لړ خپل د مخ څخه لری کړو چې هغه مې خپل څنګ ته ناست وليدی، پداسې حال کې چې ما ته يې راکتل ويې ويل: ما تاته چشې وويل؟
د هغه په خبره مې کرار وويل: څه مو وويل؟

جهان- ما وويل زه مونځ کوم تر هغه وخت ته چشی وکه؟(کله چې زما خاموش نظر يې وليدی نو په تروش تندی وويل: ومې ويل ته ډوډی وخوره!
- زړه مې نه غوښتل.
جهان- هميشه د زړه خبرو ته انسان بايد غوږ ونه نيسې! کله ناکله عقل ته هم بايد وخت ورکول سی.

نه پوهيږم ولی خو د جهان دا خبره ماته بل رکم معلوم شول! داسی لکه چې يو بل موضوع ته اشاره کوی او د ادی خبره کنايه وايی!؟ جهان زما څنګ ته د پيتزا پاکټ کيخود او ويې ويل: ولاړسه ډوډی دی وخوره.
نه پوهيږم ولی خو ناساپه مې ضد راغې او ومی ويل: نيخورم.

زما په خبری جهان پداسې حال کې چې خپل وريځې له حيرت څخه پورته کول ويې ويل: امم زما په نظر خو څو مياشتې مخکې دغه پيتزا دی خوښېدل؟!
نه پوهيږم ولې خو ناساپه ما هم د هغه پشان په کنايه او طعنه وويل: د انسان خوښنه بدليږی کله خپل په خوښنه او کله هم په زوره؟!

زما پدی خبری د جهان تندی تروش څو او خپل غاښونه يې يو پر بل وچيچل، چې زه په خپل کړی خبری پښيمانه شوم! خو هغه متل دی وايې ختا شوی تير او ويل شوی خبره نه راګرځې! جهان د پيتزا قوطي زما سر ته کيخود او لځايه پاسيدې خپل پتو يې واخيست او له کوټې ووت! ما دومره جرعت لا ونکړو چې ورته ووايم چيرته ځی؟ د هغه په داسې تلو سترګې مې د اوښکو ډکې شول او ځان سره مې وويل: ما خو يواځې يو خبره وکړل کوم خاص مطلب خو مې نه درلود ورنه بيا ولې دی دومره خفه شو؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو خپله پوهیدم چې خبره مې سومره بده وه! کمپل مې په سر راکش کړو او د ژړا څخه په ډکو سترګو د ویده کیدلو کوښښ مې کوی، خو خوب کله راتلې؟! تقریبا دوه ساعت خپل ځای کې واوړیدم را واوړیدم خو خوب رانغې یو خو مې ځای بدل شوی وو او خوب نه راتلې بلخوا د سپې غړونه راتلل او کله ناکله د غوایانو غړ مې هم آوریدی؟! هم د یواځې توب احساس مې کو هم د ویری او هم د یو بی پناه او بیچاره کس! دا ټول احساسات د دی سبب شول چې ژړا ته شروع ورکړم، نه پوهیږم سومره به مې ژړل وه چې د زیات ژړا څخه خوب وړی وم....

سهار د خبرو په غږ مې سترګې خلاصې کړل چې جهان مې د کوټې دروازی مخکې د یو نفر سره په خبرو ولیدو، د نفر په غږ پوه شوم چې د جهان مور ده! چې ویل یې: د مانځه نه بعد که ته بیدیلې بیده سه خو خپل شزه لاندی راوستوه.
جهان- ولې خیرت خو دی؟
مور- ماشام هم تا پرینژدلو تخت واچو او وریندارګیانې دی د شزی په سر سیل(محفل) ونیسی هغه خو خیر خپل فامیل مو وو، خو نن د کلې شزی راځی د ماما کاکا شزی دی بده خبره ده چې پوشتنه وکې ناوی چیری ده؟ او موژ ووایو بیده ده؟!

جهان- د چشی بده خبره ده؟ ستړی ده د هغه دنیا سر څخه سفر کی وه او دوه ساعت اضافه خوب باندی اوس قیامت نه راځی، هر وخت ویشه سول ورته وایم لاندی درسی.

جهان دا خبره کوی او د کوټې دروازه بنده وی چې زه مې ځای کې کینم، بغیر لدی چې د جهان خواته وګورم د تشناب خواته ځم تر څو لاس او مخ مې ومینځم او لاندی لاړه شم او د جهان د مور خبره یو بدنامی جوړه نکړم چې ناوی تر غرمی ویده ده؟! زړه مې دومره نیولی وو چې حد نه درلود یو بهانه مې غوښتل چې ژړا ته ملا وتړم او په چیغو، چیغو وژاړم د مخ پریو وقت کې صابون مې سترګو ته ولاړی او زما لاس ته هم بهانه راغله، داسې د زړه د خلاص می ژړل شروع کړل چې د تشناب دراوزه په ورختای خلاصه شوه او جهان حیران زما خواته راوکتل او ویې ویل:

جهان- څه سوی؟ ولی ژاړی؟
د هغه پدی خبره نور می هم ژړا راغله د ده د ماښام کار می هم په یاد شو او د ژړا سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې غوسه هم راغله او ومې ويل: په تا يې څه؟ وځه د باندې.
زما په خبره د هغه تندی تروش خو او کامل تشناب ته راننوتې پداسې حال کې چې زما خواته رانږدې کېدې ويې ويل: څو واره مې درته ويلي چې هر کار او خبره چې کوې ويې که خو ماته مه وايه چې په تا يې څه؟

دا چې جهان زما خفګان ته نه کتل او خپل سر زوری کول زما ژړا او غوسه يې نور هم زياته ول! جهان رامخکې شو زما د لاس څخه يې د اوبو بودنې(لوټه) واخيسته او يو مور چې خپل د سرکش او شوخ ماشوم مخ مينځې او هغه ورته اجازه نه ورکوی همغه شانتې په زوره يې زما مخ ونيوی ترڅو ويې مينځې زما مخ ته د اوبو اچولو مخکې وويل: سترګې دې پټې که چې نور زګ هم سترګو ته دی ځی.
- ضرورت نسته زه خپل مخ خپل مينځلې شم.

جهان بغير لدی چې زما خبری ته غوږ ونيسې زما مخ يې راته ومينځې د لاسو مينځو وخت کې ما غوښتل خپل بنګړی له لاسونو څخه وباسم چې جهان اجازه رانکړل او کرار يې وويل: که زما د پاره يې نه اچوی مشکل نسته خو حدقل يو څو ورځې پريږده لاسونه دی وربلندی ډک وی، دلته خلک د ناوی سپين لاسونه(مطلب نکريزی وهلې نه وی) او تش لاسونو(چې بنګړی ونلری) ته بل فکر کوی.

جهان دا خبره وکړل او زما لاسونه يې د مينځلو وروسته ونيول او د تشناب څخه راووتلو، زه همغسی د ژړا څخه به ډکو سترګو وريسی وم چې هغه خپل پټو راوخيستې او زما لاسونه او مخ يې پر هغه وچ کړو! همغه حال کې چې زما لاسونه يې وچ کول کرار يې ځان سره ويل: د 24 کالو ده خو عقل او کارونه يې د يو 12کلن کوچنې په اندازه لا ندی، يو دقه يې تنها پريږدی زړه دی په لخ، لخ دی چې اوس به يې چشې کړی وی اوس به يې چشې کړی وی؟!

همغسې د ژړا څخه په نيولي غږ مې کرار وويل: زه د 22 کالو يم.
زما په خبری جهان زما د لاسونو د وچ کولو څخه نظر واخيست او ماته يې راوکتل، تندی لږ خلاص شو او پداسې حال کې چې د الما ر څنګ ته په نالي کيناستې زه يې هم خپل څنګ ته کينولم او کرار يې وويل: دلته 10 کلنې انجونی د دوه اولادونو مورګانې وی تخو لا د 22 کالو يې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه پدی خبره مې په غوسه ورته وویل: که دسی ده نو ته چې د 33 کالو یې اوس باید د ملسیانو او کړوسیانو خاوند وایې!
زما په خبری د څو میاشتو وروسته جهان په لوړ غږ وخندل او ویې ویل: ما وویل انجونې چې د 10 کالو سې نه هلکان.!
نه پوهیږم ولې خو ناساپه مې د خولې څخه ورته ووتل: عجیب ده که هغه 10 کلن انجونې 10 کلن هلک ته نه ورکوی نو 10 کلن انجونې د 30 کالو بوډا ته ورکوی چې دوه اولادونه هم ورباندی راوړی؟!

د دی خبری وروسته پوه شوم عجب بد لفظ مې وویل؟! د جهان تندی له ورایه زما په خبری باندی تروش سو او څو ثانې په درونډ او خاموش نظر راوکتل بیا یې کرار وویل: دا ژبه دی در کنټرول کوه، دا ژبه هم کلا ده هم بلا ده.

سر مې ښکته واچوی او هیس مې ورته ونه ویل جهان یو بل نظر راواچوی او خپل خبره یې وخوړل او لځایه پاسیدی د کوټې څخه د وتلو حال کې وویل: یو جوړه سم کالې واغونده.(د جهان په خبری می تازه خپل کالو ته فکر شو او وی می له خولی ووت! اای وای زه پدی کالو دری ساعت د جهان مخکی ناسته وم او ژبه مې ورسره وهل؟! خدای دی زما دا بی فکری واخلی د شرم څخه تکه سره شوی وم، ژر پاسیدم او یو جوړه سم کالې مې د بکس څخه ځانته راوخیستل

آسما یو جوړه کالې راته انتخاب کړی وه او ډیر تینګار یې هم وربانډی کړی وو چې دا به ضرور اغوندم! ښه کالې وه البته که زیات غمیو او ګلانو ته یې ونګورم خوښ مې شول هغه مې واچول او لږ سینګار مې هم وکړو د طلاو بنګړی مې په لاس زیات وه هغه مې بیا وانچول یواځې هغه ساده ښیینه یې بنګړی مې سم کړل او د کوټې دروازی خواته روانه شوم د دی څخه مخکې چې زه دروازه خلاصه کړم روقیه کوټې ته راننوتل او زما په لیدو یې په خوشحالې وویل:

روقیه- سهار پخیر وریندار جانې شه یې؟ شپه پخیر تیره سوه!؟
- ستا دی هم سهار پخیر وی. هو پخیر تیره شوه.
روقیه پداسې حال کې چې لاس کې یو پتنوس وو او هغه کې وچه ډوډی،شیدی، پنیر وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما خواته راغله او ويې ويل: زه شکر چې پخير تير سوی وی، لالا ويل تا د پرون ځخه ډوډی نده خوړلی! ادی ورته وويل چې لاندی راشی خو لالا ماته ويل چې پورته يې درته راوړم لاندی شرمیږی او نشی خوړلی.

د روقيه پدی خبره مې خپل شونډه وچیچل او په شرم مې وويل: ولې دی ځان په زحمت کوی زه راتلم لاندی.
روقيه- د چشی زحمت نن سهار موژ دواړه وريندار او ايندرور تنها ډوډی خورو سنګه خوشه مو ده؟!
- هو ولې نه خوشحالیږم.

د روقيه سره په نالې کیناستم چې روقيه په حيرت وويل: هغه قوطی کې چشې دی وريندارى؟
د روقيه نظر مې تعقيب کړی او سترګې مې د پيتزا په قوطی ولګيده کرار مې وويل: امم هغه پيتزا ده.
روقيه- خوړلې مو ده؟
- نه.
روقيه- وی نو چې وژی وی خو خوړلې به دی وايې؟!

- هغه زما هيس اشتها ورته نه کيدل ځکه مې ونخوړل.
روقيه داسی په خوار نظر د پيتزا قوطی ته کتل چې ما ورته وويل: که ستا زړه غواړی ويخوره البته لږ يخه شوی به وی.!
زما خبره لا پوره شوی نه وه چې روقيه د پيتزا خوړل شروع کړل! زما په حيران نظر يې وخندل او ويې ويل: بخشه کوه خو زما دغه چشي ورته وايې؟! ها پيتزا زيات خوشه ده .

د روقيه په خبری مې کرار وخندل او ومې ويل: مشکل نسته نوش جان دی.
ما د روقيه راوړلې ډوډی ته کتل عجيبه وه! نه نانوايې د ډوډی پشان وه او نه هم د داش پشان؟ په کراره مې روقيه ته چې په خوند لګيا وه پيتزا يې خوړل و مې ويل: روقيه دا ډوډی مو په څه پخ کړی؟
روقيه- تناره!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې په خبره مې په حیرت وروکتل تتور؟! تتور مې یواځې په ټیک ټاک ویډیو ګانې کې لیدلی وو چې د ختو جوړ د بیلر پشان ځای ته به یې اور واچوی بیا به په سختې بنکته کیدل او ډوډی هلته وراچول؟! یعنې دوی هم داسې ډوډی پخه وی؟! وسوسه شوم چې یوځل تتور وګورم خو اوس لا ډیر شیان پاتی اول خپل کوټه کامل وګورم بیا به نورو ته وخت و کړم، پدی فکر مې د الماری ډک کتابونو ته وکتل و بیا مې په شونډ مسکا راغله، ډوډی مې یو څه د پنیرو سره وخوړل او نور هیس شئ ته مې لاس لا ونه وهې شیدی د غوا وه او دومره بد بوی کوی چې بل رکم ما د اول هم د شیدو سره نه لګیدل خو دا بیا بیخی....

ډوډی مې خلاص کړی وه او غوښتل مې لځایه پاسیږم چې روقیه کرار او په شرم وویل: وریندار جانې بخښه کوه که زما خبره دربادنی بده ولګیده، خو کیژی خواهش درنه وکم هغه د طلاو بنګړی، غوږوالې او ګوتمې دی په ګوته کړی؟!
په حیران نظر مې وروکتل چې روقیه خپل شونډه وچیچل او ویې ویل: اخ تاسو د اطرافو د خلکو په خوی او خاصیت نه پوهیژی د هغوی سترګی ستا طلاو او کالو ته دی که لژ خراب کالې واچوی یا طلا زیات ونلری بس تول کلې خبر کوی چې د جهان شزی ته یې طلا نه وه وړی او داسی....

روقیه خپل خبره نیمه کې پاتی کړل خو زه پوه شوم چې مطلب یې څه وو! ما دا تجربه او خبر په ښاری کې چې مثال تعلیم یافته خلک وه د زرها وارو څخه زیات آوریدلی وه اطراف خو لری! روقیه ته مې مسکا وکړل او د سینګار میز په خوا ولاړم د طلاو بنګړی مې په لاس کړل او ګوتمې مې هم ګوتو کې کړی روقیه خواته مې مخ کړو او ومې ویل: اوس صحیح شو؟

زما په خبری روقیه په خوشحالی او لږ شرم وویل: باور وکه ولاکه مې بد نیت درلودی ستاسو لپاره مې وویل کنه ادی بیا درته یو خبره کول مرووره کیدلی!
څه مې ونه ویل او یواځې د سر په ښوره ولو مې د روقیه خبره تایید کړل د کوټې څخه دواړه جوړه ووتلو روقیه پټنوس واخیست او زما څخه زر بنکته ولاړه زه یواځې کرار کرار مې د کور شاوخوا کتل، پورته منزل کې زموږ د کوټی بغیر دری نور کوټې هم وه او یو کوچني دراوزه چې زما په خیال تشناب وو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور کوم خاص شي نه درلود لاندی زينو خواته راونه شوم خو د دوه زينو تلو وروسته نور جرعت مي نکوی لاندی لاړه شم، شرميدم همداسی خپل په سر لاندی لاړه شم! سخته غوسه مي روقيه ته راغلي وه چي زه يې داسی يواځي پريخودلم ليونی! زړه نا زړه د زينو په سر ولاړه وم چي د جهان د پلار غږ مي واوريدی او نږدی وو د ورختای او ويری څخه زړه د سيني څخه وتي وايی.(د جهان د پلار نوم به ارباب وليکو ځکه ټول ورته ارباب وايي)

ارباب- ناوی ولي هلته ولاړه يې راځه لاندی.!
د جهان د پلار په غږ لاس او پښي د ويری څخه و لړزيدل، غږ يې بيحده بل رکم وو داسي چي انسان يې ډاره وی! د کوژدی څخه تر همدا اوس يو ځل مي د پردی له شا د بابا سره ليدلي وو او يو ځل هم پرون د واده په ورځ په ويری مي وروکتل زه يو بد خاصيت لرم کله چي و ډاره شم ژبه مي بنديږی او رنګ مي يو دم الوځي! اوس هم همغه رکم شوی وم يواځي د سر په پورته ښکته کولو مي د سمده جواب ورکړو، چي هغه راته په حيرت راوکتل او ناساپه يې غږ پورته شو چي ويې ويل:

ارباب- روقيه راسه وګوره ورينداره دی چشی غواړی؟!
هغه دا خبره وکړل او د زينو له مخ څخه د دهليز دروازی خوته راون شو، روقيه زما خواته راغله او زما په ليدو يې وويل: وی خدای دی ما مړه کړی بيخی مي فکر نسو تا لاندی راوړم او هلته مي ايله کړی!

په خوله خو مي روقيه ته يواځي وخندل خو زړه کي مي ښه سم صحيح د کنځلو لاندی ونيول، روقيه زه د لاس څخه ونيولم او په شوق شوق يې راته کور ښکاره کوی، هيس سوک بغير زموږ او څو ماشومانو څخه په کور کې نه وه! آسما زه د حويلي خواته ويوړم او د حويلي په ليدو هک حيرانه شوم دومره غټ حويلي؟ دا شيپی ولي زما فکر ورته نشو؟ حويلي يو سر کي د انګورو تاک وو چي د هغه لاندی فرش هوار کړی وو روقيه زه د حويلي اخير، څنډی ته ويوړم او هلته مي د جهان ټول ورينداركياني

او وراره او وريری ګياني وليدل چي يو ښځي په تنور ډوډی پخه ول بل ورته ډوډی نيولی وه او ماشومان هم بغير د پرتوک او لوڅي پښي ولاړ وه هغوی ته؟! په حيرت مط

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی ته کتل! چې روقیه ماشومان د تناره له غاړی څخه کور خواته وشړل د وریندارګیانو نظر یې پر ما ولګیدی د جهان د دریم وررور دواړه ښځې همدلته وه خو مشر وررور ښځه یې نه معلومیده مور یې هم ما ونه لیدل؟! د هغوی دواړو سره مې ستړی مشی وکړل ساده او عاجزی راته معلوم شوی داوړه؟!

د یو نوم ګل بې بې وه او بل نوم زرلشته وه؟! روقیه ورته په خندا ویل د طلاو بوتې؟! عجیبه نوم وو زرلشته؟! تنور لیاره یې غټ ځای او سایه جوړه کړی وه، ګل بی بی راته په ټوکو وویل: موږ رواج لرو ناوی خپل د واده په ورځ یو ډوډی پخه کړی خپل لیورو ته!

د هغې پدی خبره مې په حیرت ورو‌کتل یعنی څه مطلب زه په تناره ډوډی پخه کړم؟ ما هسی په داش لا ډوډی نه وه زده څه ورسیږی تنور ته؟!

په حیرت او ویری مې د جهان وریندار ته کتل چې روقیه په خندا وویل: وی زما وریندار‌ه مو و بیره ول!(د روقیه په خبرو ټولو وخندل او زه پوه شوم چې هغوی زما سره ټوکی کول؟! البته ډیر خطرناک ټوکه وه ځکه که د رښتیا دا خبره کړی وایې بغیر له کوم شک څخه د ډوډی څخه مخکې زه تناره ته ولیدم!

د جهان مور او مشر وریندار د دوه خراب کوټو چې د حویلی اخیر سر کې وه راووتل د وریندارۍ لاس کې تور دیګ وو! او د جهان مور لاس کې وابنه وه!؟ او ما ګمان وکړو ضرور هغه دوه کوټو پشان ځای کی غوایان دی؟ ډیر مې زړه غوښتل هلته لاړشم خو ویریدم یواځې! د جهان مور زما خواته رانږدی شوه او زما په لیدو یې سم صحیح په زبر زیر راوکتل کله چې زما لاسونه یې د طلاو ډک ولیدل نو خوله باندی مسکا راغله او کرار یې وویل:

د جهان مور- ډوډی دی وخوړل ناوی؟
- هو مننه.
جهان مور- زه شه دی وکړل ... راولاړسه د تناره د انډی څخه بده ده د اول ورځی ناوی د کور کارونو خواته نژدی سی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حيرت مې د جهان مور ته کتل چې هغې زه ځان پسې کړم او د کور خواته يې روانه کړم، دا هم يو بل عجيبه رواج د دوی چې تر دوه هفتو يې پر ناوی کار نکوی! هر دقه زه د دوی دا راوجو ته هک حيرانه کيدلم! د جهان مور زه دهليز ته بوتلم او هلته يې زموږ د کور پشان دوه نالي سر په سر واچول او يو سپين توکر يې هم ورباندی اور کړو او ماته يې ويل چې هلته کينم او دا زما تخت دی؟!

د تخت اچولو او تولو ولو رواج موږ هم درلود خو د دوی ده يوخه فرق درلود! دوه ساعته هلته ناسته وم او کرار کرار مې پښو کار پريخود چې ښځې په راننوتلو شول هر يو چې را داخل کيدی زما په سر يې شيرنی شيندل او زما مخ يې ښکل کوی! روقيه هم دايرا راخيستی وه او په خوشحالی وهل! دا جني هيس ستړيا نلری دومره شوقی ده! د غرمی تر آذانه ښځې راروان وه او د جهان مور هم په خوشحالی او خلاص تندی زه ټولو ته معرفی کولم

د ټولو ځخه عجيبه او حيران کونکی خبره دا وه چې د جهان مور ټولو ته ويل اينګور مې ډاکتره ده؟! ما اول فکر وکړو چې ضرور غلطه شوی به وی نو ځکه مې روقيه ته کرار وويل چې زه ډاکتره نه يم! زما په خبری روقيه په حيرت وويل: تا مګه پوهنتون ندی ويلی؟
- هو ما پوهنتون ويلی خو ډاکتره نه يم.
روقيه- خو صحيح دی نو تا پوهنتون ويلی.

حيرانه مې روقيه ته وکتل د هغوی په نظر هر سوک چې پوهنتون ووايی ډاکتره ده! د جهان مشر وريندار په خوشحالي او خندا رامخکی شوه او خپل دری کلن زوی زما غيږ ته راکړو او ويې ويل: خدای دی دغسی يو سپين پهلوان زوی درته نصيب کړی!(د هغی په خبره مې په زوره باندی خولې ته مسکا راوړل، ما ويل د دوی عجيب رواجونه دی يو يې هم همدغه وو دوی د ناوی غيږ کې ماشوم هلک کينوی او فکر يې کوی پدی کار د ناوی را روان ماشوم هلک پيدا کيږی!؟

د ډير کيناستلو ځخه مې د پښو وينه نور جريان نه کو او نه مې شو ښوره ولې، ځای پر ځای ناسته وم او دا ښځو هم دا ولاړيدو نوم نه اخيستو نور نو ژړا ته نږدی شوی وم چې روقيه زما د غوږ اندی ته وويل: لالا راغلی تاته ناری وهی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روقیه خبره راته د جنت د زیری ښخه په کمه نه وه په تلوار پاسیدم او د دهلیز څخه ووتلم چې جهان مې د انګورو د تاک لاندی د قدمو وهلو په حال کې ولیدی، په کراره قدمو د هغه خواته روانه شوم د هغه ماته شاه وه او لاسونه یې د شالخوا یو د بل سره تړلي وه او یو فیروزه یې رنګ تسبیح د ګوتو مینځ کې اړول زما په نږدی کیدو مخ یې راوګرځه وی او سم خپل د مور پشان یې په زبر او زیر راوکتل...

د سم کتلو وروسته خوله باندی نری مسکا راغله او ویې ویل: تراوسه هلته ناسته وی؟ د جهان خبره داسی وه راته لکه چې ټولو راباندی ظلم کړی وی او اوس یو نفر پیدا شوی زما خوا او طرف ونیس سترګی مې د اوښکو ډکی شول او د سر په ښکته پورته کولو مې د هو جواب ورکړو، چې جهان په افسوس خپل سر وخوځه وی او ویې ویل: ما روقیه ته وویل چې د یو ساعت شینستو(کیناستو) بعد دی تا د ښزو د مجلس ولاړه کړی!

هیس مې ونه ویل او زړه کې مې روقیه ښه سم بیاب کړل چې د جهان د ویلو وروسته یې هم زما سره مرسته نه وه کړی او زه یې هغه جماعت کې یواځې پریخودلی وم! جهان زما خواته رانږدی شو او ویې ویل: زه خیر اوس خو وسو، یوځه ګیرځې دا شاوخوا یا ولاړېسو میلمه خانی ته او ډوډی وخورو؟

دومره کیناستلې وم چې نور پینې می د زیات کیناستلو درد کول په تلوار مې وویل: نه نه زما پینې درد کوی د زیات کیناستلو لړ. به و ګرځو.!
زما په خبری جهان په ورختای وویل: پښې دی درد کوی؟
د هو پشان مې ورته سر وخوځه ویې چې جهان د غوسې ښخه خپل شونډه وچیچل او ویې ویل: زه به د دی روقیه حساب وربرابر نکم ته صبر دا زما ګیر ته راسې.

هیس مې ونه ویل چې جهان په سر اشاره وکړل ترڅو ورپسی شم، د حویلې اخیری خوا د هغه دوه خراب کوټو خواته راون شو کله چې ورسیدی هلته نو هغه قدیمی زنګ نیولي دروازه یې تیل وهل چې په جیر جیرک غږ باندی دراوزه خلاص شوه، جهان اول ننوتې او بیا ماته غږ کړو، زه په کرار او ویریدلی قدمو ورپسی داخل شوم چې جهان مې ولید چې د یو تور آس په سر یې لاس تیر کو! او آس هم په کامل آرمتیا او خوشحالي باندی خپل لخوی عجیبه غږونه ویستل!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان آس ته په اشاره ما ته وويل: راځه ورباندی لاس ووهه.
د هغه په خبره په وحشت باندی يو قدم شاته شوم ما د ماشومتوب څخه د دی غوا، آس او نور حيواناتو څخه ويره درلود په همغه ډاريدلی غږ مې وويل: نه.
زما په ډاريدلی غږ جهان راوکتل او په خندا يې وويل: راځه شي نه درته وايي!
- نه ضرورت نشته زما نه خوښيږی.

زما په خبری جهان زما خواته نږدی شو پداسې حال کې چې زه يې د لاس نيولم ويې ويل: ندی خوشيږی که بيريږی؟
په ويره مې کوښښ وکړو ترڅو د جهان د لاس څخه خپل لاس جلا کړم او يو څه ورڅخه لری شم خو هغه کلکه نيولې وم او د هغه تور غټو سترګو والا آس خوا ته يې نږدی کولم، آس ته په نږدی کيدلو په ويری او زاری مې جهان ته وويل: ته وخدای خوشې مې کړه زه د حيواناتو څخه ويريږم.

جهان زما لاس په کراره د آس خواته نږدی کړو چې ما د ويری څخه سترګی پټې کړل، د جهان غږ مې خپل د غوږ څنګ ته واوريدی چې کرار يې وويل: زه درسره يم.... او زه چې کله درسره يم د هيس شی څخه مه بيريږه هيس شي څخه.! پوی سوی؟

په ويری باندیی مې سترګی خلاص کړی چې لاس مې د آس په سر و او آس هم په کراره خپل سر زما په لاس موښلو! ويره مې له مينځه لاړه خپل لاس مې د جهان د لاس څخه جلا کړو او غوښتل مې خپل ورباندی لاس ووهم چې آس مخ وګرځه ويې! په حيرت مې ورکتل دا نو ولی لری شو زما څخه؟ په همغه ګنګس انداز د جهان خواته راوګرځيدم چې هغه په داسې حال کې چې خندل ويې ويل:

جهان- تراوسه درسره آموخته ندی کرار کرار عادت کيژی!
په زړيدلې شونډو په خفه انداز مې د جهان خواته وکتل چې هغه په خندا وويل: دسی مه کوه زه درته ضمانت درکوم تر يو مياشت دا آس ستا سره خوی وبوی نيسې.جهان دا خبره وکړل او خپل د واسکټ له جيبه يې يو تک سور انار زما خواته ونيوی او ويې ويل: امم تر هغه ته انار وخوره ستا د باغ دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جهان د لاس څخه مې انار واخيستې او په خفګان مې وويل: تر يو مياشت سوک ژوندی سوک مړه؟!
زما په خبری د جهان تندی تروش سو او ويې ويل: مطلب؟
انار مې خپل لاس کې واړوی راواړی او ومې ويل: هيس همداسی.
جهان- څه مطلب همداسی؟ څوک دغسی دونی بيعقل خبره کوی!؟

په حيرت مې نظر د انار څخه واخيستې او جهان ته مې وکتل چې هغه په قهر او غضب ماته راکتل! ما خو هيس خبره نه وه کړی بيا ولی دی دومره په غوسه شو؟ په همغه ګنګس انداز مې ورکتل چې جهان په غوسه وويل: دونی می بد راځی ستا د دی بی فکره خبرو څخه، چې د خبری معنا او مطلب ته نګوری يواځی خوله خلاصه وی او هر شئ چې په خوله دی راغی وايې! ولی ته تر يو مياشت مړه سی؟ ها؟

تازه پوه شوم جهان ولی په غوسه دی هم مې خندا راغلې وه او هم غوسه! دا چې دا څو وقتو کې زما هره خبره يې داسې په زبر او زير کتل سخت زور يې راکوی هيس مې ونه ويل چې جهان په همغه تروش تندی وويل: خبرو ته دی فکر کوه زر واره مې درته ويلې دا وار يې هم يو زرو يو! د مرګ لفظ د بوډا لفظ او په تا يې څه؟! دا الفاظ دی د خولې څخه وباسه ما سخت بد راځی ورنه.

يعنی جهان د بوډا د لفظ څخه بد راځی؟! نه پو هيږم ولې خو مضريت او شيطنت مې په بنور شو او په شيطان لهجه مې وويل: هغه دوه لفظ درسره منم چې زما اشتباه او سهوه وه، خو دا بوډا؟ دا خو حقيقت دی! د 33 کالو سړيانو ته موږ بـو....

لفظ مې پوره شوی نه و چې ناساپه جهان زما زنه کلک خپل لاس کې ونيول داسې چې نږدی وو راماته يې کړی! په غوسه ناک او داسی حال کې چې خپل غاښونه يې د ډير قهر څخه يو پر بل چيچل ويې ويل: اول خو د 33 نه 31 کالو او دويم ستا په نظر زما بوډا کيدل يو حقيقت دی؟ اوه؟ نو ماته غوږ سه په دغه عمر په دغه دقه که وغواړم تنها اراده وکم ستا په سر دری نور ښزی هم راوړلې سم او هم تاسو څلور سره سپين سری کولې سم.. په دغه ستا په خبره بــــوډا حقيقت باندی...!

د جهان خبرو او د لاس زور د دی سبب شو چې سترګې مې د اوښکو ډکی شی! وايې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسانان په غوسه کې خپل د زړه خبره کوی او زه د جهان په خبره حیرانه نشوم ځکه پوهیدم چې داسی فکر به په ذهن کی لری! خو دا چی مخامخ یې راته وویل زور یې راکړو خپل په ځان مې افسوس وخوړی او ټول توان او مقاومت مې صفر شو انار مې د لاس څخه وولیدی او د هغه سره مې د سترګو اوښکه هم د جهان په لاس وڅڅیدل! چې جهان زما زنه ایله کړه او سو قدم شاته ولاړی او په لوړ غږ یې وویل:

جهان- لعنت دی په شیطان وی.... استغفرالله و اتوب علیه ...

اوښکې مې یو د بل پسې په تویدو ول، بد احساس مې درلود درد لری چې خاوند دی د واده په اول ورځ د ناز او جان قربان لځایه درته ووایې یو هم نه دری نور بنې درباندی راوړم! زما د اوښکو په لیدو جهان رانږدی شو او غوښتل زما لاس ونیسې چې د جونید غږ مې د دروازی شاته واوریدی چې ناری وهل:

جونید- بابا میلمانه راغله دادا وایې راسه.
جهان- صحیح دی ته ورځه زه راځم اوس.

نه مې غوښتل د جهان سره دی یواځې اوسیږم ناسایه مې زړه ورڅخه ونیول شو، د جونید د تلو مخکی زه هم په تلوار د هغه منحوس ځای څخه ووتلم دومره په تلوار ووتلم چې جهان حتا فرصت ونکړو یو خبره وکړی! منع کول خو لری! زما د وتلو سره جونید په حیرت راوکتل چې ما زر زر خپل اوښکې پاکی کړل او د کور خواته روانه شوم! روان نه باید ووایم د جهان څخه وتختیدل او د کور خواته مې پناه ویوړل!
دهلیز ته داخله شوم او بیرته به همغه هوار شوی خای کیناستلم..!

خو دا ځل د پښو د درد سره د روح او زړه درد مې هم یوځای شوی وو! ما هیس سوک دی کور او دی کلې کې نه پیژندل ما د یو کس په نوم خپل کور، مور، پلار، خور، ملګری شناخته قوم ارمانونه او حتا خپل فکر لا پریخود او راغلم دلته او نن همغه یو نفر زه داسی خپل د ځان څخه وشړلم! پدی فکرونو مې اوښکې بیا په راتلو ول، نور هلته نشوم کیناستلی لځایه پاسیدم او خپل د کوټې خواته راونه شوم، هر خبره چې کوی و دی کړی نور توان او حوصله نلرم د دی خلکو خبرو ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل کوټې ته ننوتلم د ماښام څای لا تراوسه هوار وو؟ همغسې کمپل کې ننوتلم او ژړا ته مې ملا وتړل نه پوهیږم سومره به مې ژړلی وه چې د کوټې دروازه خلاصه شوه او د روقیه غږ مې واوریدی چې ویې ویل:

روقیه- وریندارې ډوډی نخورې؟
خپل ستونی مې صاف کړو ترڅو پوه نشي چې ژړل مې کرار مې وویل: نه اوس مې زده نغواړې.
روقیه خپل خبره لکه چې پورته ښکته کول چې ماته ووایې او کنه؟ خو اخیره یې څه ونه ویل او د کوټې څخه ووتل،

سخته وه چې خپل د ژړا مخه ونیسم بالښت مې د اوښکو څخه لوند خیشت شو، نه ماښام مې ډوډی وخوړل او نه هم لاندی ښکته شوم روقیه راغله راپسی او زما د حال په لیدو یی فکر وکړو زما زړه خپل کورنی پسی تنګ شوی او دلداری راکول د جهان مور هم یوځل راغله او یو څو نصیحت یی وکړل او ولاړه خو زه پاتې شوم او ژړا مې د سهار تر آذانه جهان رانغې او میلمه خانه کې د میلمنو سره ویده شوی وو! ما هم تر سهار سترګه پټه نکړل نور اوښکې نه وه پاتې چې توی کړم، بی حرکت او خاموش د ماشومانو پشان مې ځان تول کړی وو او ځای کی ځملیدلی وم.

کرار کرار مې د زیات ژړا څخه سترګي په پټ کیدو وه چې د کوټې د دروازی د خلاصیدو خرپ او د هغه څخه وروسته د جهان سایه چې کرار کرار زما خواته رانږدی کیدو د خوب مخه ونیول، شاید بیعقل وم او یا هم ماشومه خو ما اوس هم غوښتل جهان راشی او خپل خبری بیرته واخلی او زما د زړه څخه دا غم او خفګان لری کړی! شاید هیڅکله د هغه خبری مې له ذهن څخه لاړی نشی خو دلاری شاید لږ د هغه راکړی زخم او درد حخه کم کړی!

خپل څنګ کې مې د هغه کیناستل احساس کړل او د زړه درزا مې د کنټرول څخه واوښتل، نه مې شو کولي چې د دروغو د ویده کیدلو تظاهر وکړم نو ځکه مې د ژړا څخه په نیولی غږ ورته وویل: د څه لپاره راغلي؟
زما د وینی اوسیدو څخه په حیرت کې شو او ویې ویل: نه یې ویده شوی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمپل مې د ځان څخه لرې کړو چې هغه هم د کوټې ګروپ روښانه کړو په همغه نیولی او غوسه ناکه لهجه مې ورته وویل: مګه مهم ده؟ وایم ولې راغلې؟
جهان خپل غږ راښکته کړو او ویې ویل: هیسسس په کراره غږ دې بیرون ځی.
مخ مې ورنه وګرځه ویې، هغه ته کتل د دی سبب کیدل چې ژړا مې نور هم زیات شې او ورته ګیلې شروع کړم! په داسی حال کې چې مخ مې ورنه ګرځه ولې وو ومې ویل: لاړ دی شې موړ میتځ کې مګه کوم پته خبره هم شته چې خلک ندی خبر ورباندی؟

لکه ماشوم چې ختا باسې یا هم چل ورکوی جهان زما د سر وینتیانو باندی لاس تیر کړو او ویې ویل: داډمنه یې چې زموږ د ټولو خبرو څخه خلک خبر دی؟
غرور مې ویل لاس یې خپل د وینتیانو څخه جلا کړم او ورڅخه لرې لاړشم خو لعنت دی وی زما په زړه چې غوښتل یې هغه دی ناز راکړی!
#شهاب ?:
- څه غواړی زما څخه؟ اراده دی مګه نه وکړی د دری ښځو ورځه پوره یې کړه دلته څه کوی؟
جهان د اوری څخه ونیولم او خپل خواته یې راکش کړم او ویې ویل: فکر کوی زه څنګه سړی یم؟ فکر کوی ما خوب کولې شو کله چې پوهیدم ته دلته خفه یې؟!
دا چې زما پوښتنه یې په پوښتنې جواب کول سخت زور راکړو او ومې ویل: زه نور هیس فکر ستا په اړه نکوم دلته راغلې ترڅو زړه راباندی وسوځه وی؟ نو سم وګوره زما حال ته او آفرین خبره دی سم په نبنه ولګیده اوس هم ورځه.

جهان خپل لاس خپل و ینتیانو کې تیر کړو او ویې ویل: زه دومره بیغرت شوی نه یم چې خپل ناموس په عذاب کړم او د هغه د آزاره ولو څخه خوند واخلم.
د هغه خبرو زه نور هم په غوسه کولوم دومره چې کنټرول مې د لاس ورکړو او چغو ته مې شروع ورکړل چې جهان په تلوار زما خوله ونیول خو ما همغه حالت کې ورته ویل: درته وایم د کوټې څخه ووځه ورځه همغه کسانو ته چې ستا د یو اشاری په تمه دی، ماته مه نږدی کیږه.

جهان پداسې حال کې چې خپل غاښونه یو پر بل چیچل وویل: هوســې ما مه په غوسه کوه، پدی نیمه شپه نه یم راغلې چې ستا اوښکې بیا توی کړم! ... دا بې صاحب زړه مې توان نلری چې ستا دا خراب حال وګورم، ما هغه خبره هلته ستا د خبری په ضد وکړل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاکه مې نور کم مطلب وو او پسته(وروسته) خپل پشیمانه سوم(جهان خبری کول خو ما ضد کړی وو د هغه یوه خبره مې نه آوریدل او یواځې خپل خبره مې کول:

- غواړی په دوه خبرو ماته چل راکړی؟ زه ستا رګ رګ پیژنم پوهیږم هغه خبری دی ده زړه وه اوس هسی وربالندی د دروغو پنیمانه کیږه مه.
جهان کرار وویل: مه څه زما پر عصابو.
خو ما نن شپه د زړه درد تازه شوی وو د جهان د یو میاشت ټول خبری او کارونه مې د سترګو وړاندی مخکې کیدل او اجازه یې نه راکول چې خاموش اوسیږم په همغه لهجه مې ورته شروع کړل:

- ستا په نظر شاید زه ساده یم بیعقل یم خو دومره هم نه یم چې پوهه نشم ستا خبری او حرکات څه معنا لری!؟
جهان- اممم شه ته وروایه ستا په هغه دوني ککډ د چرګ مغزو کې زما خبری او کارونه چشی معنا لری؟ هومم آورم!
- همدا چې آرمان مو پوره شو کوم مقصد مو چې غوښتی هغه ته ورسیدی اوس نو زما څخه موړ شوی شاید دا ځل پلان لری یو 10 کلنې انجلې ځانت....(خبره مې پوره شوی نه وه چې د وینو خوند مې خوله کې احساس کړو د څو ثانیو لپاره مې غوږونه یو دم بنګ ... غږ وکړو او هیس مې وا نه وریدل!

شونډه مې پری شوی وه! هو جهان زه د لاس په شا په خوله وهلې وم! د وینو سره مې اوښکې هم د سترګو و بهیدل چې جهان په زوره زما مخ خپل خواته کش کړو پداسی حال کې چې خپل په حرکاتو یې د زیات قهر او غوسې څخه کنترول نه درلود د غضب څخه په ډک او لړزانده غږ وویل: د... دا ت....ا ... تا ته ما ونه ویل هیس کله خپل ځانته دسی توهین او سپکاوی مه کوه! ستا په نظر زه تاته بیغرت بی ناموس معلومیږم یا ځان درته فاحشه معلومیژی چې هر وار دونی ککډ خبره پورته شته(بنکته) نسې ته زما خواته د یو تیرې کونکی او هوس باز انسان ګوته نیسې!؟

زما د کارونو په معنا او مطلب نه پوهیژی؟ فکر کوی زه ځان درنه لری لری کوم چې لاره جوړه کړم بل واده او شزی ته؟ ته فکر کوی زه دونی رزیل او هرمونی انسان یم؟ هاا!؟(د جهان د ها په غږ مې اوړی د ویری څخه و پریدل او اوښکې مې لکه سیلاب په

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ را وبهید، خو جهان لیونی شوی وو هیس شي ته یې نه کتل نه زما ژړا او نه هم زما د وینو ډک شونډی ته زه یې دومره کلک د لاس څخه ونیولم چې فکر مې کوی لاس مې مات شو!

جهان- یعنی ستا فکر زما په اړه دوغنی(همدومره) دی!؟ چې زه د 60 کالو بوډا یم او ته مې د پیسو په زور اخیستې یې خپل د نفس د خواهشاتو لپاره؟ او اوس هم درنه موړ سوم چم چمکې کوم چې ولاړسم بله شزه وکم؟! یعنی یو وار هم خپل په اړه فکر نکوی؟ یو وار هم ځان سره نه وایې شاید د دی(جهان خپل ځان وهی او وایې: د دی پدر لعنت انسان زړه کې څه خبره ده؟ ولې دسې کوی؟ ما تاته یوه خبره وکړل هغه هم په غوسه او ستا د خبری په ضد باندی!

او تا پوره شپه نه خوب وکې ندی هم د شئ څکه وکې (مطلب ډوډی دی ونخوړل) یوه خبری باندی تا په ځان ماتم او غم ونیوی، ایله هوایې خبری باندی هغه وخت ته پکر وکه چې زما به څه حال ویې چې لاس تړلې مې د هغه هرمونې سره ګیره کړی؟(د جهان په خبره اوښکې تویه ول مې لیاده ووتل او بی روح جسد پشان مې وروکتل چې جهان په همغه درد لرونکې لهجه وویل: 45 شپی کیژی چې ما خوب ندی کړی 45 شپی کیژی هر دقه چې سترګې مې د ډیر سټړیا او بې خوبې څخه پټې سوی ته مې د هغه څنګ کی په خوب کې لیدلی یی!

45 شپی کیژی ما ته ځمکې او آسمان ځای ندی راکړی یو دقه مې هغه خبری د دی (جهان خپل سر کلک ونیوی او ویې ویل: د دی لعنتي مغزو څخه نه وځی، پوهیژی ولې د پخوا په رکم نه یم؟ (د اوښکو څخه په ډک نظر مې ورکتل چې جهان لکه یو لیونی پشان وویل: هر دقه چې خپل زړه په څلور مذهب قانع کړم چې ستا ګناه نه وه او یو غلطی وه ولاړه تیره سوه د هغه خبره مې یاد ته راځی.... ویل یې...

ویل یې ..(د جهان سترګې د اوښکو ډکې شوی او د مغزی رګونه یې راوتلل لکه چې نفس یې نشو اخیستې چې خپل ګریوان ته یې لاس واچوی او خپل کمیس یو څو تنې

په زوره کش کړل چې ګریوان یې خیری شو، پداسې حال کې چې په زوره یې نفس اخیستې ویې ویل: ویل یې ستا د کمې خوا ماینه!؟ ویل یې په نیمه شپه یې ماته دروازه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاصه کړی وه ما ته یــ... (جهان خپل خبره نیمه کړه او په داسې نظر یې راوکتل زما خواته چې ټول وجود مې د وحشت څخه ولړزیدی چې جهان بیا وویل: هر وار هر وار چې غواړم در نژدی سم(جهان خپل په زړه وار کوی او په همغه دردناکه لهجه وایې: دا زړه مې نه منې(د جهان اوښکه د دی خبری په ویلو توی شول چې زما طاقت هم خلاص شو او ژړا مې په ساندو بدل شوه، خو جهان نن شپه لکه چې اراده کړی وه ما خپل په خبرو مړه کړی چې بیا وویل:

جهان- ما څه ګناه کړی وه؟ ما هم مینه کړی وه او په پاک نکاح مې غوشتل خپل یې کم خو ... پوهیژی زه هر لمانځه کې د ایمان څخه مخکې چشې دعا کوم؟(ما یواځې ورکتل هیس مې نشو ویلې بغیر له ژړا څخه چې جهان رانږدی شو او ویې ویل: زه دعا کوم چې خدایه زما د شزی عزت او حیا وساته، زما د ناموس پرده وکړه...

زه د ایمان څخه مخکې ستا عزت غواړم (بیا پداسې حال کې چې په کنکس او ناشنا نظر یې ماته راکتل ویې ویل: زه نه پوهیژم څه وکم؟ هم دی غواړم هم دی نغواړم!؟ اوسیدل دی هم درد دی او نه اوسیدل دی هم درد دی! نه دی خپل د ځان څخه لری کولې سم ندی خپله ولی سم! زما مشکل ستا سره ندی زما مشکل د ځان سره دی زما مشکل خپل د زړه سره دی دا(خپل په زړه یې وار وکړو او ویې ویل: دا لعنتی دی هم غواړی او هم نغواړی!؟ یو دقه بې فکره د عالم سم ستا د خندا په لیدو ټول خبری او کارونه مې د یاده ووځې او غرق ستا په تماشا سم

خو ناساپه(خپل سر وهې او وایې: دا لعنتی ټول خبری او کارونه را په یاد کې ستا کوچنی کوچنی خبری زما زړه ته لکه غر غوندی سی او په ساعتو ساعتو ورته فکر کوم چې ولی دسی وویل؟! ولې دسی وکړل؟ ته چې هر وار تندی تروش کوی هر وار ماته وایې بوډا زه فکر کوم ستا فکر کې ه.... هغه دی او ستا زړه زما سره ندی، زور راکوی د مرګ تر حده رسیژم زړه مې غواړی ټوپک راواخلم ډز ډز اول تا وولم بیا ځان!

زه پوهیژم دا خبری به عمری ابد زما د یاده ونوځی ما به تاته ناز درکوی او ته به زما څخه تشتیدلی! او ما ساده ته ګوره ما بیا ویل انجلی ده شرم لری تا زه سلها واری خپل د ځان لری کړم او ما سلها واری ځان پدی خبری ختا باسی چې شرم حیا لری! خو مه وایه چې خبره بل ځای خرابه وه او زه پدی مینځ کې بیغــ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان خپل خبره نیمه کې خوشی کوی او بغیر لدی چې زما بد حال ته وګوری له کوټې وځي ....

***

یوه هفته د هغې شپې څخه تیره شول، داسی یو هفته چې پر ما باندی د همغه ورځو پشان تیره شوه کوم چې حسیب راته تهدید کړی و او ما د مرګ اراده کړی وه! حتا د هغه څخه لا بتر د هغه شپې خبرو وروسته لکه چې هغه یو کوچنی د احترام او خیال ساتلو پرده چې زموږ مینځ کی وه هغه هم لمینځه تللی وه او جهان د هغه ورځ په سبا راکتل لا نه! خپل د خوب ځای ډوډی راڅخه جلا کړه یوه کوټه کې لکه دوه مسافره اوسیدو هغه د کوټې یو سر کې زه یې بل سر کی! نه هغه کوم خبره کول نه ما نه هغه کوم غوښتنه درلود نه هم ما!

بس په ظاهر د ټولو مخکې ښه وو خو باطن کې او یواځې توب کې یو بل ته دوه بیګانه کسان شو، د یو هفتي وروسته د جهان مور زما کار راته په ګوته کړو چې څه وکړم څه نه؟ سهار وختی د ټول کور جارو کول،لوښي مینځل، او دری وخت چای دم کول، او کله ناکله د غرمي دیګ پخه ول زما کار وو! دا لا د جهان د مور خبره زما سره مراعات یې کړی وو؟ چې د تناره ډوډی ماته نه وسپارلی او د غوا لویشل(د غوا څخه شیدی ایستل) یې زما په غاړه کړی نه وه! د دوه هفتو کې بابا، ادی، اسما، نیلوفر ټولو سره مې خبری وکړل هر چا چې ویل ښه یې؟

ما به په خلاص تندی ویل هو! څه مې ویلی وایې؟ څه د ویلو لپاره وه؟ چاته مې ویلی وایې چې خاوند مې کوټه کې ځای رانه جلا کړی! چاته مې ویلی وایې چې زما خواته راګوری لا نه خبری کول خو لری! چاته مې ویلی وایې؟ بابا ته؟ ادی ته؟ که آسما ته؟ څه به یې کړی وایې؟ ضرور پوښتنه یې کول ولی؟ او ما څه جواب درلود؟ څه خبره مې د ویلو لپاره درلود؟ هیس .. هیس .. شاید زما دا حال زما د ګناهونو کفاره وی؟ شاید دا زما مجازات ویې چې خدای زما څخه اخلي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دی دوه هفتو پشان د سهار د پنځه بجو ښځه لګيا وم دا غټه حويلي مې جارو کول، د ډير جارو وهلو ښځه مې ملا، لاسونه، او پښې درد کول خو چاره نه وه مجبوره وم، حويلۍ مې نيم جارو کړی وه چې د جهان د مشری وريندارې غږ راغي چې ويل يې راشه دا پيالې ومينځه! مجبور جارو مې پريخود او پداسي حال کې چې خپل ملا مې په لاس موښل د کور خواته ولاړم، مابنام د ډوډي وروسته دوی چای څکلي وه او پيالې خيرني کړی وه نو مجبور اوس مې بايد

مينځلې وايې تر څو بيا ناری کړی وايې؟!

خپل د دست کشو پسی په ګرځيدو شوم خو آشپزخانه کې کوم ځای کې چی ما ايخودلی وه نه ښکاريده! بل جوړه مې نه درلود يواځې هم دا يوه جوړه وه په ويری او وحشت مې ورپسی کتل هغه خوا ښځه د جهان مور ناری او بغاری شروع کړی وه چې يو دانه پياله دی خسر ته راوړه! هر سومره چي وګرځيدم پيدا مې نکړو اخير د ډير مجبوری ښځه مې پياله همداسي ومينځل، کوم پوډر او ظرف شوی مې ورنکړل خو پيالي لړ بد بوی کوی او بايد ضرور مې يوځل په ظرف شوی مينځلی وايې!

د مجبوری ښځه مې لاس په پلاستيک وتړی او د پيالی مينځلو باندی لګيا شوم چې ناسايه د جهان دويم ورور آشپزخانی ته راننوتی او زما ټکری زما د سر ښځه ختا شوی وو! نو ما تلوار وکړو ترڅو ټکری مې په سر سم کړم چې د ظرف شوی ښځه ډک لاس مې په مغزی راکش سو! اول کې د زيات تلوار ښځه په هيس پوه نشوم خو کرار کرار د مغزی سوځيدل مې شروع شول هر سومره چې اوبو مې مينځې هغومره نور هم خراب کيدی! تر مابنام درد مې تير کړو او هيس مې ونه ويل او د کور کار مې وکړو..

خو مابنام کوټه کې يواځی شوم او جهان هم نه وو او ورسته راتلي نو په راحته د هينداری مخکی و دريدم او ټکری مې خپل د مغزی ښځه لری کړو! د ډير سوځيدو او خراب ميدو ښځه رنګ يې شين ته اوختی وو د زخم په ليدو مې سترګو کې اوښکی راټولی شوی، او هغه ورځ مې ياد ته راغلل چې ما دست کشی اچول لياده وتی وه او لاسونه مي زخم زخم شوی وه! او بابا راته ملحم وهلی وو! د هغه ورځ په ياد راوړلو ژړا ونيولم او مجبور د دی دوه هفتو پشان خپل ځای د کوټي کونج خپل بستری او بالښت ته مې پناه ويوړل او ژړا ته مې شروع ورکړل، دومره درد مې درلود او دومره ستړی وم چي نه پوهيږم کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې سترګې درنې شوې وه او ویده شوی وم!

په مغزی مې د یو یخ شي په وهلو په ډار له خوبه پاسیدم چې جهان مې خپل سر ته ناست ولیدی؟ په تروش تندې لګیا وو ملحم يې زما په مغزې وهل کله چې زما خلاصې سترګې ولیدل ملحم يې زما خواته راختا کړو او په غوسه ناکه لهجه يې وویل: دا ملحم پوره خپل په مغزې ووهه او سو ورځو پورې زخم مه لوند کوه، (او بیایې زما ځنګ ته اشاره وکړل او ویې ویل: هغه دستکشې دې سورې شوې وه ما ویوړل چې نور درته راوړم خو تا ...

هغه خپل خبره نیم کې پاتې کړه او په همغه تروش تندې خپل د ځای چې زما څخه دوه درې نالې لرې آوار کړې وو ولاړې او پداسې حال کې چې هلته يې هم زما خواته شا کول ویې ویل: ادی ته مې ویلې سبا ورسره ډاکټر ته ولاړسه چې سم دوا درکې دا ملحم د نن شپې لپاره یې درد کمه ویی.

ما د جهان خواته کتل خو هغه ماته شا کړې وه دروازې خواته يې کتل! ولې؟ اخیر کله چې زما څخه يې بد راځی بیا دا کارونه کوی؟ یعنې زړه يې پرما سوځی؟ هو ضرور همدغه دلیل دی! پدی فکر مې غوسه راغله او ملحم مې د هغه خواته ختا کړو ما د هغه ترحم او زړه سواند نه وو پکار ملحم د جهان پر ملا ولګیدی او هغه په حیرت زما خواته مخ راوګرځه ویې چې ما ورته په غوسه وویل: زړه دې د بل چا لپاره وسوځه وه زه ستا ترحم او همدردی ته اړتیا نلرم.

زما په خبرې جهان راوکتل او کرار يې وویل: استغفرالله.
بغیر لدی چې جواب ورکړم دا ځل ما ورته شاه وګرځه ول، زړه مې دومره ورڅخه نیولې وو او خفه وم چې بې اختیاره مې اوښکې په بهیدو شول! دی له کوم خوا خبر شوی وو چې زما دستکشې څیرې شوې وه؟ چې تللې و نور یې راته راوړې وه؟ ضرور روقیه ورته ویلې ځکه هغې زما دستکشو ته فکر شوی وو! نه نور ما کوم خبره وکړل نه جهان همغسې شا ګرځه ولې ورته ویده شوم.

سهار جهان کار ته د تلو مخکې خپل مور ته یوځل بیا وویل چې زما سره دې لاړشې د دوی د کلي نږدې کلینک ته خو مور يې ورته خپل د پینو درد او د خور راتلل يې بهانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړل او زما سره د تلو څخه يې انکار وکړو؟! پدی دوه هفتو کی يو خبری ته می پام شوی وو او هغه دا چی د جهان دويم خور چی ګلناز نوميده هر کله به چی دلته راغله نو خپله خو يې هسی خدای زما څخه نه پوهيږم ولی بد راغلی ول او خبری نه راسره کول د دی د راتلو سره د ټول کورنی اخلاق ترڅو ورځو زما سره بد او تند کيدل؟! حتا د روقيه ده ترڅو ورځو به سم خبری نه راسره کول! نه پوهيږم ولی؟

د جهان مور چی زما سره د تلو انکار وکړو نو جهان جونيد او روقيه ته وويل چي زما سره دی تر ډاکتره لاړشی دی مينځ کی يو زه وم چی خاموش مي د چای پيالی ډکه ول او هيس خبره مي نکول، د ګلنازی مخکی می هم د چای پياله کيخودل چي هغې په تروش تندی پياله چای بيرته پټنوس کی کيخودل او په همغه لهجه يې وويل: زه چای نه چيشم(نه څکم.)

هيس می ونه ويل او پياله چای مي ورڅخه لری کړو چې د جهان مور هم په تروش تندی وويل: ورځه حجاب مجاب دی وکه ولاړسه ډاکتر ته چی وګوری چشی دربانده سوی؟!

د جهان د مور لهجه بل رکم وه! داسی لکه د جنګ خو ما څه ونه ويل او په کراره خپل د کوټې خواته روانه شوم حجاب مي د الماری څخه راوخيستی او د سينګار ميز خواته روانه شوم چي ياد ته مي راغلل سينګار کول دلته د کور څخه د باندی تلو وقت کې منع دی! منع چی څه کوی کفر وو ما هم نشو کولی يواځی کار می چی وکو خپل سترګی می توری کړی.د لوړ چپلکو چي د تلو وخت کی ټک ټک کول او يوځل روقيه راته ويلی وه چی د کور سړيان د داسی چپلکو څخه بد راځی، يو جوړه ساده او ښکته بوټونه مې په پښو کړل.

او لاندی راغلم چي جونيد او روقيه مې حويلي کی ځانته په انتظار وليدل! دا څو هفتو کی يو څه د جونيد په خوی او بوی پوهه شوی وم ډير معصوم او عاجز ماشوم دی، د کور زياتره کار د دوکان تلو څخه نيولی د غواګانو ته د واښه راوړلو ټول ده کول، دوکان د کور څخه زيات لری وو خو دی بيچاره به د ورځی شل ځل هم دوکان ته تلی او يو شکايت يې لا نکوی! په کډه د کور څخه ووتلو په حيران حيران نظر می شاوخوا کتل، پدی دوه هفتو کی يو ځل لا د کور څخه نه وم راوتلی چی وغواړم د کور مخ کوڅه لا وګورم کلی خو لا لری!

(c) ketabton.com: The Digital Library

همداسې په حيرت روانه وم چې د کوڅې سر ته په رسيدو يو لوکس موټر زموږ مخکې و دريدی! او د موټر د ښيښې په ښکته کيدو ما ژر خپل د ټکرې په څنډه خپل د سترګو څخه رانجه پاک کړل او ځان سره مې وويل: که ما دومره شانس درلود اوس بايد په امريکا کې وايي نه دلته د يو مغول چنګيز قوم په مينځ کې!

ارباب- ناوی چيرته روانه يې؟
زما لځايه روقيه ورته زما د مغزی زخم کيدو تولو کيسه وکړل! لکه چې د جهان پلار نه وو خبر د دی موضوع څخه چي سر يې وښوروه وی او ويې ويل: خدای به خير کی يواځې ځان روان ياست؟
روقيه- نه بابا جونيد سره ځو.
د روقيه په خبری ارباب په قهرجنه لهجه وويل: يعنی تاسو داوړه شزی د دی يو کوچنی په سر د هغه دنيا سر ته روان ياست؟

روقيه- هغه جهان ورور ويل موږ دی ولاړسو.
ارباب په قهر خپل سر وښوراوه او ويی ويل: ناوی يواځې ته ډاکټر ته ځې؟
- هو
ارباب- نو کشينه موټر کی زه دی خپله رسه وم.
په ورختا يې مې وويل: نه نه موږ خپله ځو تاسو ولی ځان په زحمت کوی؟
ارباب بد بد راوکتل او ويې ويل: کشينه(کينه) زه دی خپله وړم زه به د هغه جهان سره هم وګورم بيغيرت خپل ځوان شزه يی يواځی ځان ايله کړی خپل په سر کشينه...

زړه مې نغوښتی موټر کی کينم زه خدای د جهان د پلار څخه ويريدم، زړه نا زړه مې د موټر خواته کتل چې هغه بيا وويل: کشينه موټر کی څه استخاره کوی؟

ارباب په غوسه ناکه لهجه دا خبره وکړل او ما نور ترديد او زړه نا زړه والی مناسب ونه بلو او په تلوار کيناستم روقيه هم غوښتل کينی چی ارباب ورته وويل: تخو مريضه نه يې! نو مه راځه.
روقيه- خو لالا ويل زه ورسره ولاړسم
ارباب- ضرورت نسته ورځه کورته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارباب نه جونید پریخود او نه هم روقیه یواځی زه یې موټر کې کینه ولم! او هغه خپل موټر چله وی؟! لوکس موټر و د جهان د موټر پشان! په هغه لوکس موټر کی راډیو چالانده وه او یو نعت د موټر په فضا کی خپریدی. پدی لوکس موټر کی یو ریمکس مست غزل په کار وو نه دا نعت! ارباب موټر روښانه کړو او کرار یې وویل: دا موټر می ددی د چوکیو لپاره خوشیژی انسان پکشیکی(پکې) راحته وی. نو نه کیژی چی زه دی پدسی موټر کی کشینم او مژور می په سراچه کی!
- مننه

ارباب- جهان شه اخلاق درسره کوی؟
په حیرت می د موټر له هینداری څخه ارباب ته وکتل؟! خو زر می بیرته سر ښکته کړو او آرام می وویل: هو
ارباب- اممم خو ماته دسی نه شکاری!
د ارباب په خبری مې په ویری او وحشت وروکتل چې دا ځل هغه هم خپل په هغه تور سترګو چې تور والی د جهان د سترګو څخه زیات و خو کم نه د موټر له هینداری څخه راوکتل او ویې ویل: جهان ماته شه نه معلومیژی! زه یې پلار یم او پلار مور خپل د اولاد په بیری،وحشت او خفګان پوهیژی، جهان دا دوه میاشتی کیژی بل رکم دی!

کارونه، خبری، بی فکری خاموش کیدل یې دا ټول ماته د 9 کالو مخکی رکم شکاری!(په حیران او ګنګس انداز می وروکتل چې ارباب زما په ګنګس انداز پوی شو او ویې ویل:
9 کال مخکی چي ګلدسته مړه سوه او د یو شپې جونید د جهان غیژ کی پاتی سو جهان دغسی ګنګس او ویریدلی وو! او نه پو هیدی چشی وکی؟ او زه د 9 کالو وروسته بیا د جهان سترګو کې هغه بیره وینم او شاید د هغه څخه لا زیات!

ما هیس نه ویل او خاموش مې غوږ نیولی وو، زه تازه خبره شوم چې د جهان ښځه په څه دلیل مړه شوی وه؟ ارباب موټر سړک خواته کړو او بیایی کرار وویل: جهان د کوچنی والو څخه د دینی درسو سره زیات شوق وو دونی زیات چې په ۱۷ کلنی کې زما بی اجازی خپل د ماماګانو سره پاکستان ته تللی وو او هلته په یو دینی مدرسه کې درس وایی! زه چې خبر سوم هم حیران سوم او هم وبیریدم! هغه وخت اوضاع زیات خرابه وه او د پاکستان هغه مدرسو کی د دین دځایه زیاتره فدایان او انتحاری حملو د پاره یې دا رکم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان نسل تربیه کوی!

په یاد مې دی د ژمی شپه وه د شپې دوه بجې مې حرکت وکړ په بولدک واوښتم او سبا مې جهان لاس نیولی ځان سره راوړی کور ته! نه راتلی زاری کول خو ما په زوره راوړی او ددی د پاره چې ځان سره یې وساتم او نور د پاکستان او مدرسو هوایۍ د سره ووځی جر مې ورته خپل وریره ګلدسته .... خدای دی وبخښی هغه مې ورته وکړل، د جهان نه وه خوښه هغه غوښتل درس ووایی خو ما اجازه ورنکړل مجبور پاتی سو اول ځو میاشتی خفه وو ضد یې کړی وو، خبری نکول مازی بهانی باندی جنګ کوی، خو علم او هغه درسو یې ورته فاید کړی وه چې جنګ او دعوا یې زموږ سره وه!

ګلدسته چشی نه ویل هغه هم خدای دی جنتونه ورنصیب کړی د دیوال ژغ پورته کیدی خو ددی نه! دونی عاجزه وه سل خبری دی کړی وایی د دی انجلی ښځه تا یوه خبره نه آوریدل، جهان ورسره سات تیر وو کتابونه یې د انډیوالانو ښځه راوړل کور کی ویل یا هم نژدی د مسجد مولا ته تللی، خوشحاله خوشحالی وه بس نظر وو که قسمت هر شی چې وو د جونید د پیدا کیدو سره ګلدسته مړه سول،(ارباب ځو ثانی خاموش شو بیایې وویل: ستا نه چشی پټ کم موږ د کلی خلک یو شزه راته ګرانه ده خو تر حد!

ګلدسته زما وریره وه راباندی ګرانه وه د زوی کور مې وربانډی جوړ وو خو چې مړه سول پته کړی مو لا نه وه چې ما جهان ته وویل واده درته کوم! ما خپل په فکر د هغه کور آباد کوی د اول وار رکم(ارباب خپل د خبری دی ځای کی یو ژوره ساه واخیستل او ویې ویل: خو جهان دا وار د هیچا خبره ونه منل نه زما نه خپل د مور نه خور نه ورور د هیچا دا خبره نه وه چې په ګلدسته عاشق و یا ویل یې که شزه وکم هغه جونید ته مورتوب نسی کولی او زه نغواړم زوی می د میری د لاس لاندی شی.

9 کال یې خپل ځوانی د جونید د پاره خاوری کړل، نور نو موږ ورنه نامیده سوی وو چې ځو میاشتی مخکی شاید خدای زموږ یو دعا قبول کړی وه چې ستا د پلار سره یې ملاقات سوی وو او بیا(ارباب وخندل او ویې ویل: یو رکم په شرم او حیا ماته وویل بابا زما د پاره به مرکه ولاړنسی؟ باور په خدای وکه هغه دقه که د جنت زیری راباندی سوی وایې دونی نه خوشحالیدم لکه سنګه چې د جهان په خبری خوشحال سوم، ما د جهان سترګو کې همغه د 20 کلن ځوانی شور او شوق لیدی، بی کراره وه کارونه به یې سر سر کی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړل او کش د کابل خواته ...

ارباب خندل او ما سر د شرم څخه لاندی اچولی وو چې هغه د څو ثانیو وروسته وویل: خو اوس خراب سوی بل رکم سوی نه پوهیژم مشکل د چشی دی؟ خو دونی ضرور پوهیژم هر مشکل چی دی په تا باندی ربط لری! نن ما تنها کړی چې درسره یو څو خبری وکم ما نصیحت نزده عمر کې می نه خپل زامنو ته نصیحت کړی نه لورګانو ته! تاته هم نصیحت نکوم ما ته مشکل دی ووایه چې زه یې درته حل کم!

ارباب دا خبر وکړل او موټر یې د سړک کونج کې و دره ویې او پداسې حال کې چې کامل زما خواته راګرځیدی ویې ویل: مشکل دی چشی دی؟زموژ کور دی نخوشیژی؟ د اطرافو څخه دی بد راځی؟ خامخا د شهر څخه راغلی یې شاید زموژ د کور د کارونو سره نه یې بلد مشکل نسته ستا پلار ته مې هم قول ورکړی وو تاته یې هم درکوم جهان راضی کول یې پرما دغه نن ولاړو کورته بستره دی د میره په شا درکوم ویې دیسی کابل ته هلته دی درته کور واخلي، ماته زما د زوی خوشحالی مهم ده کوه قاف ته ولاړسی خو صرف ماته ووایست چی جهان خوشحاله دی! بس زه نور هیس شی ورنه نغواړم

جهان خپل د زوی توب حق زما د پاره ادا کړی زه ورنه نور هیس شی نغواړم بغیر د هغه د خوشحالي، او ها که مشکل دی د کور او کلې سره ندی او خبره ستوی دواړو په مینځ کی خرابه سوی نو زه درته دونی وایم چې خپل میره د لاسه ونیسه یو کونج کې کرار کشینه(کینه) وه او ورته پوره خبره وکه! انسان دی شاید یو شی د یو چا له خولی اوریدلی وی او خبره به یې په زړه نیولی وی؟ لنډ مثال یې زه ستا په باره کې درکم تا چې په دست کشو لوشې پریول زما غوژو ته رنګارنګ احوالونه راتلل یو ویل چې د شهر څخه یې انجلې راوړی د ډیر کبر او غرور لاس باندی دست کشی کوی! (د ارباب پدی خبره مې په حیرت وروکتل؟ چی هغه په خندا وویل:

ارباب- زه تازه نن خبر سوم چې په څه دلیل تا دست کشی اچول! نو فکر کوه خبره چې د یو خولی او یو سړی نه بل سړی ته رسیژی سل رنګ او سل کیفیت بدله وی! شاید ستوی مینځ کې هم دغسی منافقت او شیطنت سوی وی!؟ کشینی یو د بل سره خبری وکی خپل مشکل حل کې تاسو نور یو دبل څخه رغیندن نکیژی تاسو دواړه نور د عمر تر اخیره یو د بل د ژوند لباس یاست، زما دا خبری د یو پلار پشان وآوره او فکر وربادی وکه او زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا څخه چې یو تعلیم یافته او با سواده انجلۍ یې د دې امید لرم چې خپل ژوند خپل سم کې نه دا چې کشینې ترڅو یو سوک راسی او ستا ژوند درسم کی.

واقعا هیس فکر می نکوی چې د جهان پلار دی دومره هوشیار فهمیده او مهربانه انسان اوسیږی!؟ منم چې خبرو خبرو کې خپل د زوی خوا زیاته ونیول خو د زړه د خلاصه یې ماته هم نصیحت وکو د یو خیر خوا او یو پلار په صفت! ارباب تر کلینک زه ویوړم ډاکتر زما مغزی وکتو او د یو هفتی دوا یې راکړل کور ته د بیرته تګ وخت کی ارباب نور تیس خبره ونکړل او ماته یې اجازه راکړل چې د هغه په خبرو فکر وکړم! کور ته چې ورسیدو ارباب د ټولو مخ کې وویل چې د دی څخه وروسته زه دی نور هیس کله لوبنې ونه مینځم!

د هغه په خبره د جهان د وریندارګیانو څخه نیولی حتا د جهان د مور تندی لا تروش سو خو د ارباب خبره خبره وه او هیڅا وربادی مخالفت ونکړو، دوا په لاس خپل کوټې ته ولاړم د ارباب خبرو زه فکر کې واچولم! او تازه مې د جهان د هغه شپې خبرو ته فکر شو چې ویل یې حسیب ورته څه خبری کړی وه؟ ما حسیب دومره پیژندی چې پوه شم چې سومره کم ظرفیت انسان دی او ضرور د هر خبری سره یې سل نور خبری د ځانه ترلی او جهان ته یې ویلی، خو ګیله می د دی خبری څخه وه چې جهان ولی باور کړی وو د هغه په خبرو؟!

د زیات فکر کولو وروسته دی پایلې ته ورسیدم چې په قهر او غوسه او خفګان هیس نه سم کیږی! هر سومره چې زه ځان خفه نیسم هغومره جهان هم زما څخه لری کیږی د ارباب خبره زه باید خپل ژوند ته یو بل شانس ورکړم او خپل کوښښ وکړم چې خپل ژوند جوړ کړم نه دا چې انتظار وکړم جهان راشی او ټول شیان جوړ کړی! دا ځل د نیلوفر خبره زه باید یو مثبت قدم واخلم ترڅو جهان خپل خواته راکش کړم، کنه کوم مور،خور او حتا همدغه ارباب که وګوری جهان خوشحاله ندی که یو لځایه د جهان خبره دری نور ښځې ورته کوی!

زه باید یو ځل ددغه ژوند لپاره کوښښ وکړم زه باید خپل شانس یو ځل و آزمایم، پدی فکرونو مې بیحده مثبت انرژی واخیستل او دا ځل د یو هدف او یو امید په درلودو لځایه پاسیدم، د کوټې مینځ کې ګرځیدم راګرځیدم نه پوهیدم څه وکړم!؟ داسی خو نکیږی چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کینم جهان ته ووایم فلانکی فلانکی خبره غلطه وه او دا سمه ده! او اوس راځه آشتی!؟ باید یو سم فکر وکړم داسی چی هم زما غرور وساتل شی او هم جهان بیرته سم شی! خو څه وکړم؟ په همدی فکرونو کې وم چې روقیه کوټې ته راغله او ویې ویل:

روقیه- ډوډی تیاره ده نې خوری؟
- درغلم.
د روقیه سره یوځای د کوټې څخه ووتلم ډوډی خوړل هم دی کور کې عجیب انداز یې درلود سړیان یو کوټه کې ډوډی خوړل او ښځو جلا بل کوټه کی! کوټه ته چې لاړم او سترګې مې په کډو ولګیدو ټول اشتها مې خرابه شوه! ما د کدوګک څخه بیحده بد راتلو وړی وم خو د هغه شین رنګ ته په کتو کانګې مې راتلې بغیر لدی چې څه ووایم لځایه پاسیدم، چې د جهان مور وویل: ولې ولاړه سوی؟

- هغه زما زړه نغواړی.
د جهان مور- وی ولی دی زړه نغواړی؟ تا خو غرمه لا ډوډی ونخوړل!
د هغې په خبره په کراره می وویل: کدوګک مې نه خوښیږی!
د څو ثانیو لپاره هیچا څه ونه ویل خو ناساپه ګل بی بی په ټوکو وویل: وی انجلی دا د خسر کور دی دلته سوک دسی نه وایې چې فلانکی شی می خوش دی بیستانکی می ندی خوش.(د هغی په خبری می په حیرت وروکتل چې د جهان مور په تروش تندی وویل: که دا دی ندی خوش ورځه آشپزخانی کی وګوری شاید بل شی وی ځانته یې پوخ که.

د سر په ښوره ولو د کوټې څخه ووتلم د جهان مور ښه ښځه وه کله ناکله تنده لهجه یې کاره ول خو زړه کې کوم کینه او بد نیت نه درلود، د جهان دوی د کور په خاصیت دومره پوه شوی وم چې هر شی پوخ شې دوی بغیر له کوم خبری او ناز خوری او عادت نلری چی ووایی دا خراب دی او دا سم!؟ زما خبره د ګل بی بی خبره ډیره بده وه خو زما چی شې زړه ونغواړی نشم خوړلی! د آشپزخانی خواته روانه وم چې د سړیانو کوټی خواته می فکر شو ټول ناست وه ډوډی خوړل، ناساپه یو شیطنی فکر می ذهن ته راغلو جهان د ارباب اندی ته ناست وو او په تروش تندی سوک وایې چې په زوره ډوکی خوړل!

جونید د کوټې څخه راووتې د اوبو جګ یې په لاس و پوه شوم چې غواړی اوبه ویسی نو ځکه ورمخکی شوم او ورباندی غږ مې وکړو: جونید را جګ زه درته د اوبو ډک کړم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په غږ جونید راوکتل او کرار یې وویل: یا زه یې خپل ډک کوم.
- ته جګ ماته راکړه زه درته د اوبو ډک کوم ته به ماته یو بل کار وکړی؟ کوی؟
جونید په کنګس انداز راوکتل او سر یې د سمده پشان وخوځه ویې چې ما ورته وویل:
ولاړسه جهان بابا ته دی وو ایه یو ځل د باندی راشی زما لړ پکار دی، زه آشپزخانه کی یم سمده؟

جونید د سر په خوځه ولو په تلوار د کوټې خواته روان شو او ما هم ځان تر آشپزخانی ورسره وی زړه مې بی واره درزیدی ربښتیا ووایم خپل د کار څخه پښیمانه شوم؟! خو اوس خبره د خبری څخه تیره وه، جګ مې د اوبو څخه ډک کړو چې د جهان غږ مې د شالخوا واوریدی: چشی دی پکار وو؟

مخ مې د هغه خواته راوګرځه ویې چې د آشپزخانی دروازی خوله کې ولاړ وو، جونید هم د هغه شاته وه د جونید په لیدو می جګ د هغه خواته ونیو چې جهان زما پدی کار خپل شاته وکتل او جونید ته یې لاره ورکړل جونید دومره په تلوار زما د لاس څخه جګ کش کړو او ولاړی چې لړ اوبه زما په لاس وڅخیدل او د جهان غږ چې ورته ویې ویل: په کراره څه تلوار لری.

خو جونید بغیر د دی چې د چا غږ واوری د کوټې خواته ولاړی، د هغه د تلو وروسته جهان په منتظر نظر زما خواته کتل او زه حیران وم اوس څه ووایم؟ یو دقه کې می د ارباب، نیلوفر، آسماء، ادی ټولو خبری می مغزو کی وګرځیدل او زما زړه نا زړه توب یې لمینځه ویوړ زه باید دی ژوند ته یو بل شانس هم ورکړم پدی فکر مې د جهان خواته وکتل او کرار می وویل: زه کدوګک نخورم!

زما په خبری د جهان وریځې د حیرت څخه پورته شوی او رډ رډ یې د څو ثانیو لپاره راوکتل بیا یې پداسې حال کې چې د آشپزخانی شاوخوا اشاره کول کرار وویل: اممم وګوره شاید کور کې بل شئ وی ځانته پوخ کړه.
- نیغوارم.
جهان په حیرت وویل: چشی نغواری؟
- د کور شیان! اممم ... زړه مې د بیرون ډوډی غواړی!
جهان بغیر له کوم خبری کولو په حیرت راکتل چې زه د دروازی خواته ولاړم او د دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه مخکې چې د جهان د اندې ښځه تیره شم ورته مې وویل: د هغه شپې رکم پیتزا غواړم.

دا خبره مې وکړل او بغیر لدی چې د جهان حیرت زده نظر ته وګورم خپل کوټې خواته مې قدمونه تیز کړل کوټې ته په رسیدو دروازه مې زر بنده کړل او خپل په زړه چې بی واره درزیدی لاس کیخود، څو دقی هغه حال کې ولاړه وم چې د حویلی ښځه د موټر د روښانه کیدو او بیا د حویلی د دروازی د خلاصیدو غږ مې واوریدی به تلوار د پردی خواته ولاړم او پرده می پورته کړل، هو صحیح ګمان مې کړی وو جهان وو چې خپل موټر یې د کور ښځه وباسی! پوهیدم چې هوټلونه او دوکانونه د کور ښځه ډیر لری دی او شاید یو یو نیم ساعت لاره وی!

خو ما له قصد داسی وکړل پریږده لږ زحمت وباسی او لاړشی زما ناز پوره کړی شاید لږ پر خود راشی؟ د جهان د راتلو مخکې می د کوټې ټول نالې ټولی کړل او بیستره کړی مې د کوټې کونج کې منظم ووډل، یواځې هغه دوه نفره نالی مې هوار کړل؟! خپل د شیطنی فکرونو ښځه مې خندا راغلل! په عاجزی او معصومیت نکیړی باید جهان دا ځل خپل په طریقه صراط المستقیم ته راوړم! یو ورځ زموږ د پوهنتون استاذه چې ښځه وه موږ ټولو ته یوه خبره وکړل چې هغه وقت زه یې په معنا سمه پوه نشوم ځکه هغه شرایطو او هغه حال کې می شتون نه درلود خو هغه خبره

اوس همدغه شیبه زما د حالاتو سره مطابقت درلود، هغی ویل کله چې خاوند خپل ښځې ته ووایی چې زه دویم واده کوم! نو یو عام او ساده ښځه دوه کاره کوی! اولې ژاړی او خپل د پلار کورته شاید لاړه شی او خبره خپل د کورنی سره شریکه کړی! دویم ډله ښځې ژاړی خو خاموشه کیږی نه کورنی خبره وی نه هم کوم بل چاته وایې او خبره ځان سره ساتی! پدی وخت کی دواړه ډلو ښځو کار اشتباه دی او 90% فیصده

په همدی ښځو باندی بنه راځی؟! هغه لس فیصد به یې یاد نکړو چې شاید خاوند یې ورسره توکی کول یا هم د انجلی کورنی په زور او ګواښ هلک د دویم ښځی کولو ښځه منع کړی! په اصل کی د ښځی اول ماته هغه وخت ده چې خاوند یې ووایی بله ښځه کوم او دا د خاوند مخکی وژاړی! یو قوی او هوښیاره ښځه منطقی بحث کوی خپل د خاوند سره نه چغی بغاری وهی! ما د استاذ دا خبری هغه وخت بیخی جدی و نه نیول خو اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر کوم سومره پر ځای نصیحت یې کړی وو، په نالې کینم او د جهان راتلو ته په تمه کیږم!

شاید یو ساعت په تمه وم چې د موټر غږ مې د حویلی څخه واوریدی او بیا مې د زړه ضربان له کنټرول څخه ووتل، یو یو ثانیه مې حساب کول چې جهان راشی او تقریبا څه کم 5 دقې وروسته د کوټې دروازه خلاصه شوه او ما د جهان قد او قامت د دروازی په چوکاټ کی ولید سر یې ښکته کوټی ته راننوتی غوښتل یې چی خپل پټو د اوږی څخه لری کړی چې ناساپه یې نالی ته فکر شو شاوخوا یې خالی کوټې ته وکتل او بیا ناساپه یې پرما چی په دوه نفره نالی ناسته وم فکر شو هک حیران یې زما خواته راوکتل

او ما هم د هغه لاس کې د پیتزا قوطی ته په خوشحالی کتل چې د څو ثانیو وروسته جهان د حیرت څخه راووت او د پیتزا قوطی کرار زما څنګ ته کیخود، چې ما هم بغیر د کوم شرم او خجالت څخه قوطی راوخیست او جهان ته مي په خوشحالی وویل: مننه.

جهان د سر په خوځه ولو جواب راکړو او د نالې په څنده کیناستی ما هم څه ورته ونه ویل او خپل پیتزا مي په شوق خوړل شروع کړل، یو څو ګولې پیتزا مې چې وخوړل جهان ته مې فکر شو چې په ځیر،ځیر یې زما خواته راکتل، د بابا خبره مې یاد ته راغلل هغه تل ویل د سړیانو پیژندل او کنټرول کول بیحده آسانه دی هغوی ستاسو ښځو د کارونو هینداره ده! مطلب ته چې هر کار ورسره وکړی هغه هم همغه کار درسره تکرار کوی!

البته دا خبره یې د هغه سړیانو په اړه کول چې زړه کی مینه ولری خو د بیان طریقه او چل نه ورځی! زما په نظر سړیان د ښځو څخه زیات احساساتی او مینې ته اړتیا لری خو هغوی خپل د زړه خبره نکوی او زړه کی ساتی، اخری ګوله پیتزا می د جهان خواته ونیول چې تراوسه یې په ځیر ځیر زما خواته کتل زما په کار هغه راوکتل چې ما په خندا ورته وویل: هوممم داسی دی ورته په خوار نظر کتل هسی زهر نشی راته.

زما په خبری د جهان تندی تروش څو خو پیتزا یې زما د لاس څخه واخیستل د پیتزا خوړلو وخت کی وویل: خدای دی نکوی نوش جان دی سه.
- چای څکی درته دم کړم؟
جهان- که زحمت درته نه وی یو دوه پیاله راته دم که.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- سمده.

دا خبره مي وکړل او په تلوار د کوټی څخه ووتلم د آشپزخانی خواته روانه وم ترڅو جهان ته لږ چای دم کړم چي د آشپزخانی څخه می د ګل بی بی او زرلشت غږ واوریدو چي ویل یي: و دی لیدی خپل میره یي پدی نیمه شپه هغه دنیا سر ته واستوی چي ورته شهری خوراک راوړی!

زرلشته- هو نو د قسمت خبری دی یو ته یي دسی په کراره او بیغمه ورکوی او یو ته یي زموژ په رکم په جبر او خواری.
ګل بی بی- رشتیا وایي خبره د طالع او قسمت ده ما ولاکه ټول عمر کي په جهانګیر(د جهان ورور) دسی بیځایه ناز او نخری کړی وی همیشه می د هغه تندی ته کتل چي ویلی وایي ګل بی بی مړه سه مړه کیدم که ویلی وایي ژوندی سه ژوندی کیدم! خو اخیر هغه زما د دونی شه کارو بدله چشی راکړل؟ په سر یي راته ته راوړی!

زرلشته- بس نو د نر جنس بی وفا دی، دسی خبرو ته نګوری، که زما لاس کي وایي ته فکر کوی زه د هغه سړی شزه کیدلم چي پنځه شپږ قد نیم قد ماشومان لری او شزه لری؟

هغوی لا خبری کول چي ما خپل ستونی صاف کړو او آشپزخانی ته ننوتلم زما په لیدو هغوی یو دم خاموش شوی خو ما ورته هیس ونه ویل او چاینک پسی په ګرځیدو شوم، په حساب مي څلور پیالی چای دم کړو او منتظره شوم چي دم شی!
هغوی دواړه بنی هم هلته ولاړ وه او د سترګو لاندی ما ته راکتل اخیر کی د ګل بی بی حوصله خلاصه شوه او پوښتنه یي وکړل: جهان پدی نیمه شپه چیری ولاړی بیا راغی؟

د هغي په خبره مي سترګي د حیرت څخه خلاصی شوی! دا اوس مګر دوی د همدی بحث په اړه خبری نکول! نو بیا ولی داسی غواړی ما په خبرو کړی؟ په کراره غږ مي وویل: نه یم خبره شاید کار یي درلود.

په زړه کي مي ځان سره وویل: هو نو کله چي تاسو ځان داسی ناګاره اچوی فکر کوی ما دسی چلونه نه زده؟ زما په خبری ګل بی بی او زرلشت یو نظر یو بل ته وکړو خو نور څه یي ونه ویل ما هم چای زر دم کړو او د کوټي خواته روانه شوم، چي جهان مي په

(c) ketabton.com: The Digital Library

نالی داسی ځملیدلی ولید چې یو لاس یې په سترګو کیخودلی وو او بل یې خپل ځنګ ته او خولې هم سر ته په بالښت ایخودلی وه، کرار خواته یې نږدی شوم چای مې د هغه ځنګ ته کیخود چې هغه خپل لاس د سترګو څخه لری کړو

پیاله چای مې ورته ډکه کړل او مخ ته مې ورته کیخودل، چې هغه پداسې حال کې چې کیناستی او بالښت ته یې تکیه ورکول ویې ویل: مننه
- هیله کوم.
دا خبره مې وکړل او د سینګار میز خواته نږدی شوم خپل دوا مې د سینګار میز له سر څخه راوخیستل او خپل ټکری مې کامل د سر څخه لری کړو او خپل مغزی ته په کتو شوم، لږ لږ سم شوی وو رنګ یی د شین والې څخه سور ته تغیر کړی وه، خو اوس هم لږ لږ سوځیدی او درد یې کوی، د ملحم په وهلو شوم مغزی مې سم صحیح غوړ کړی بیا وار د ګولې شو د پیاله اوبو سره مې ګولی خولی ته واچول

او خپل ځای خواته راغلم په ټول وخت د کار مې د جهان درونډ نظر خپل په ځان احساس کو، خپل ځای ځملیدم او کمپل مې سم صحیح په ځان کش کړو، څو دقی کرار کراری وی خو بیا مې د جهان لاس خپل په ویښتیانو احساس کړو چې زما ویښتیان یې د مغزی څخه راته لری کړل او کرار یې وویل: ډاکټر چشی ویل؟
ما هم د هغه پشان کرار وویل: هیس ویل یې کوښښ وکړه د داسی کیمیایي موادو څخه ځان لری وساتې.

جهان- نور چشی ویل؟
- هیس همدا چې دوا دی په وخت او منظم وخوره او خیال ساته.
جهان- بس دغه یې وویل؟
- هو... ها رشتیا ویې ویل دا دوا یو هفته مصرف کړه بیا راسه
جهان-اممم که فایده یې وکړل زه دی ورم کنې زه ګرځم یو بل سم ډاکټر پیدا کوم درته.
- اهوم سمده.

دا خبری مې وکړل او همغسی شا مې ورګرځه ولی د ویده کیدو کوښښ می وکړو چې جهان هم زما څخه بیرته یو څه فاصله ونیول او د نالی هغه بل اړخ کې و ځملیدی. د نن لپاره همدومره بس دی! یو متل دی وایي اول نوک ځای کړی بیا سوک! اوس هم د جلا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای ښځه زما اندې ته رانغی د نن لپاره همدومره پرمختګ زما لپاره کفایت کوی، باید هره ورځ همدومره کوښښ وکړم ترڅو د جهان زړه بیرته د اول پشان شي!

همغسی ځملیدلی دومره فکرونه مې وکړل چې خوب وړی وم، سهار د جهان ښځه مخکې زه د خوب راویښه شوم، چې جهان مې خپل اندې ته د خوب حال کې ولیدی د سهار آذانو ته لا وخت پاتی وو پاسیدم د اوداسه اوبه مې جهان ته تیار کړل بیا مې کرار وربإندی غږ کړو: جهان ...!

زما په غږ جهان په تلوار سترګی خلاصی کړل، اول زما د ځای خواته یې وکتل کله چې زما خالی ځای تر سترګو شو په وحشت لځایه پاسیدی چې تازه یې ماته فکر شو چې دی بل اړخ ته یې ناسته وم! زما په لیدو خو ثانی په زبر او زیر راوکتل بیا یې یو هوسا ساه واخیستل او ویې ویل: زاره دی راوچول چشی دی؟
په ګنګس انداز مې د هغه دی حال ته وکتل او کرار مې وویل: سهار آذنونه کوی د اوداسه اوبه مې درته ایخودلی.

جهان خو ثانی په ځیر ځیر راوکتل بیا یې وویل: ولې دی دونی ځان په زحمت کوی ما خپل اوبه راخیستل ځانته.
- اممم همداسی راویښه شوم ما ویل تا هم راویښ کړم مونځ ته خفه شوی زما په کار؟
جهان- یا ... یا ولی خپه سم؟ شه کار دی وکی کنې زه دونی ستړی وم شاید په خوب پاتی سوی وایې.

څه مې ونه ویل او په خاموش نظر مې ورروکتل چې جهان لځایه پاسیدی، ولې دومره ورختا شو کله چې زما خالې ځای ولیدو؟ هیس جواب مې خپل پوښتنې ته نشو پیدا کولې مجبور ځای کې مې ځملیدم چې جهان مې ولید د تشناب ښځه راووت لاس او مخ یې لوند وو خپل په پټو یې وچ کړل او د دی ښځه مخکې چې په لمانځه و دریږی یو نظر یې زما خواته وکړو چې ما هم خپل کمپل لږ په سر راکش کړو مطلب زه خو درته نګورم!

د هغه د الله اکبر غږ سره مې پټو لږ بیرته د سترګو ښځه لری کړو او ورته په کتو شوم، د جهان مونځ زموږ د مونځونو سره عجیب فرق درلود، هغه د هیڅا پشان مونځ نکو!
اعتقادی او دینی مثایل نه یادوم هسی حنفی مذهب مونځ یې کوی، مطلب مې د هغه آرمتیا،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکون، خشوع او خضوع د لمانځه وقت کې وه! داسې مونځ يې کوی لکه همدا چې د
هغه د ژوند اخيرى مونځ دى او دى دومره په آرمان او اوږد کوى! د هغه د هر تکبير
ويلو سره زما د زړه ضربان پورته کيدل

دومره مې ورو‌کتل ترڅو هغه خپل د لمانځه سلام وګرځه وو، لاسونه يې دعا ته پورته
کړل دعا کول يې هم عجيب کيفيت درلود دواړه لاسونه يې لپې کړی آسما خواته نيول او
سر يې ښکته کوى! دومره په عاجزى د شونډى لاندى دعا کول چې ما شک درولود
خداى به د هغه کومه غوښتنه او دعا رد کړى! د لمانځه خلاصيدو وروسته هغه د ځاى
خواته راغلو د هغه د څمليدو سره زه لځايه پاسيدم چې جهان غږ کړل:

جهان- چيرى؟
خپل د تکړى د کوره ولو حال کې مى وويل: ځم حويلى جارو کړم او د ډوډى پخه ولو
لپاره جونيد واستوم چې لړ لرګى راوړى!
جهان- اممم دونى ژر؟ لا تازه د سهار آذنونه يې کړى؟!
- ارباب د سهار لمانځه وروسته چاى غواړى که تيار نشي بيا ستا مور خبرى کوى.
زما په خبرى جهان د ويده حالت څخه پاسيدى او کيناستى په تروش تندى وويل: څه وايې؟

- سوک؟
جهان- ادى!
غوښتل مې پاسيږم چې جهان د لاس څخه ونيولم او بيرته په ځاى کينولم او په همغه
تروش تندى وويل: وام زما مور تاته چشى وايې؟
- هيس! ستاسو مور څه نه وايې يوائې ګلـــ(خبره مى نيمه کړل بده وه کينم جهان ته د
هغه د خور بد رفتاريو ګيله وکړم! اوس به وايې شپه آشتى وکړل نن بيا زما د کورنى
غيبت کوى! خپل لاس مې ورنه جلا کړو او د کوټى څخه د وتلو حال کې مې وويل)
هيس نه وايې همداسى يوه خبره مې وکړل.

دا خبره مې وکړل او په تلوار د کوټى څخه ووتلم د هميشه پشان مې حويلى جارو کړل
چاى مې دم کړو جونيد بيچاره مې د خوب پاسه وى او د واښه و لرګيانو پسى مې
واستوى، بيچاره ماشوم ګنګس ګنګس په لاره روان وو! نه پو هيږم ولې دا ټول کارونه
بايد يوائې جونيد وکړى؟ د جهان د مشر وررور زوى د جونيد څخه زيات غټ و ماشالله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان وو هغه به تر غرمې خوبونه کول خو جونید به د سهار په آذان کار ته راویښ کیدی! یوه ورځ جونید دوکان ته نه تلو او زرلشتي په زوره استوی، ما د جونید خوا ونیول او یوائې دومره مې وویل:

چې بشیر د گل بی بی مشر زوی چې د جونید همزولی دی ما ویل هغه واستوه جونید ستړی دی دا اوس له دوکان راغي! زرلشتي دومره خبری هم ماته او هم جونید ته وکړل چې د حیرت څخه مې خوله خلاصه پاتی شوه، اخیره د جنگ ختم کولو لپاره جونید پیسی واخیستل او دوکان ته ولاړ! زړه مې غوښتل دا خبری جهان ته وکړم زما په نظر جهان ددی خبرو څخه نه وو خبر! جهان به د سهار په آذان له کور وتی او ماښام آذان راتلی د جونید سره یی هم یوائې یو ستړی مشی او پیسی ورکول او پوښتنه کول و چې کوم شئ ته اړتیا لری کنه؟

نور کوم خاص بحث یې نه درلود چې ورسره وکړی ترڅو جونید خپل د زړه خبره وکړی دا دومره لړ وخت کې چې راغلی وم د جونید سره مې خاص تعلق خاطر پیدا کړی وو، نه پوهیږم دلیل یې شاید د مور مرگ د ده په پیداینت و چې حتا مور یې وه لا نه لیدل یا هم خپل د جونید معصوم قواره او عاجز اخلاق یا هم شاید دا چې د جهان زوی وو! او ما هر هغه څه ته اهمیت او ارزښت ورکو چې د جهان نوم وربآندی یاد کیږی!

جونید تنور ته لرگی او غوایانو ته واښه راوړل جهان هم تللی وو کار ته، د تولو څخه اول مې ارباب ته چای دم کړو بیا مې جونید ته ډوډی ورکړل کتابونه مې ورته په بکس کې کیخودل دریم صنف کې و د ریاضی په درس کې لږ مشکل درلود هغه مې هم ورته حل کړو البته په سخت! ما خپل ریاضی کې همیشه مشکل درلود یوائې په جمع تفریق پوهیدم تقسیم مې لا سم نه وو زده!؟ د تلو وقت کې هم د کور تر دروازی ورسر ولاړم د دی څخه مخکې چی لاړ شی یاد ته مې راغلل چې ویلی وه استاذ ورنه روپی غوښتی وه ترڅو صنف ته یو چتي پکه واخلی، او جونید پرون شپه زما په نظر جهان ته دا خبره نه وکړی!

څکه جهان د شپې له سره چې کوتی ته راغلو او سهار هم وختی لاړو، نو پوی شوم ولی جونید حالات لږ نیول شوی غوندی وو د شا لخوا مې ورپسی ناری کړل: جونید!
زما په غږ هغه راوکتل او ما ورته سل روپی ونیول د پیسو په لیدو حیران راکتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ما په خندا ورته وویل: واخله جهان بابا دی ویل تاته درکړم زما لیاده وتی وه.

زما په خبری د هغه په خوله مسکا راغله او پیسی زما له لاسه واخیست، دومره خوشحال وو چې یو ناسایه حرکت کې زما لاس ښکل کړو او یو داسی کلمه یې ماته له خولی ووت چې زما زړه یې ناساپه د وهلو ښخه و دره ویې.
جونید- مننه موری.

هغه ولاړ خو زه تر واسه همهلته هک حیران ولاړه وم، او دهغه ویل شوی لفظ مې مغزو کې ګرځیدی" مننه موری" د حویلی دروازه مې بنده کړل همغسی ګنګس انداز باندی د کور خواته روانه شوم تر غرمی پوه نشوم څه می وکړل څه مې ونکړل! د ګل بی بی د کوچنی لور په غږ لږ د فکرونو ښخه را ووتلم چې ویل یې جهان کاکا راغلی او ډوډی غواړی! اول ځل وو جهان د غرمه ډوډی ته راتلو نو د غادت مطابق د غرمه ډوډی خوړل شوی وه او ما یواځی لږ قورمه جونید لپاره ساتلی وه او جهان ته هیس نه وو پاتی مجبور هګی می ورته پخې کړل، دومره ګنګس وم چې پوه نشوم

هګې ته مې د مالګې لځایه سوډا اچولی؟! هګې می جهان ته چې کوټه کې ناست وو ویوړل سرخان مې هوار کړو او زه د چای راوړلو لپاره آشپزخانی ته لاړم، چای می چې راوړو جهان مې د ډوډی خوړلو حال کې ولید پیاله مې ورته ډکه کړل او غوښتل مې چې پاسیږم خو جهان د لاس ونیولم او خپل مخ ته یې کینولم د ډوډی خوړلو حال کې وویل: تر ډوډی خوړلو دلته زما مخ ته شینه(کینه) چې ستا په لیدو دا د سوډا ډک هګې هم په جلا خوند او کیفیت لری!

د جهان په خبری مې په حیرت د هګې خواته وکتل، څه سوډا؟ غوښتل مې د هغه له مخ ښخه هګې واخلم چې جهان په خندا زما لاس ونیوی او ویې ویل: مه کوه وږی یم په کراره مې ډوډی خوړلو ته پریږده.
- تاسو ویل سوډا ده پکی؟ نو بیا ولی خوری؟
زما په خبری جهان خپل سر راپورته کړو او ویې ویل: په قصد دی اچولی وه؟
په حیرت او تلوار مې وویل: نه پخدای فکر مې نشو ورته د مالګې ..
جهان- بس صحیح دی نو تا کوم قصد نه درلود اوس هم فکر وکړه مالګه دی اچولی وه تمام.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه خو ...
جهان- پرېږده دا خبری ولاړسه ځان تیاره که.
په حیرت مې وویل: د څه لپاره؟
جهان- نن وختی راغلم ځکه چې بابا راته ویل د کاکا کور مې موږ ته میلمستیا کړی د پښی خلاصه ولو دپاره(دا یو رسم او رواج دی زیات افغانان یې لری مخصوص د اطرافو ده چی ناوی چی کله واده شی بیا د زوم خپلوان ناوی زوم ته میلمستیا کوی او غواړی او دغه میلمستیا ته د هغوی په ژبه پښه خلاصه ول وایې!)

- ماته خو هیچا ونه ویل؟
جهان- امم شاید دیاده یې وتلی!
څه مې ونه ویل او لځایه پاسیدم ځانته یو جوړه کالی می راوخیستل او دی فکر کی شوم چې ولی دومره ناوخته؟ پښه خلاصه ول موږ د ناوی به دریم ورځ کو نه دوه هفتې وروسته؟ ځان سره مې وویل شاید دا هم د دوی کوم رواج وی! هسی د رواجو او رسمونو څخه ډک دی، حمام می وکړو او تر ماذدیګر لګیا وم ځان می جوړ کو، د جهان لپاره مې یو جوړه سپین کالی او تور واسکټ کیخودو ترڅو واچوی خپله می هم یو جوړه هندی کالی چی ګلابی رنګ یې وو واغوندل

زړه مې غوښتی جونید هم لځان سره بوځو خو نه پوهیدم دا خبره کول جهان ته مناسب وه کنه؟ آخیره په سل زړه نا زړه مې په کراره جهان ته چی خپل په موبایل کی لګیا وو ومی ویل: هغه ما ویل جونید ځان سره بوځو..!؟
جهان د موبایل څخه نظر واخیست او ماته یې په کتلو هغه هم کرار وویل: ستا زړه څه غواړی؟ ویسو کنه؟
په تلوار مې وویل: ځان سره یې بوځو دلته تنها دی.
زما په خبری د جهان په شونډو نری مسکا راغله او ویې ویل: ته د هغه غم مه کوه جونید اول سیټ د موټر د وخت ځانته نیولی هغه بل پرون یې ویل زه ځم د نیکه کورته!

د جهان په خبری یو دم د حرکت څخه وولیدم او تول ذوق او شوق می چی میلمسیتا ته درلود لمینځه لاړو، د نیکه کور؟ مطلب دا د جهان د ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

#شهاب ?:
خسر کور راتلی؟ د ګلدسته کور؟ نه پوهیږم خو ناساپه مي بد احساس پیدا کړو فکر مې کو جهان خپل د خسر کورته دومره خوشحال دی؟ بد احساس لری چی د هغه چا کورته لاړشی چی ته یي په لور بنه راغلی یی؟ او دا چی لور یی مړه شوی هم ده بیخی زور غواړی! په کراره او نیولی غږ می وویل: جهان!

جهان راوکتل او کرار یی وویل: جان!
خپل خبره می پورته بنکته کړل او ومی ویل: نکیږی زه لاړنشم؟
زما په خبری د جهان تندی تروش سو او ویی ویل: ولی؟ څه وسو یو دم؟
- هیس ...! هسی لږ سر می درد کوی د شور ماشور حوصله نلرم.
جهان څو ثانی په ځیر ځیر زما خواته راوکتل بیا خپل لځایه راپورته شو زما خواته راغي او خپل لاس یي زما په تندی کیخود او ویي ویل: تبه خو هم نلری بیا ولی دی سر درد کوی؟

هیس مي ونه ویل او سر مي بنکته واچوی سترګی می د اوښکو ډکی شوی، د شرم ځای و چی ووایم ما ستا د مړی ښځی سره بخیلی وشوه؟ او زړه می نغواړی د هغی د پلار کورته لاړشم او بد احساس لرم! هیس می ونه ویل چی جهان زما سر خپل په لاس راپورته کړو څو ثانی په ځیر ځیر زما خواته وکتل بیا یي کرار وویل: زما زړه هم نغواړی ولاړسم، خو مجبوری ده اول د بابا خبره د تربور او قومی خبره دی او بل زه د هغی خدای بخشلی په لقب او نوم دا وار هغه کورته پشه نه ایژدم بلکی ستا د میره په صفت اول ځم او خپل د کاکا او دویم خپل د خور د سترګو هلته ځم نور هیس.

یعنی پوی شوی وو زما د خفه کیدو په دلیل؟ هو ضرور پوی شوی وو چی داسی غوښتل دلداری راکړی! دروغ ولی ووایم زړه می خوشحاله شو د جهان په خبرو او هغه بد احسای می لمینځه لاړو د ربنتیا هم چی خبری معجزه لری! ځان می تیار کړو او ماذدګر خواته د جهان جونید او د جهان مرر سره موټر کی سپاره د جهان د کاکا د کور خواته روان شو لاره لری وه څکه وخت مو حرکت وکړو، مخکی د انارو او نور میو باغونه مو مخ ته راغلل او ډیر بنایسته طبعیت وو، جونید به هر خوا ګوته نیول او ماته به یي هغه ځای رامعرفی کوی، تر نیمی لاری د جونید خبری او معرفی کول وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نیم ساعت وروسته چی موټر پاخه سړک خواته په حرکت شو جونید هم خاموش سو!
لکه چی د دی ځخه هغه طرف لاره ورته معلومه نه وه؟ د هغه په خاموشه کیدو جهان په خندا وویل: څه وسو کوچنی قاچاقبره؟ نور د ترکی لاره نده درمعلوم؟
د جهان په خبری ما او د جهان مور کرار وخندل چې جهان د جونید چی د هغه څنګ کی اول سیټ کی ناست وو غومبری کش کړل او په خندا لګیا شو دا ځل جهان ورته آدرس او معرفی ورکول تر یو ساعت چی هلته رسیدو د ماشام آذنونه هم وشول، کرار کرار بیا د پاخه سړک څخه خام او کنډ وکپر سړک ته ورداخل شو او د څو کوڅو تیره ولو وروسته جهان د یو غټ کور مخکی موټر و دره ویې.

د موټر دریدو سره زما د زړه درزا هم پورته شوه، احساس می کوی د جنګ میدان ته روانه یم! یا هم راغلی یم خپل بنه وګورم؟ هر شی چی وو خو بد احساس می درلود، جهان او جونید د موټر څخه ښکته شول ما هم غوښتل چی ښکته شم چې د جهان مور کرار راته وویل: ولی دی خپل طلاوی ندی په لاس کړی؟ خرڅ کړی خو دی ندی؟

په حیرت مې د جهان مورته وکتل او ومی ویل: ولی خرڅ کړم؟
جهان مور- څه پوهیژم شاید زړه دی نغوښتل!
په تروش تندی می وویل: نه نمیدی خرڅ کړی، ما طلا زیات نه خوښیږی ځکه نه اچوم.
د جهان مور داسی خپل شونډه وچیچل لکه چی ما کوم کنځل یا بده خبره کړی وی بیایې وویل: طلا وانچوی په ځان دا خلک فکر کوی ناوی خپل طلا خرڅ کړی او اوضاع یې خرابه ده.

- جرینګ جرینګ غږ کوی، عصاب می ورته خراب کیږی او زما لاس هم خوږ کوی د طلا سره حساسیت لرم!
جهان مور- اول همداسی وی خو وروسته عادت کوی، په لاس کړی نور طلاوی دی صحیح دی؟
- سمده په سترګو.
جهان مور- تل یې په لاس کوه کنه درنه خفه کیژم.
- د کور بیرون یې هم په لاس کړم؟ مثال ډاکتر یا خرید ته چی ځم؟

جهان مور- هو د فیروز خان ارباب مژو د جهان خان شزه تل باید لاسونه د طلاو ډک

(c) ketabton.com: The Digital Library

وی کنه خلک به چشی وایې؟ چی خان صیب خپل مژور ته طلا نده اخیستی؟(اصلا بحث کول د جهان د مور سره بی فایده وه د هغې فکر په همغه قدیمی وختونو کی بند پاتی وو مجبور د سر په خوځه ولو می یواځی خبره ورته تایید کړل چی خفه نشی او د موټر څخه ښکته شو د جهان د کاکا کورته په ننوتلو د کور ښځی زموږ مخکی راغلل او ما و جهان باندی شیرنی و شیندل

جهان د میلمه خانی خواته روان شو او ما و د جهان مور هم د ښځو سره، یو جماعت ښځی او ماشومان مو مخ ته راغلل چی ما یواځی په ښځو کی د جهان خور ګلنازه او ماشومانو کی د ګلنازی مشره لور چی د اته کالو وه وپیژندل، د ټولو سره می ستړی مشی وکړل او د جهان د مور څنګ ته په نالی کیناستم، ټولو ماته داسی راکتل لکه چی د فضا یا بل کوم ناشناس کورئ څخه راغلی یم؟

پیغلی انجونو د ستړی مشی وروسته په کار لګیا شول د جهان مور هم د سپین سرو ښځو سره په خبرو لګیا شوه، ګلنازه هم چی زما د وینو تګې وه! ولاکه سم ستړی مشی لا راسره کړی وی مثال د خبری وریندار ه یې یم! زه یواځی پاتی شوم! کاش روقیه راسره راغلی وایی؟ خو افسوس چی روقیه د دی کور اینږور یاد کیدل او دوی دا رسم درلود چی د واده تر ورځی جنی به د خسر کور ته نه ځی!؟ دوی هم عجیب خلک دی خپل دوه خویندی د کاکا زامنو ته ورکړی او دوه د کاکا لورګانی خپل ځانونو ته کړی؟

البته اوس یوه حسابه کیږی ځکه چی د جهان ښځه مړه وه!؟ یواځی پاتی وم مجبور د یواځی توب څخه می د ګلنازی څلور کلن ماشوم سره خبری او مجلس شروع کړو؟! د جهان مور به هر یو دقه وروسته زما خواته راکتل او زما د طلاو څخه د خالی لاس په لیدو به یې تندی تروش کیدی! وایې خدای هر بنده په یو جلا عذاب او امتحان اخته کوی؟ او د جهان د مور عذاب زما په نظر طلا وه؟!

ډوډی وقت شو سرخان د بیلا بیلو خوړو او رنګونو ډک شو، دویم ګوله مې کړی وه یا هم لاس کی می وه چې د جهان د کاکا ښځه چی د عمر څخه بیحده مشره وه ویې ویل:ان شاءالله بل کال دغه وخت د دسترخوان په سر د سردار زوی وزغلی راوزغلی او موږ ورته مه کوه مه کوه ووایو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حيرت مې د جهان د کاکا ښځې ته وکتل! دهغې په خبرو ټولو ان شاءالله او خدای دی وکړی ويل شروع کړل! اوس ماشوم غوښتل يو تازه ناوی ته ښه دعا ده خو دا چې د زوی خبره يې ورسره يوځای کړل خوښه مې نشول، دا د خدای ورکړه ده جنی او هلک ماته فرق نه درلود او د دوی خبری ما ته دسې ښکاره شول لکه چې د جنی د نوم څخه يې لا کرکه کيدل! طاقت مې ونشو او د جهان د کاکا ښځې ته مې وويل: که ماشوم دا اوس هم پيدا شوی وايې تر کاله مندی نشو وهلی زيات چالاکې کړی وايې په لاس او پښو يې ځان کش کوی!؟

زما په خبری د ګلناز ايندرور د خندا څخه شنه شوه يو څو نور ښځو هم وخندل او د جهان مور زما پښه کلک چونګاری کړل ترڅو چوپه شم او کرار يې وويل: دا يو لفظ دی چې وايو تر کاله د خير دعا معنا لری!

ګلنازی خپل کينه دلته هم وخودل او په مسخره لهجه يې وويل: تاسو ماشالله د کوچنيانو په تربيه کی آموخته معلوميږی(اشاره يې زما خو دقو مخکی کار ته وو چې ددی د ځلور کلن ماشوم سره مې سات تيره وو) د نورو ده نه يم خبره خو ستا کوچنی زه بيريژم د کال په سر زغاستل چې څه کوی خبری ونکی!؟

د ګلناز خبرو ته ما پدی څو وقتو کې تل ځان خاموش نيولی وو او جواب مې نه ورکوی خو نن زه د هغې کور کې د هغې د وريندار په صفت ميلمنه وم او دا جواب يې هيس زما په مزاج ښه ونه لګيدی او جواب مې ورکړو: د ماشومانو تربيه آموخت او تمرين ته اړتيا نلری بلکې عقل او شعور ته اړتيا لری ځکه ماشومان زموږ د کارونو او خبرو هينداره وی.

د جهان د کاکا ښځې په لوړ غږ د جهان د مور نوم واخيست او ورته ويې ويل: ناوی دی هوښياره شکاری!(د جهان د کاکا ښځې خواته مې وکتل يعنی طعنه او پيغور يې راکړو؟ بيا مې د جهان د مور خواته وکتل هغی بغير لدی چې خپل سر پورته کړی جواب ورکړو: شزه د سړی، او سړی د شزی لپاره جامه ده دواړه بايد يو اندازه او برابر وی ترڅو يو کور آباد کړی.(دوی دواړو اوس ما ته طعنه او پيغور راکوی يا تعريف يې کوی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جهان د مور د خبرو په تایید د جهان د کاکا ښځې وویل: یو ښځه شاید ملکه ویې خو خپل پادشاه میره خپل پر بیعقلی تر غلامی او نوکری ورسره ویې، او یو ښځه شاید بی سواده او غریب وی خو خپل پر هوښیارتیا او عقل خپل خاوند تر عرش رسه ولې شی، سړیان د یو ښځې د لمنې څخه پورته کیږی څه مور ویې څه ښځه، ډیر ښځو بغیر له میرو څخه ژوند کړی او ماشومان یې غټان کړی او دنیا ته یې مخکی کړی

خو ډیر کم سړیانو بغیر له ښځی د شتون څخه خپل ژوند مخکې وړی! ښځی بی سړیانو هم ژوند کولی شی خو سړی په آسانی نسی کولی، هیڅکله د واده لپاره ناوختته نده هر کله چې یو سم دیندار او کورنې لرونکی جنی پیدا کړل واده وکړی تلوار ښه کار ندی.

د جهان د کاکا د ښځی خبری پر ما هم ښه ولګیدی هم بد! خو نور څه مې ونه ویل ډوډی وخوړل شوه او چای راوړل شو، بیا همغه چل وسو ټولو ځانته یواځې یواځې ډله جوړه کړی وه او زه یکی تنها پاتې وم! خو نور می نه ماشوم سره خبری وکړل نه هم مشر سره تر هغه وخت یواځی کیناستلم چې د جهان د کاکا ښځې یو شې زما خواته ونیو او د جهان مور په تلوار ماته وویل: ناوی واخله لاس کی ډالی لاس کی سوک نه پاتی کوی!

د هغی په خبره ما هم تلوار وکړو او د جهان د کاکا د ښځې د لاس څخه مې هغه پلاستیک واخیست دا د دوی رسم وو ناوی چې میلمستیا ته بوځی نو یو جوړه کالې ناوی او زوم ته ورکوی! یو ساعت نور هم لکه جهنم پشان پر ما تیر شو تر دی چی د جونید غږ راغی او ویې ویل چې جهان بیرون موږ ته په تمه دی، د ټولو څخه اول زه لځایه پاسیدم حجاب مې په تلوار واغوستو که زما زړه وایې بیخی مې د چا سره خدای پامانی هم نکول او مستقیم الفرار! خو دا کار اوس زما د موقعیت او ځای سره خوند نکو زه د

جهان میرمن په حساب راتلم باید سم رفتار مې کړی وایې؟!

د یو یو نفر سره مې خدای پامانی وکړل او د کور څخه ووتلو جهان د موټر څنګ کی موږ ته په تمه وو جونید نه غوښتل راشی او غوښتل یې شپه وکړی خپل د نیکه کور ته خو نه جهان اجازه ورکړل نه هم زما زړه وو چې پاتې شی اخیره مو په زوره لځان سره ویوړ، موټر حرکت وکړو د لاری نیم کی جونید ویده شو ما ته هم سخت خوب راتلو خو سترګی مې په زوره خلاص نیولی وه، د جهان مور زما سره خبری نکول لکه چې راڅخه خفه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه لدی چی د جهان د کاکا د ښځې جواب مې ورکړی وو؟! په هر حال ماته کوم فرق نه کو ما خپل د زړه خبره کړی وه او پښیمانه نه وم ورباندی.

کور ته په رسیدو جهان جونید په غیږ کې د هغه تر کوټې ویوړ او زه هم خپل کوټی ته ولاړم زر زر مې خپل د مخ څخه آرایش پاک کړو او دومره ستړی وم چی ځایونه مې هوار کړل او پریوتم، څو دقی وروسته جهان هم راغلو هغه داسی خپل ځان زما څنګ ته په نالی ختا کړو جی ما په ویری ورکتل او هغه وویل: دسی ستړی سوم چی مه وایه! دری ساعت د بوډا ګانو مجلس ته مې غوږ نیولی وو! هغوی هم لکه بی بی سی رادیو پشان بنګ بنګ وو!

زړه مې غوښت ورسره ټوکی وکړم او ووایم ته هم بوډا یې خو! خو د هغه شپی په یاد راوړلو خوله مې بنده کړه او یواځې یو اهوم مې وویل چی جهان څملیدلی خپل مخ زما خوا ته راوګرځه وو او ویې ویل: تا ته خو چا څشی ونه ویل؟

ما هم وروکتل زړه مې غوښتل یو څه لږ زړه مې ورته تش کړم او ورته ووایم چې نن ټولو څنګه زما حق کې زیاتی وکړل! او زما سره یې تند رفتار وکړو، خو یو دلیل مې خوله بنده کړه او هغه هم په نوم د جهان کورني! هو هغوی که بنه وه که بد وه د جهان خپلوان او کورني حساب کې راتلل او ما نشو کولی د خور غیبت او ګیله دی ورور ته وکړم، زما په سکوت او خاموشی جهان لږ نور هم رانږدی شو او پداسې حال کې چې زما لاس یې خپل لاسونو کې نیوی کرار یې وویل:

جهان- ولی دسی چوپه سوی؟ ماته رشتیا ووایه چا خو درته کم بده خبره ونکړل؟
- ته څه فکر کوی؟
جهان- یعنې ویکړل؟
- اممم ستا کورنی ده ته یې زما څخه بنه پیژنی زه څه ووایم؟
جهان- زه د کاکا په کورنی کی د هیچا د خولې څخه بیره نلرم بغیر د ګلناز د ژبی څخه! د هغې ژبه سم د مار نیش دی، هغی خو چشی درته ندی ویلی؟

په حیرت وم لدی چې جهان دومره بنه کینه یې او چینجن انسان پیژنی! هغه ته هم خپل خور معلوم ده خو ولی؟ همدغه پوښتنه می د جهان څخه وکړل: ولې په ټولو باور لری

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ماته يې څه ندی ويلی او هغه وخت خپل په خور باور نلری؟

جهان يو ژوره ساه واخيسته او ويې ويل: بس نو پيژنم يې.
- هوم.
جهان- شه نور ځنګه وه؟ قيصه راته وکړه چشې دی وکړل چشی دی ونکړل؟ سوک دی خوش سو؟ د چا ځخه دی بد راغلل؟ ته ولی د نورو شزو رکم مجلس نکوی کله چې يو واده يا ملمستيا ته ولاړسی بيا تر يو مياشت د هغه ورځې په کيسه کولو خپل سات تيره وی!
- اممم څه ووايم نه پوهيرم!

جهان- څه ووايې نه پوهيژی؟
- اهوم.
جهان- اممم صبر زه درته ووايم بيا ته ووايه صحيح دی؟
- سمده.
جهان- زه چې ولاړم د هغه تورشک(شيرنی) ويشتلو ځخه که تير سم ميلمه خانې ته چې ننوتلم مشر کاکا په غضب د مجلس سر کې ناست وو ماما مې هم اندی ته و ما يو سلام وکې او د دی نورو ميلمنو سره مې ستړی مشی وکړل کاکا ته چې ورسيدم غوشتل مې د تل پشان لاس يې مچ کم خو هغه ما ته غيژ راکړل؟!

جهان خپل د خبری دی ځای کی خاموش شو چې ما په هيجان وروکتل، زړه می ويل کاکا يې ورته ضرور يو خبره کړی! په هغه تک توره شپه کی يوائی د جهان نفس مې آوريدی شو او لاسونه مې ورنه احسای کولی شو نور مې څهره ورځخه نشو ليدلی خو پوهيدم چی ضرور يې تندی تروش دی د څو ثانيو خاموشی وروسته جهان کرار وويل: ما د اول د دی کاکا سره مې جوړه نه وه، هغه متل دی وايې پنځه ګوتی يو برابر ندی زما دا کاکا هم زما د نيکه په زامنو کی د ټولو سره بيل وو!

دا کاکا مې د نور کاکاګانو او ماماګانو پر خلاف ډير دنيا طلب او توربور او نام ونشان او دی خبرو ته بيحده توجه کوی، دا کاکا می د پلار ځخه ډير مشر دی او د دی لځايه چې نيکه می د کلي اربابی ده ته ورکی نيکه مې د کلي اربابی او خانی خپل دويم زوی ته ورکړه! مطلب زما پلار ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حیرت می وویل: ولی؟
جهان خپل لاس زما په مخ تیر کړو او ښو وینښتیان مې چې په مخ راغلی وه هغه یې ورښخه لری کړل او کرار یې وویل: دا مشر کاکا می په ځواني کی ډیر لوفر،بدماش او شوقی انسان وو! نور خبری لا یو خواته هغه باندی زه کار نلرم هغه د ده او د خدای مینځ کی معامله ده! دا کاکا می چی د 20 کالو تازه ځوان سوی وو زما د نیکه او د نور ټول کورنی خلاف زما یو عمه وه هغه یې یو بیګانه سړی چې نه مو نوم ورنه پیژندی نه نشان! خپل په سر ورکړی وه!

په حیرت می وویل: ښنګه یې ورکړی وه؟
جهان- یا هغه رکم چی ته فکر کوی هغه رکم نه یادوم خرڅه کړی نه وه خو د ټولو په بیخبری کی زما عمه یو بیګانه کس ته په نکاح ورکړی وه او همغه شپه یې د کندهار باسلی وه!
- بیا څه وسول؟
جهان- څه به سوی وایې زما دا کاکا نیکه عاق کړی!
- عاق کړی؟

جهان د امم په ویلو خپل سر زما پر بالشت کیخود او په داسی حال کې چی یو لاس باندی زما وینښتیانو کې ګوتی وهل ویې ویل: د پلار د خوا د زوی عاق کیدل ډیر غټ ګناه ده وایې خدای به د شب قدر په شپه د روژی میاشت کی ټول کسان چی هر رکم ګناه یې کړی ویې وبخشی خو عاقق کړی اولاد نه بخشی.
- بیا څه وسو؟ یعنی هغه عمه مو پیدا کړل چاته یې ورکړی وه؟ ولی؟

جهان- نه یم خبر هغه وخت زه لا بیدا نه وم او دا ټول خبری می هم د مشرانو له خولی آوریدلی.
نا ساپه د ارباب هغه خبره مي پیاد شول چې ویل یې" فکر کوه خبره چې د یو خولی او یو سړی نه بل سړی ته رسیژی سل رنګ او سل کیفیت بدله وی!" دا خبره ما جهان ته وکړل چې هغه په خندا وویل: دا جمله دی سونی د بابا د خبرو رکم وه، زه

پدی موضوع د کاکا سره مي شاتې نه یم ستا خبره خبری تر خبری بدلیژی هغه موضوع

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم شاید ځانته داستان درلود، په مجموع کی زما کاکا ډیر ښکته ووایم! اممم یغنی ځوانی کی ډیر عیاش وو او اوس چی خپل د زور او توان ولیدلی نو د دی لځایه چی توبه وباسی ایله چینجنی خبری کوی او موږ د کاکا زامن یو بل سره په جنګ اچوی.!

- په څه دلیل؟
جهان- الله اعلم نه یم خبر بس دغسی کار همیشه کوی.
- چی دسی انسان دی بیا تاسو ولی خپل دوه خویندی د هغوی کور ته ورکړی او تاسو هم ورنه لورګانی کړی؟
جهان- هی هی هغه هم ځانته داستان لری څه یې کوی تنها دونی درته وایم چې ما د کاکا د کور سره می جوړه نده، نو کوشش وکه ډیر رفت او آمد ورسره ونکی.

- اهوم ... رښتیا و مو نه ویل؟
جهان- چشی؟
- دا چی کاکا مو چی کله غیږ درکړل څه یې درته وویل؟
جهان څو ثانی خاموش څو بیا په کراره وویل: هیس بس یو خبره وه چی هغه د قه کی جواب هم وخوړی.... شه اوس ته ووایه چشی دی وکړل؟
د هغه په خبره به نیولی غږ مې ورته وویل: هیچا راسره خبری ونکړل!
جهان- ولی؟

- نه پوهیږم ټولو دسی راته بد بد کتل هیچا راسره خبری نکول! هغه ټول مجلس کی یواځی ناسته وم!
پدی آخیری خبری خپل زړه می لا په ځان وسوځیدی دومره په عاجزی می وویل! چی جهان د څو میاشتو وروسته خپل غیږ ماته خلاص کړو او پداسی حال کی چی زه یې خپل د سینی پوری نیولم زما د غوږ اندی ته یې وویل: بلا دی د ټولو پسی سی په غم کی یې؟ بیخی دی خبری نکوی..
- اهوم.

جهان د دی لپاره چی ما د هغه غمژن حالت ښخه راوباسی ویې ویل: اصلا زه یو پیشنهاد لرم درته منې؟
- څه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان- یا نو اول دا راته ووایه چې د معاملې نفر یې کنه؟
- څنګه معامله؟
جهان- دسی معامله چې دواړه خواته یې ستا فایده ده!
- خو ووایه څه؟
جهان- امم زه دی سبا وړم چکر ته هغه هم ستا د انارو باغ ته خو یو شرط لرم؟
- څه؟
جهان- هغه بیا سبا درته وایم!

- نه اوس ووایه څنګه شرط؟ کنه بیخی نه ځم.
زما په خبری جهان وخندل او ویې ویل: یا نووو ستا د تلو یا نه تلو تصمیم زما په لاس کیدی تللو کیدی خو ضرور وړم یوائې هغه شرط بیا ستا په غاړه پریږدم چی منی کنه؟
- خو اوس ووایه څه شرط دی؟ کنه ما ته تر سهاره خوب نه راځی!
زما په خبری جهان به لوړ غږ وخندل او ویې ویل: ای زه جار خپل د دونی بی صبر شزی سم! و می ویل خو د معاملی دواړو سر کی ستا فایده ده زه ستا بد کله غوشتلی سم؟ د جهان په خبرو د شرم څخه می مخ تک سور شو خو نور مې څه ورته ونه ویل.

***

سهار می د تل پشان چای دم کړو تنور ته می لرګی ورواچول د جونید د مکتب شیان می وربرابر کړل، وابنه مې تر غوجلی د جهان د مور لاس ته ویوړل خو غوایانو ته نږدی نشوم ډاریدم ورنه، د جهان هغه تور آس ته می هم وابنه واچول د جهان خبره ربنتیا ثابته شوه اس په دری هفتو کی زما سره عادت شو او زما او د جهان د لاس نه بغیر د هیچا د لاس څخه وابنه نخوړل! خلاص چی چیرته وه ادی؟ چې وګوری هغه هوسی چی د ډیر ناز د غرمی په دولس بجو راوبینه کیدل او کار ته یې لاس نه وهی اوس د مولا په آذان راوبینه کیږی او د یو لبنکر قوم کار کوی! په ربینتیا هم چی وقت او شرایط انسان بدله وی.

خپل کارونه می خلاص کړه او جهان ته په تمه وم ترڅو راشی او باغ ته لاړشو!
خوشحال وم او د ماشومانو پشان شوق می درلود چی وګورم هغه باغ څنګه دی؟ او دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زما په نوم وو نو زما تلوسه يې ورته نور هم زياته کړې وه! جهان د غرمه د آذان وروسته راغی او کله چې زه تيار چمتو وليدم نو په خندا يې وويل: ای ماشالله ته دونې تکړه وی او زه خبر نه وم!؟
- خود نو تکړه يم خو زما د لياقت ليدلو لپاره د بصيرت سترګی پکار دی!
جهان- بی له شکه ستا په لياقت کی موږ کوم شک نلرو آغلې.

نه پوهيږم ولی خو ناساپه د جهان د آغلی په لفظ می زړه خراب شو آغلی تل ماته حسيب ويل! کرار می ورته وويل: ماته آغلی مه وايه.
جهان- ولی؟
- همداسی نه می خوښيږی دا لفظ.
جهان څو ثانی راوکتل بيا يې په تروش تندی وويل: صحيح دی.
لځايه پاسيدم او جهان ته چې د کوټی دروازه کي ولاړ وو ومی ويل: زه ځم د جونيد ډوډی د سرخان سره ورته په آشپزخانه کی کيږدم هسی نه راشی د مکتب څخه او سوک ډوډی ورنکړی او وږی پاتی شی!

جهان- اممم نه پاتی کيږی وږی دونی ژوندی بنی ادم به پيدا سی چه ده ته يو ګوله ډوډی ورکړی.
- يا زه بايد خپل يې ورته تياره کړم.
جهان- چشی دی وويل اوس؟
په حيرت می د جهان خواته چي په خندا يې ماته راکتل ومی کتل او ومی ويل: ومی ويل نه زه بايد خپل ورته ډوډی تياره کړم!
- يا يا د هغه نه مخکی دی يو لفظ ووايې؟

په حيرت می وويل: هيس می هم ونه ويل؟!
جهان په خندا وويل: زموږ لهجه دی وکړل نازولې د "نه" د ځايه دی "يا" وويل!
په حيرت می د جهان خندانه څهری ته وکتل او ومی ويل: شايد دا څو وقته می زيات دا لفظونه آوريدلی ځکه ناساپه ستاسو لهجه می وکړل.!
جهان په خندا راکتل چې زه يې له څنګ تيره شوم جونيد ته می ډوډی برابره کړل ترڅو کله چې د مکتب څخه راشی ويخوری، ما ځان سره يو څو پيالی او د چايو ډک ترموز راوخيستو نور شيان می راونخيستل ځکه جهان ويل هلته شته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د باغ خواته په موټر کی روانشو البته و به نه وایم هغه خبری چې د جهان مور او وریندارګیانو په پسپسک انداز یو د بل په غوږنو کی زما په اړه کول! نه پوهیږم دی خبری کی اوس څه مشکل وو چې زه دی خپل د خاوند سره باغ ته په چکر ولاړشم؟! د لس دقو تلو وروسته جهان موټر د یو ښایسته باغ مخ کی و دره ویې او د ښکته کیدو حال کی وویل: ته مه راشته(راښکته) کیږه زه دروازه د باغ خلاصه کوم موټر د ننه ننباسم.

د سر په ښوره ولو می د سمده جواب ورکړو، جهان د باغ لویه دروازه خلاصه کړه او موټر یی دننه ویوړ، د موټر سره به ښکته کیدو د حیرت می سترګی خلاصی پاتی شوی یو کامل شنه فضا د انار د ونو ډکه! دومره په ترتیب او منظم درختی شاوخوا کینول شوی وه چې انسان فکر کو جنت ته راغلی! د باغ سر او بر ماته نه ښکاره کیدو په حیرت حیرت می شاوخوا کتل او ترموز پیالی می هم لاس کی وه چې جهان زما د لاس هغه واخیستل او ویې ویل: لاندی هم ګوره دلته د اوبو کوچنی ویالی دی هسی نه پکښې(پکی غوزاره نسی!

بغیر لدی چې د جهان خبره په غوږ ونیسم په شوق باندی په باغ کی په ګرځیدو شوم یو څه چې مخ ته ولاړم د باغ په یو څنده کی می په یو کوچنی کوټې چې خام دیوالونه یې وه نظر پریوت او د جهان خواته په کتو چې زما شاته کرار کرار راروان و ترڅو که زه وغورزیدم ما راګیر کړی و مي ویل: هغه څه دی؟
جهان زما د لاس د ګوتي په تعقیب هغه کوټی ته پام شو او کرار یې وویل: هغه کوټه ده کله ناکله پخوا د ملګرو سره راتلو دلته مو باندار کوی بیا شپه هم دلته پای کیدو.

د پوهیدو په انداز می سر پورته ښکته کړو او بیا روانه شوم، یو څه چې نور مخکی ولاړم نو یو خالی فضا چې شاوخوا یی درختی وه او دلته چمن و نظر ولګیدی یو فرش هم ټول شوی هلته ایخودلی وه جهان وویل چې فرش آوار کړم او ما هم په تلوار هغه فرش هوار کړو جهان ترموز او پیالی همڵته په فرش کیخودل او ماته یې وویل: ته یو دوه دقی و دریږه زه درته اوس د هغه کوټی نه نالی راوړم، جهان دا خبره وکړل او د هغه خام کوټی طرف ته روان شو د څو دقو وروسته د یو نالی او دوه بالښتو سره راغی نالی به فرش هواره کړل او بالښت یی هم په سر ورته کیخودو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا ماته چې ولاړه وم ویې ویل: راځه شینه
د هغه په خبری می کرار خپل د چیلکو بند ختا کړو او په نالی کیناستم چی جهان هم زما د کار مطابق خپل بوټونه د پښو وباسل او زما څنګ ته کیناستی، ما شاوخوا کتل او د مخامخ فضا د ښایست څخه نه مړه کیدم! چی جهان پیاله او ترموز ځان خواته کش کړو او د پیالو ډکو حال کی وویل: لږ ستړیا چی دی کمه سوه د باغ تر اخیره یو څه چکر وهو او کم انار چی پخ سوی هغه به هم راوشکو ترڅو سبا یې کورته ویسو.

د جهان په خبر په حیرت می وویل: سبا؟ یعنی نن نه ځو کورته؟
جهان- یعنی دونی جر د دی باغ څخه دی زړه ونیول سو چی غواړی کور ته ولاړسی؟
- نه زما مطلب دا نه وو یعنی وایم دلته شپه کو؟
جهان- هو نو دلته شایسته فضا ده خلاص هوا ده ما غوښه راوړی اور به بل کو کباب به جوړ کړو او دلته به شپه تیره کو زه خو دغسی کار ته چکر وایم!
هیس می ونه ویل چی جهان وویل: اممم څنګه خوښه دی ده؟

زړه می د جونید پسی وو چی اوس به څه کوی؟ د هغه مور احساس می درلود چی خپل اولاد یی کور کی یواځی پریخودلی او خپل تللی چکر ته؟ زما په خاموشی د جهان تندی تروش سو او ویې ویل: تاته وایم چشی مشکل دی چی دسی مروره سوی؟ دا ځای دی خوش نسو که سنګه؟

- ځای می خوښ شو هغه ...(نه پوهیدم څه ورته ووایم؟ که ویلی مې وایې د جونید لپاره په اندیښنه یم! هغه به هم ویلی وایې زوی زما دی تشویش یې ستا دی؟ د دی لفظ د آوریدلو څخه ډاریدم نوځکه هیس مې ونه ویل چې جهان دا ځل په کراره لهجه وویل:

جهان- ګوره زما د میړی وریه کله چې یو خبره یو شئ دربانذی بد ولګیدی ډاریک ماته ووایه دسی خاموشه کیژه مه! کنه هغه وخت زما زړه کی سل خبری ځې راځی او سل بیځایه فکر کوم!
د جهان د خبری په اول لفظ حیرانه وم! او اخیره مي صبر ونشو او پوښتنه مي وکړل: دا د میړی وری څه معنا؟
زما په خبری جهان په لوړ غږ وخندل او ویې ویل: ګوره شه زموږ د پاره دا لفظ شه معنا راکوی ځکه موږ اطرافی خلک یو او دغه خبری راته مهم او د ژوند دی! خو شاید ستاسو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لهجي اصلی معنا دی خوشه نسی؟

- میره خو پوهیږم څه ته وایې خو دا وری څه معنا؟
جهان پداسی حال کی چي په خندا یي ماته راکتل ویې ویل: د اطراف خلکو ته مهم او د ځان او کورنی څخه ګران میږه او غوایان وی! ځکه د دوی ژوند په دغه حیواناتو مخ ته ځي نو ځکه کله چي یو نفر وربandی ډیر ګران سی نو ورته وایي زما د میږی وریه!
مطلب کوم شي باندی چي زما ژوند تیر کیږی او ماته مهم دی ته د هغه بچی یی؟ یعنی زما د ژوند د مهم شی یو ټوټه او برخه؟

په پوره توجه می د جهان خبری واوریدل بیا می ورته وویل: اصطلاحی معنا چي تاسو ورته وکړل ښه وو ګوزاره یي کول! خو لغت ې زما په نظر ډیر بد دی! ځکه انسان د حیواناتو سره سم کول او د هغه بچی غږ کول زما په نظر د هغه مقام او حیثیت ته توهین په حساب راځی؟!
جهان هم نری مسکا په خوله زما خبرو ته غوږ نیولی وو کله چي زما خبری خلاصی شوی هغه کرار وویل: ستا خبره زه منم رشتیا وایې بس یو اطرافی لهجه ده خوش دی نسو نور نه درته وایم ته امر کوه یواځی.

د جهان پدی خبری په شرم می وویل: داسی مه وایست ما یواځی خپل فکر بیان کړو د هر چا خپل لهجه او نظر دی او د احترام وړ.!
جهان- شاید د هر چا دپاره د هغه نظر وی خو زما د پاره ستا نظر زما نظر دی ته چی هر شی ووایی زه هغه ته صحیح وایم.
هیس مې ونه ویل او سر مې ښکته واچوی چي جهان وویل: فکر دی یو خبری ته سوی؟
په ګنګس انداز می وروکتل او ومی ویل: کوم خبری ته؟
جهان- دا چې ته همیشه ما په نوم ناری کوی!
په حیرت مي وویل: نو څه ناری کړم؟

جهان- اممم هر شی چي دی زړه وی خو نوم مه اخله شه ندی!
- ولی؟
جهان- د اسلامې لحاظ ګناه لری شزه دی خپل میره په نوم ناری کړ!
په همغه حیران لهجه مي وویل: رښتیا وایست؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان- هو ولای ما خو دغسی آوریدلی!
- عجیب ده!؟

جهان جواب رانکړو او خپل د چای په ځکلو شو د ماښام د آذان مخکی مو د درختو څخه هغه انار چي پاخه شوی وه راوشکول او ما تول یو دسمال کی وتړل او دومره ډیر می وخوړل چی جهان راته وویل پام کوه مریضه دی نکړی؟ خو ما د جهان خبری ته هیس توجه ونکړل او هر انار چی زما په نظر خوند یې تروش و هغه مې خوړی؟! د ماښام د لمانځه وروسته جهان د موټر څخه راوړی غوښه راوړه او د انګار او اور د بل کولو وروسته د کباب په پوخ کیدو لګیا شو، زه یې هم خپل څنګ ته کینولی وم هر نوی کباب به چې سور کوی ماته به یې راکوی خو زما هیس زړه نه غوښتل ځکه په انارو می ځان موړ کړی وو، خو بیا هم جهان یوځه په زوره راباندی وخوړل!

تر ډیره د اور څنګ ته ناست و او د اور لمبی ته مې کتل چې جهان د شالخوا خپل پټو زما پر اوږو واچوی او زه یې د ځان خواته کش کړم پداسی حال کې چې زه یې غیږ پوری نیولم ترڅو یخ می ونشی ویې ویل: ستا په نظر ولاړسو کوټی ته که دلته پریوځو؟
- امم ستا څه نظر دی؟
جهان- زه خو وایم کوټي ته ولاړسو دلته هوا نیمی شپې خواته بیخی زیاته یخه کیږی هسی مریضه به سی.!
- اهوم صحیح دی کوټي ته به لاړشو خو اوس نه!

جهان- نو کله؟
- هر وخت دا د لرګیو اور مړ شو بیا!
جهان- اهوم ستاسو شهریانو خبره رمانتیک فضا ده!
- اهوم.
جهان- ته ولی ټل خاموش یې او خبری نکوی؟
- نه مې دی زده!
جهان- خبری زده کول نغواړی کله چې یو نفر درباندی ګران وی بغیر د کوم خاص موضوع څخه په ساعتو دغسی خبری کوی!شاید زه تاته هغه د زړه کس نه معلومیژم جی خبری نه راسره کوی؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوښتل مې خپل سر د جهان د سینی ښخه پورته کړم او جواب ورکړم خو هغه د دی کار ښخه منع کړم او بداسی حال کې زه یې خپل اولی ځای یعنی غیږ ته رابللم کرار یې وویل: بغیر د دی چې خپل د ځایه ولاړسې دغسی هم خبری کولی سی.
ښو ثانی خاموش وم او خپل خبری مې لځان سره پورته ښکته کول اخیر سل زړه مې یو کړل او ومې ویل: زه ستا د غوسی ښخه ویریږم! فکر کوم که خبری وکړم ستا په مزاج به ښه ونه لګیږی او...

جهان- خبری تر خبرو فرق لری ته د خبرو لځایه طعنه وهی لکه د مار پشان دی دا ځینی خبری نیش وهی!
- اهوم نو زما خبری همدغه دی جان او قربان می نزده.
جهان و خندل ځکه سینه یې زما د سر لاندی ښکته پورته شوه بیا یې وویل: اوس ما هم ستا نه جان او قربان ندی غوښتلي دغسی عادی خبری راسره وکړه.
- لکه ښنګه؟
جهان- لکه امممم سوني وخت کیژی موژ واده کړی ته یو وار لا زما مخ ته نه راځي کله چې د ښپې له کاره راځم، یو وار دی لا تراوسه زما ښخه پوښتنه نده کړی چې چیری وی؟ چښی دی کول؟ ډوډی دی خوړلی؟

ستا په نظر شاید زما خبری بی منطق او بیځایه شکاره سی، خو زه غواړم کله چې د سهار په آذان د کور وځم او ماښام ستړی هلاکه د کار راځم نو په خوشحالي راسم چې یو سوک راته انتظار دی د کور چراغ می روشانه دی! نه دا چې زړه کی می لخ لخ وی چې څه به یې کړی ویی؟ اوس بیا به په غوسه وی؟ بیا به یې تندی تروش وی؟ زه غواړم دا د ښو کالو د یوځاي توب او تنهای خاطری ته راته خپل په خندا او ورین تندی له یاده وباسی، ته زما خواته یو قدم مخکی راسره زه درته زر ګام درزغلم.

ته لژ دونی کک زما زړه ته وګوره او زما خاطر وساته بیا ته ووایه جهان مړ سه که مړ نسوم درته انسان به نه یم.

جهان دا خبری وکړل او خاموش سو، هغه زما ښخه اضافه شی ونغوښت هغه یواځی خپل حق کوم چې پر ما درلود هغه راته بیان کړو، ربښتیا هم چې سړیان د مینی تږی دی او تل غواړی یو ښوک ورته پام او توجه ورکړی! دا چې وایو ښځي احساساتی دی او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړیان نه! دا هسی خبره ده سړیان د ښځو څخه زیات احساساتی دی، نور می هم ځان د جهان غیږ ته نږدی کی او ومی ویل: اممم تا ویل شرط لری څه شرط دی درلود؟

جهان- اممم مطلب بهانه راوړل زما خبرو ته؟! خیر مشکل نسته خدای به خیر کی.
- نه بهانه نه راوړم ستاسو خبری می وآوریدل فکر به وربandی وکړم اوس دا راته ووایست چی څه شرط مو وو؟

جهان زه خپل د غیږ څخه جلا کړم او پداسی حال کې چی هغه تور سترګو کی د اور لمبی پورته ښکته کیدل کرار زما لاسونه ونیول او ویې ویل: ما دا د اوس وقت هلکانو رکم د مینی الفاظ نزده چی درته په خوله بیان کړم او نه مې هم د لیلا د زلفو په خاطر شعرونه ویلی! زه یو اطرافی ساده سړی یم او خپل په چم به درته ووایم: ته زما ځان یې ستا هره خبره چی د خولی راوځی ډاریک زما په زړه لږیږی، پر ما ناز وکه نخری وکه زه یې ټول درته وړم حتا جنګ وکه شنزل وکه زه ولاکه درته شی ووایم د دی ټولو خبرو سره زما زړه کی اوس هم لږ شک او بد احساس سته!

زه غواړم دا لږ شک او تردید هم لمینځه ویسم (جهان لږ شانتی خاموش سو بیا یې ناساپه وویل: زما سره نکاح وتړه؟ او دا نکاح د نورو سره فرق لری ما دواړه وار د نکاح وخت کی ستا څخه مخامخ "هو" خپل په غوږونو وا نه وریدل خو دا وار شرط می همدغه دی مخامخ زما نکاح ته "هو" ووایه!
په حیرت می وویل: نکاح؟

جهان- هو زه تراوسه فکر کوم دا ټول خبری او کارونه او ستا راضی کیدل په زوره سوی غواړم خپل په غوږونو ستا د "هو" جواب وآورم ترڅو دا زړه مې کرار پیدا کړی!
- بده نده لاړشو مولا ته ووایو راشه زموږ دریم ځل نکاح وتړه؟
جهان- چا ویل مولا ته ځو؟
- خو ته وایې د سر نکاح وتړو؟
جهان- زه وایم خپل په غوږو باندی ستا د "هو" جواب غواړم وآورم! نه د مولا د خولی؟!
دغه زما شرط دی. منی که نه یې منی؟

په ګنګس او خاموش نظر مي جهان ته کتل! او نه پوهیدم څه جواب ورکړم اخیر مي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وویل: هر څنګه چی ستا خوښه وی که د دریم ځل نکاح تړلو باندی ته خوشحالیږی او زړه دی آرامه کیږی دا خو آسانه خبره ده.
زما په خبری جهان په خوشحالی وویل: یعنی زما سره نکاح تړی؟
- موږ نکاح تړلی یواځی همغه نکاح تازه کو!

جهان- صحیح دی نو راځه!
په حیرت می وویل: چیرته؟
زما د جواب لځایه جهان یو څو ثانی شاوخوا وکتل بیا لکه چې اراده یې بدل شول ویې ویل: یا دغه ځای سم دی صبر زه یو څه نور لرګی هم راوړم اور تازه کړم.(جهان دا خبره وکړل او د لرګیو پسی د هغه خام کوټي خواته روانشو خو دومره تیاره وه ماته نه ښکاره کیدی، زه ناسته وم او د اور لمبو ته چې د خاموشه کیدو حال کی وه سترکی نیولی وه چې جهان د تازه لرګو سره راغی او اور یې له سر بل کړو کلخ چی د اور لمبی په مستی باندی د آسمان خواته پورته شول جهان بیرته زما څننګ ته راغی او ویې ویل:

جهان- شه نو څنګه تیاره یې؟
په حیرت می وویل: څه ته؟
جهان- دونی جر دی دیاده ووتل زما خبری لیونی مې؟
ګنګس انداز می ورکتل چی جهان وویل: نکاح یادوم درته!
د هغه پدی خبره می سترکی د حیرت څخه خلاصی شوی او ومی ویل: نکاح؟ اوس پدی نیمه شپه مولا د کومی خوا کوی؟ شاهیدان؟

زما په خبری جهان وخندل او پداسی حال کی چی زما لاسونه یې خپل لاسونو کی نیول او هغه تور سترګو کی د اور لمبی په نڅا ول ویې ویل: زه درته خطبه د نکاح وایم خدای او دا لیونی زړه مې هم شاهید په توګه نیسم بس ندی دونی غټ شاهیدان؟ دا نکاح غواړم د زړونو د یو والې نکاح وی نه د خلکو د خولی خوږه کولو او مبارکی اخیستلو! نن پدی نیمه شپه زه غواړم دوه زړونه یو د بل په نوم کړم نه یواځی نومونه؟

په حیرت می ورکتل د څو ثانیو وروسته مې وویل: هر رکم چی ستا زړه آرم کیږی همغسی وکړه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان په خوشحالی راوکتل پداسی حال کې چی زما لاسونه یې کلک خپل د ګوتو مینځ کی نیول په عربی باندی د نکاح خطبه ویل شروع کړل؟! زه د حیرت ورته خلاصه خوله ناسته وم جهان خپل په ښایسته غږ څو دقی عربی الفاظ وویل چی زه صرف همغه یو لفظ باندی پوه شوم هغه چی فرمایي: نکاح زما سنت دی او هر یو چی زما د سنت څخه مخ وګرځه وی هغه زما د امت څخه ندی؟! د څو نور الفاظو وروسته جهان په پښتو وویل: آیا تا جهان خان سدوزی ولد فیروز خان سدوزی چي پدی نوم بل زوی لری په مکرر او یاد شوی مهر بغیر له کوم زور او زیاتی او جبر څخه خپل په زړه او پوره هوش او حواس د میره په حیث قبول دی؟

شاید مورږ دواړه د لیونتوب اخری حد ته رسیدلی وو چی نیمه شپه ناست وو او خپل نکاح مو خپل تازهه کول! خو ماته دغه لیونتوب او ماشومتوب د جهان سره خوښ وو، مخامخ می د جهان سترګو ته چي په خوشحالی زما د جواب په تمه وو نظر واچوی او په کلک داسی ډاډمن لهجه چی نه می اول وار د کوژدی وخت کی ویلی وه نه هم د واده په ورځ! و مي ویل: هو زما قبول دی.

جهان څو ځله هغه الفاظ تکرار کړل او ما هم هغومره وار ورته یو کلک "هو" وویل چی جهان زما تندی او لاسونه ښکل کړل او په خوشحالی خپل جیب ته لاس کړو او ویې ویل: ستا مهر زما په غاړه پور دی اوس خو دم په دستی نلرم تول درکړم خو دغه ګوتمی خپل د مهر په یو حصه کی قبول کړه د نن لپاره!

په حیرت می د جهان لاس کی یو مردانه ګوتمی چی فیروزه یې رنګ یې وو او شاوخوا میده نور غمی په کی کارول شوی وه وکړل او په حیرت می وویل: دیته کوم اړتیا نشته دا ستا ګوتمی ده لاس کی کړه!
جهان- شه خبره نده انجلی ته مهر یې ورنکړی اوس زما سره نور شی نسته دغه ګوتمی ستا د مهر په اندازه ارزی تر سبا چی کورته ځو لخیره دا خپل د مهر په حیث ځان سره وساته.(په یرت می ګوتمی ته کتل زړه می نغوښت واخلم خو جهان نه منل مجبور د لاس څخه می ورنه واخیستل

چی جهان په همغه خوشحال انداز زه خپل غیږ خواته کش کړم او اول ځل وو چی ما د

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان له خولی قولونه، آرمانونه، وعدی، د خوشحال راتلونکی ډاډ! او داسی نازونه چی هیڅکله یې نه وه راکړی وا مې وریدل؟! یو دقه کی سوک وایې دا عربی الفاظو جادو وکړو چی هغه تریخ او تروش تندی جهان یې پدی خوش اخلاق او نرم خوی جهان بدل کړو! ټول شپه جهان زما څخه د کعبی پشان طواف وکړو او د یو ښایسته او آرام ژوند ډاډ یې راکړو داسی چی هره خبره یې زما په زړه لګیده او ما وزری کول او آسمانو ته مې الوتنه کول..

سوک وایې چی خبری دنیا نشی بدل کولی؟ زه خو وایم الفاظ او خبری قوی ترینه وصلحه ده چی هم انسان د پښو اچولی شی او هم وزری ورکولی شې ترڅو پرواز وکړی! د جهان په الفاظو د محبت او مینې ډک لاسونو زه تر عرش ورسه ولم او ذهن می یواځی د یو لفظ په محور څرخیده جهان! د هغه وعدو او قولونو زه د دی نړی څخه جلا کړم او یو تخیلی نړی ته داخل کړم، یو دم می د دی څو میاشتنو غم او خفګان د وجود څخه ووتی او راحت احساس مې پیدا کړو!

د جهان غیږ کې وم او هغه راباندی خپل قوی نارینه لاسونه حصار کړی وه ترڅو یخ مې ونه وهی دواړو بغیر له کوم خبری څخه د آسمان ستورو ته کتل! نن شپه راته د آسمان ستوری هم بل رکم ښکاره کیدل! داسی لکه چې یو محفل او جشن وی او دوی پکی نغمې وایې! سر می د جهان په سینه ایخودلی وو او هغه کرار کرار خپل په ګوتو زما ویښتیان اړول چې په کرار غږ مې ورته وویل: جهان!

زما د غږ پشان هغه هم کرار جوای رانکړو: جان جهان چشی وایې؟
خپل سر مې د هغه د سینې څخه پورته کړو او ومې ویل: کله ځو کابل ته؟ دلته زما زړه تنګ دی!
جهان زما د مخ ویښتیان د غوږ شاته کړل او همغه کرار لهجه باندی وویل: اوس نکیژی نه مې هلته کور نیولی نه مي خپل کار او بار برابر کړی اوس ولاړسو مجبور ته خپل د پلار کور کې پاتی سی، ترڅو زه خپل کارونه کابل خواته کوم او یو کور او ځای اخلم ډیر وخت نیسی او زه دونی طاقت نلرم چی ستا نه جلا خپل وخت تیر کړم!

- ستا په نظر سومره وخت کی ستا کارونه برابر کیږی؟
جهان- اممم شاید پنځه شپږ میاشتی وقت ونیسی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دومره ډیر؟؟
جهان- امهم ځکه غواړم کامل خپل کار د کابل خواته واړوم ترڅو یو دقه لا د مجبوری څخه دیخوا رانشم او ته یواځی پاتی نشی!
- خو زما زړه د ادی بابا پسی تنګ شوی!

جهان- یو میاشت پسته(وروروسته) روژه ده بیا اختر دی لخیره نو ته خو نغواړی اول اختر او اوله روژه د واده نه بعد د پلار په کور تیره کړی؟
- نو څه کیږی؟
جهان- بده خبره ده زه دی یو میاشت د واده بعد هم د خسر په کور چاپه واچوم چی چشی دی شزه می دلته ده!
په شیطنت مې وویل: نو تاسو څه کوی؟ تاسو خپل کار کوی زه هم روژه کابل کی تیره وم دلته نکیږی!

جهان- ولی دلته نکیږی؟ ډودی نسته که کور نسته چی نکیږی؟
- دوره شته...(کرار می وویل:خو کار هم زیات دی.
زما پدی خبری جهان زما سر خپل د سینی څخه پورته کړو او زما سترګو ته په کتلو یې وویل: ډیر کار دربادی کوی؟ ستړی یې؟
-اهوم.
جهان- ولی دی ماته اول نه ویل؟
خاموش شوم او هیس مې ونه ویل چې جهان وویل: نن چی ولاړو زه د ادی سره خبری کوم.

په تلوار می وویل: نه داسی کار ونکړی!
زما په داسی لهجی د جهان وریځی له حیرت پورته شول او ویې ویل: ولی؟
- اخ ستاسو مور به بد فکر وکړی هسی ارباب چی تولو مخکی وویل چی نور دی زه لوبنی ونه وینځم ځکه لاسونه می خراب کیږی تولو دسی بد بد راکتل او یو بل غوږونو کی زما په اړه پسپسک کوی..
زما په خبری جهان په لوړ غږ وخندل او پداسی حال کې چی بیرته زما سر خپل په سینه ایږدی ویې ویل: د شزو کار دغه پسپسک دی هر کار وکی دوی خپل دغه کار نه پریږدی نو زما منی دا ستاسو شهریانو به لهجه سر ای رکم مردم جمپ هم نګیر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سهار لمانځه وروسته د تلو اراده مو وکړل ما د پرون د درختو راشکول شوی انار راوخیستل او موټر د کور خواته حرکت وکړو، ښه احساس می درلود جهان راته د هر باغ او سم ځای ښخه به چی تیریدو نوم اخیستو او را پیژندی، تول لاره تر کوره جهان زما لاس کلک نیولی وو او ځان سره لګیا وو یو شعر یي وایي که سندره؟ نه وم خبر خو خوشحال وو، کورته په رسیدو جهان د موټر هرنګ ووهی او جونید لکه چی زموږ د راتلو په انتظار د دروازی شاته ناست وو؟ ځکه همغه دقه یي دروازه خلاصه کړه.

په خوشحالی د موټر ښکته شوم او د جونید خواته روانه شوم کوم انار چی زما په نظر د تولو ښخه سم او خوندور وه هغه می د جونید لپاره یواځی کړی وه، انار می د هغه خواته ونیول خو هغه سر ښکته اچولی وو او ماته یي نه راکتل!
- جونید.
زما په غږ هغه سترګی راپورته کړل خو تندی تروش وو، ای چی سومره په همدی ماشومتوب کی د جهان پشان اخلاق او خوی لری تندی خپل د پلار پشان تروش کړی وو او خبری نکول لکه چی خفه وو؟ ځو دانی اناره می د هغه جیب کی واچول او یو دانه می هم په زوره په لاس کی ورکړو او په مهربانه لهجه مي ورته وویل: زما ښخه مرور یي؟

د دی ښخه مخکی چی جونید جواب راکړی جهان موټر و دره ویي او زموږ خواته راغی د جونید په لیدو یي په خندا وویل: ګوره هلک تندی به نه تروش کوی وی مي نه وړی ځکه هغه بل وار چی باغ کی مو شپه کړی وه تا تول شپه نه خپل دی خوب وکی نه دی موږ پریشود(پریخودو) او اخر هم مریض سوی، نو ځکه می دا وار ویي نوړی.

جونید بغیر لدی چی د جهان خبرو ته توجه وکړی ما ته یي د اوښکو ډک نظر راوکتل او ویي ویل: خیر دی چیری مه ځه.!
د جونید پدی خبره ما او جهان دواړه ورته په حیرت وکتل! چی جهان ځو قدم په تلوار د جونید خواته نږدی شو او پداسی حال کی چی په ځمکی ګونده وهل ترځو د جونید هم قد شی ویي ویل: چیری ولاړنسی؟ موژ خو نور چیری نه ځو یو پرون شپه ولاړو چی هغه هم وګوره د مولا په آذان ستا د پاره جر راغلو!

جونید په همغه معصوم انداز وویل: هغه ګلناز عمه ویــ..

(c) ketabton.com: The Digital Library

جونید خپل خبره پوره کړی نه وه چې د کور ټول ښځې او ماشوم راووتل؟! داسی موږ ته کتل لکه چې یو غټ جرم او ختا مو کړی وی؟ جهان د څمکې راپورته شو، او تندی وار له واره تروش څو لکه چې پوهیدی څه خبره ده؟! خو زه هک حیرانه د انارو دسمال په لاس کی ولاړه وم! جهان جونید لکه یو ۵ کلن ماشوم خپل غیږ ته پورته کړو او د سر په اشاره یې ماته وویل چې ورپسی شم، زه هم بی اختیاره د هغه پسی شوم

د د هلیز مخکی جهان جونید ښکته کړو او پداسی حال کی چې موږ دواړو ته یې د پورته منزل او کوټی خواته اشاره کول ویې ویل: تاسو دواړه ولاړسی کوټی ته زه هم اوس درځم.
بغیر له کوم خبری هک حیرانه می د جونید لاس ونیو او خپل کوټی خواته روانه شوم یعنی څه خبره شوی وه چې پدی سهار وختی دوی داسی حال جوړ کړی وو؟ چا غوښتل ما د کور ښځه وشړی چې جونید دومره ویریدلی وو او ویل یې مه ځه؟
دویم زینی ته موږ دواړو قدم لا نه و اخیستی چې د ګلناز کینه او د کرکی ډک غږ مې واوریدی چې جهان ته یې وویل:

ګلناز- افرین دی ویې پر تا لالا سل آفرین دی وی پرتا! ته هم ځانته عالم او با سواده وایې؟
جهان په یو نیولي او ډډ غږ وویل: ولای تراوسه خو ما دسی ندی ویلی چې زه مولوی یم! دا خبره پر ما مه تړی اول او دویم بیا چا ستا پوزه درکش کړی چې اور یې زما او زما د کورنی ښځه وځی؟

ګلناز په ژړا وویل: ستا د کورنی ښځه؟ اوه نو تا خو زه خپل د کورنی د لیست ښځه باسلی یم زه خو ستا په کورنی کی نه راځم که راتلم نو تا به دسی کار زما د ژوند سره نکولی!
جهان په غوسه ناکه لهجه ورته وویل: ګلنــــاز خبره مه کش کوه ماته د هندی فلمو بازیګره د ځان ښځه مه جوړه وه مطلب خبره دی کوه چشی غواړی؟
ګلناز- چشی غواړم؟ خپل حق غواړم!
جهان- د چشی حق؟

ګلناز- خپل د ژوند حق غواړم.
جهان- ما ستا د ژوند سره چشی کړی چی تا زما ګریوان نیولی؟
ګلناز- ولی دی دا شهری انجلی وکړل؟ ولی دی پرما غم جوړ کی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډېر حیرت څخه مې خوله خلاصه پاتې شوه! ما پدې څه غم جوړ کړی؟ غوښتل مې غوږ ونیسم او پوه شم څه چل دی؟ خو جونید په تروش تندی د لاس کش کړم د کوټې خواته او ما یواځې د جهان د ډېر قهر او غضب څخه یوه جمله واوریده: زما واده پر تا غم جوړ کړی؟

غوښتل مې خپل لاس د جونید څخه جلا کړم او د هغوی خبرو ته غوږ ونیسم خو جونیدی د جهان په شان په تروش تندی وویل: جهان بابا وویل تاسو کوټې ته ولاړسی نو شه ندی چې خبرو ته یې په پټه غوږ ونیسو بده خبره ده.

د جونید په خبرو په حیران نظر مې وروکتل! دا دومره کوچنی ماشوم دومره خبرو باندی پوهیدی؟ کوټې ته ننوتلو او ما په کراره جونید ته وویل: ته خبر یې ولی ګلناز عمه دی جنګ کوی؟
جونید د سر په خوځه ولو د "هو" جواب راکړو چې زه یې نوره هم خواته نږدی شوم او ومې ویل: ولی؟ په څه دلیل هغی زما څخه بد راځی؟
جونید هیس ونه ویل چې ما کرار او مهربانه غږ باندی وویل: تخو نغواړی زه ددی ځایه لاړشم!

جونید- یا..
- نو ماته ووایه ولی دی ګلناز عمه دسی کارونه کوی؟
جونید- هغ... هغه غواړی خاله بابا ته وکړی؟
په حیرت مې وروکتل: څه چاته وکړی؟
جونید- ګلناز خاله ویل فاطمه خاله جهان بابا ته کو!
په حیران نظر مې ورکتل اخیر کیسه څه ده؟ دا فاطمه یې لا سوک ده؟ ولی ګلناز د اول ورځ څخه زما څخه بد راتل؟ ولی د هغی په راتلو تر څو ورځو د ټول کورنی تندی ماته تروش کیدی؟ اخیر دلیل څه دی؟ په سل زحمت او خواری او چالاکی مې جونید په خبرو راویستی!

او دومره پوه شوم چې ګلناز د جهان موخی وه(بدل) او د جهان د ښځې د وفات وروسته دوی دواړو کورنی دا صلاح کړی وه چې د ګلدسته دویم خور چې فاطمه نومیدل او د جونید خاله راتلل هغه جهان ته وکړی ترڅو خپل خوری یعنی جونید دا غټ کړی خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان د دی خبری څخه انکار کړی وو، خو بیا هم دوی ورته امید ساتلی و چی شاید یوه ورځ جهان راضی شی! او اوس چی د ۹ کالو وروسته جهان د هغی لځایه زه وکړم نو د ګلنازی میره ته یې هم زور ورکړی و او ګلناز ته یې ویلی وه یا دی جهان زما د خور سره نکاح وتړی یا هم زه پر تا بل ښځه کوم!

او په همدی دلیل ګلناز زما سره داسی شانړ وه او جنګیدل! نه پوهیږم ولی خو د ټولو څخه می په فاطمه زړه وسوځید! د یو ساعت وروسته جهان په تروش تندی کوټی ته راداخل شو سترګی د ډیر قهر او غوسې څخه تکی سری شوی وه، جونید ته یې د کوټی څخه د وتلو وویل د جونید د تلو وروسته جهان په نالی پریوت او ماته اشاره وکړل ترڅو څنګ ته یې لاړه شم، زه هم په کرار د هغه د سر سره کیناستلم چې جهان په قهر وویل:

جهان- را ومې نغوشتي چی زما سر ته لکه بت شينې(کینې)
- نو څه وکړم؟
زما په خبری جهان یو نظر راواچو او د شونډی لاندی استغفار وویل شاید د دی لپاره چی خپل غوسه کنټرول کړی، خپل سر یې زما په زنګون کیخود او ویې ویل: کله چې یو ښزه وګوری میره یې په قهر او غضب دی نو چشی کوی چی هغه کرار کړی؟
- څه کوی؟
جهان- اممم شاید یو پیاله چای ورته راوړی یا یی سر ورته چاپی کې یا هم شاید یو مچ ورکړی ترڅو هغه غوسه را کمه کړی!

د جهان په خبری د شرم څخه تکه سره شوم خو همت می ونه بایلود او د هغه سر می کرار کرار ورته چاپی کو، د څو دقو وروسته کرار می ورته وویل: څنګه شو؟
جهان- هومم لاسونه دی جادو لری انسان کراره وی.
په شرم او حیا مې وویل: مطلب می ګلناز او ستاسو کورنی وه!
جهان- اها! هیس ګلناز په خبره نه پوهیژی د هغی سره بحث کول بی فایده دی.
- اوس نو څه کوی؟
جهان- اممم منتظر یم شپی ته هغه دووس میره یې راسی چی سر خلاص کم خبره چیشی ده چی ده بیا نیلی زینګ دی!

نه پوهیدم څنګه د جهان څخه د هغه د انکار دلیل پوښتنه وکړم چي جهان وویل: امم آورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چشي غواړی ووایې چی دسی زړه نا زړه یې په ویلو کی؟
حیران شوم لدی چې پوی شوی وو غواړم یو خبره وکړم! کرار می ورته وویل: هغ..
هغه ما غوښتل پوښتنه وکړم تاسو ولی خپل د کاک دا بل لور فاطمه ونکړل!؟ (جهان تندی تروش سو او جواب یې رانکړو چی ما په تلوار وویل: مطلب هغه د جونید خاله په حساب راتلل او خاله خو د مور حیثت لری نو جونید یې ښه ساتو!

#شهاب ?:

جهان په پوسخند وویل: د مور حیثیت لری جونید یې ښه ساتی؟(جهان ناساپه خپل سر زما د زنګون څخه پورته کړو او په نیولی غږ یې وویل: هغې جونید نسو ساتلی.
- ولی نشو ساتلی؟
جهان- ځکه هغې خپل ساتنې ته ضرورت درلود!
په حیران نظر مې ورکتل څه مطلب هغې خپل ساتنی ته ضرورت درلود؟ زما په ګنګس انداز جهان خپل د سر وینتیانو کی لاس تیر کړو او ویې ویل: کله چی ګلدسته مړه سوه فاطمه د 8/7 کالو کوچنی انجلی وه د ګلدستی د وفات څخه مخکی دلته زموږ کورته راتلل ما خپل په غیږ کی دا غټه کړه هغه ما ته دسی وه لکه جونید! ما ورته ویل که زما د زوی خاله په حساب کی نه راتلی ما به خپل زوی ته کولی! او دوی ویل چی ته یې ....
استغفرالله...

په حیرت او خلاصه خوله مې جهان ته کتل! یعنی دا د جهان څخه ډیر ماشومه وه! ناساپه می هغه شپه د میلمستیا را یاد شوه هغه د ګلنازی ایندرور چی زما په خبری خندلی وه هغه خو دغه فاطمه نده کوم چی دوی یادوی؟ مور یې هغه ته د فاطمی په نوم غږ کړی وو! او د جهان مور هم هغی ته بل رکم کتل؟ تازه ټول خبرو په سر او بر پوه شوم حیران وم څه ووایم؟ جهان تر ماښام کوته کې پروت د ماښام د آذان وروسته جونید راغی او ویې ویل چې ماما راغلی! د هغه په خبره جهان د کوټی څخه د وتلو اراده وکړل چې ما یې مخ ونیول!

جهان په حیرت زما خواته کتل چې ما په عاجز او کراره لهجه ورته وویل: جنګ ونکړی سمده!
زما په خبری د جهان په خوله نری مسکا راغله او زما پشان کرار یې وویل: زه تاته بدماش معلومیژم؟ زړه خو می غواړی چی یو جوړ فرش ورکړم خو اوس دلته خپل کور کی هغه زما میلمه دی او موږ عادت نلر میلمه باندی لاس پورته کړو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه په خبرو لړ زړه مې ډاډ من شو او لاس مې ورنه خوشی کړو چې جهان په بسم الله ویلو د کوټې څخه ووت! نه پوهیږم سومره وقت به لاندی هغه تیر کړی وو خو زما زړه بې واره درزیدی! که ربنتیا وایم ډاریدم هسی نه جهان د کورنی خبرو کی راشي او هغه جنی خپل په نکاح کړی؟ خو د جهان خبرو او قولونو ته مې چی کتل لړ زړه مې آرم کیدی، شاید یو ساعت کوټه کی لکه لیونیانو سرخیدم راسرخیدم چی حویلی کی د ډز غږ شو؟!

د توپک د ډز په غږ زړه مې ناساپه د وهلو څخه و دریدی! د ډز غږ سره د ښځو شور ماشور هم پورته شوو! په یو تلوار د کوټې څخه ووتلم چې تکړی مي د سر څخه ختا شو خو زما فکر نشو ورته د دهلیز څخه دباندی حویلی خواته ووتلم ټول ښځې ماشومان او سړیان حویلی کی ولاړ وه! زړه مې بی واره درزیدی! شاوخوا می د جهان پسی کتل ګلناز می ولیده چي په خوشحالی مخامخ سترګی ښځ کړی وه او ولاړه وه نظر می و نه تعیقب کړو او جمشید می ولیدو چی توپک یې په لاس کی وو!

او بی واره یې هوایی ډزی کول! هک حیرانه ځای پر ځای ولاړه وم نه پوهیدم کیسه څه ده دا ډزی ولی کیږی؟ جهان چیرته دی؟ خپل د لمن په کش کیدو نظر می لاندی راښکته شو چي جونید می په تروش تندی ولید د هغه لاس کی زما د سر تکړی وو؟ تکری زما خواته نیولی وو او زه یې د لمن څخه کش کولم ترڅو د سړیانو د نظر څخه می پټه وساتی! ما لا تکری د جونید د لاس څخه نه واخیستی چی یو نارینه مظبوط لاس زه خپل خواته مش کړم داسی چی بی واره شا خواته غورځیدم خو هغه ونیولم او خپل د غوږ څنګ ته می د جهان قهرجن او غوسه ناک غږ واوریدو!

- لڅ سر د باندی د دی شل لنډغرو مخکی ته چشی کوی هــــــا!؟

د هغه غږ شاید عصبی وو شاید غوسه ناکه وو خو همدا چی وامې وریدی زړه مې په کراره شو! په تلوار دهغه خواته وځرخیدم چی هغه زما تکری زما په سر کړو او زه یې خپل د کوټې خواته ځان پسی کش کړم! کوټې ته چی ورسیدو ما په تلوار د جهان بدن ته کتل ترڅو کوم د زخم او مرمی نشان پیدا کړم خو هغه روغ رمټ و..! زما پدی کار جهان په حیرت وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان- په تا چشی سوی ولی دسی کوی؟
- هغ.... هغه مرمی ډز وو.... توپک ... ت ... ته چا وویشتلی ...؟
جهان چی زما خراب حال ولید زما خواته رانږدی شو او کرار یې وویل: هیس شئ نسته هغه ډزی هسی د جمشید چینجی دی نو څه ووایم ورته، وګوره زه یو دم شه یم!
- ولی ډزی کوی؟

جهان یو ژوره ساه واخیستل او پداسی حال کې چی په نالی کیناستی زه یې هم خپل څنګ ته کینولم او کرار یې وویل: فاطمه یې ورکړه!
په حیرت او تلوار می وروکتل خپل په غوږونو می باور نکیدی! یعنی څه چی فاطمه یې ورکړل؟ یعنی جهان فاطمه خپل په نوم کړل؟ نو هغه دومره د ده راکړل شوی وعدی او قولونه زما سره څه شول؟ یو دقه کی دا ټول دنیا راته اور وګرځیدل او خپل د ژوند ټول امیدونه می له لاسه ورکړل! فکر می کو برزخ کې شتون لرم دومره نفس ګیره!

جهان چې زما وچ شونګو او بریدلی رنګ ته فکر شو په تلوار یې وویل: ای لیونی تاته وایم ما ونکړل، ما ته غوژ څه هغه یې بشیر په نوم کړل!
- د .... چ...ا .. د چا په نوم کړل؟؟؟
جهان زه خپل غیږ خواته کش کړم او پداسی حال کې چی زما د سر ویښتیان یې بښکل کول ویې ویل: هی هی زما لیونې زه ستا یو ویښته پدی ټول دنیا نه ورکوم څه ورسیږی در باندی بله شزه راوړم!

فاطمه د لالا مشر زوی بشیر ته ورکړل(جهان دا خبره وکړل او یو زوره ساه یط واخیستل ناساپه می مغزو فعالیت پیل کړو او لکه چی د یو لوی حادثی او پیښی نه باید دسی ووایم لکه د مرګ څخه چی بیرته ژوند ته راغلم! داسی احساس می درلود! څو دقی د حیرت او ویری څخه می خبری نشو کولی داسی چی جهان هم زما په حال پوی شو او یو پیاله اوبه یې راته راوړل د لږ ځنډ وروسته مې کرار وویل: فاطمه خو د بشیر څخه ډیره لویه ده؟

جهان به افسوس خپل سر وخوځه ویې او ویې ویل: بس نو چشی ووایم؟ کاکا دا خبره نه پریژدل ویل ما ستاسو د کور په نوم کړی جنی اوس بل یو یې نکوی ما هم نه منل اخیر .... لالا ویل زه یې بشیر ته کوم؟هم نوم پر ځای سي هم نشان!

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تولو ومنل؟
جهان- اممم مجبور چې ويې مني دا د ډېزو غږ. همدغه معنا درلود چې فيروز خان ارباب ملسي بشير خان ته يې کوژده وکړل؟

***

او همغه د جهان خبره شوه د هغه شپې په سبا د جهان د ټول ککورنی تندی د خوشحالی څخه خلاص وو او هر د کلي نفر به چې مبارکی ته راتلل دوی ورته شیرنی ورکول ټول خوشحال وه بغير ده يو نفر څخه! هغه هم د جهان مشره وريندار يعنی د بشير مور؟ حق يې هم درلود زوی ته يې يو داسی جنی کړی وه چې عمر کی ورته زوی د ماشوم لځايه راتلو! د جهان وريندار اول تندی جهان ته تروش نيولی وو او بل ماته؟! حتا زما د سلام او مبارکی جواب يې لا رانکړو! خو ما هم څه ورته ونيول.

د جهان مشری وريندار د دسمال راوړلو په وخت ټولو ته وويل چې زما د زوی ارمان د دی ښځی سره پوره نشو زوی مې چې ځوان شو يو بل ښځه هم ورته کوم! که وو ايم زړه مې د جهان د کاکا په لور فاطمی وسوځيد بی ځايه خبره به ويې؟ اخ د هغه جنی څه ګناه وه چې دسی قسمت يې په ژوند راغلو؟ جهان تندی تروش وو لدی خپلوی څخه هغه لکه چې رضا نه وو خو ارباب خب ړره خلاصه کړی وه! روژه هم کرار، کرار په راتلو شول د بشير له دسما راوړلو يوه مياشت پوره شوی وه، روژه دومره سخته نه وه خو يو لوی مشکل ما درلود!؟

هغه هم په نوم د ګرمی او حساسيت؟ کندهار او بلخصوص د جهان دوی کور دومره ګرم وو چې دوی کولر روښانه کو او کولر هوا او باد زما په پوست نه لګيدی او سخت د پينو او ملا درد يې راوچوی دومره چې مجبور جهان ډاکټر ته ويوړم هغه خوا چې راغلم او د کور خلک خبر شول زما مشکل څه دی؟ يو بل ريشخند يې راپسی وتړو او ګل بې بی خو د ټولو مخکی راته پلاستکی ناوکی ويل!

جهان د بام سر ټول پرده ونيو ترڅو د همسايه بام څخه سوک ديخوا ديد ونلری، او بيچاره به دشپې زما لپاره د کولر يخ هوا پريخود او د بام په سر يخ هوا ته خمليدو! هلته هم پر ما خوب حرام و؟ ځکه دسپې او نور حيواناتو غږونه راتلل او زه يې خوب ته نه بريخودم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو د شرم څخه می نور دا خبره جهان ته نشو کولی! البته هغه خپل پوی شوی وو چې تل یې کوښښ کو زما سر خپل غیږ کې ونیسی ترڅو د حیواناتو غږونه وا نه ورم خو بیا هم ګوزاره سخته وه؟!

د اختر مخه رانږدی وه یو هفته به اختر ته پاتی وه، زما حالت بیحده خراب شوی وو نه مې ډوډی خوړلی شوه او نه راکې دمه او شومه وه! خسته خسته وم هیس کار می نشو کولی نه پو هیږم ولې؟! زړه مې دومره نازک شوی وو چې د مرغه په پر وهلو مې هم ژړا ته شروع ورکول، بیچاره جهان راسره سیل مرض شوی وو یوه خبره به یې نشو کولی کنه ما د ماشومانو پشان ژړل؟! د اختر د کالو اخیستلو لپاره جهان خپل مور ته روپې ورکړی وه البته ماته یې هم راکړل او د دی خبری په ویلو جی ته لږ خرید زما د مور او وریندارګیانو سره وکړه کوم شې چې دی پاتی شو ما ته ووایه چې زه درته راوړم زه یې خپل د مور او وریندارګیانو په لاس اول ځل د کندهار بازار ته واستولم.

خرید بیحده زیات وو ځکه پنځه شپږ ښځی او لس دولس ماشومانو ته کالی اخیستل هغه هم داسی چې هر دانه یې خوښ نه ویې او سل دوکانه ګرځیدل هغه هم روژه کی!؟ د خدای عذاب معنا درلود! د دوه دری دوکانو کتلو وروسته زما نفس په شمار شو نور مې پښو یاری نکول چې د دوی پسی دی بازار وګورم! زما د حال په لیدو خو اول دوی ښه راپسی وخندل او ریشخند یې راباندی ووهه! تر دی چی د جهان مور هغوی ته وویل چې دا به زما سره بیرته کورته لاړشی او تاسو خرید وکړی! زړه نیولی د ژړا څخه ډک بیرته کورته راغلم

هیس شئ می وانخیستی د اختر لپاره زړه مې دومره نازک شوی وو چې د کوټې مینځ کی ناسته وم او په لوړ غږ مې ساندی وهل! نه پو هیږم څومره وخت به می هلته ژړلی وی او ناسته به وم چی خوب وړی وم کله چې راویخه شوم ګورم کمپل او نالی کې ځملیدلی یم؟! جهان هم زما څخه یوڅه لری د نالې په څنډ ناست وو زما د خلاص سترګو په لیدو یې کرار وویل:

جهان- په تا چشی سوی زما نازولی؟
د هغه په ناز زما سترګی بیا زما بې ارادی د اوښکو ډکی شول! چې جهان زما سر خپل غیږ کې ونیو او زما د کرار کولو کوښښ یې شروع کړو خو هغه چې هرسومره زما د

(c) ketabton.com: The Digital Library

آرام کیدو کوښښ کوی هغومره زما ژړا نور هم زیات کیدل! بی دلیل مې ژړا ته شروع کړی وه جهان خپل د غیږ ځخه جلا کړم او په کرار او ناز لرونکی لهجه یې وویل:

جهان- اخ قربان دی سم ولی جاړی؟ چشی سوی؟ چا درته چشی ویلی؟ ادی کمه خبره کړی؟ چشی دی؟ تخو ماته ووایه!
زه خپله خپل په درد نه پوهیدم نو څه به مې ویلی وایې جهان ته؟ یوائې لفظ او بهانه مې چی ذهن ته راغلل همغه مې ورته په لړزانده غږ وویل: ادی غواړم!
زما په خبره د جهان وریځی د حیرت ځخه پورته شول سو دقی هک حیران راوکتل بیا یې کرار وویل: صحیح دی په سترګو دا خو ژړا نلری خو کرار ووایه زړه مې خپل د مور پلار پسی دیغ سوی، امر وکړه زه دی وړم.

په همغه نیولی غږ مې وویل: کله؟
جهان- اممم دا چی تا ورته دونی دیغت کړی بیا به جر ولاړسو د اختر په دریم که خدای غوښتل ولاړ به سو کابل ته صحیح دی؟
- نه .... نه ... زه اوس غواړم!
جهان په حیرت وویل: اوس؟ اختر ته پنځه ورځی لا ندی پاتی اوس که دی ویسم مطلب اختر هم هلته تیره وی!؟
خاموش نظر می ورکتل چې هغه زما لاسونه خپل لاس کې ونیول او کرار یې وویل: تخو نغواړی اول اختر زما نه تنها هلته تیر کړی هومم؟

هیس مې نه ویل یوائې سترکی مې د اوښکو ډکی وه چې جهان بیا خپل غیږ ته دعوت کړم او ما بیا زړا ته شروع ورکړل، بیخی مې خپل په احساساتو کنترول نه درلود د جهان خبره هسی خبری ته می بهانه کتل چې وژاړم، تر ماذدیګر مابنام جهان په سل اتیا لارو چارو زه راضی کړم چی د اختر په دریم به می کابل ته وړی! او ما ژړا د مابنام په آذان یوځه لږ کرار شول د ډیر زړا ځخه می فشار صفر شوی وو یو خو روژه هم وه بلخوا دا دونی ژړا هم انرژی غوښت بی توانه او خسته په ځای ځملیدلی وم.

جهان د نیم ساعت لپاره د کوټی ځخه ووت او ما جونید ولید چی زما د کوټی دروازی مخکی به عاجز انداز ولاړ وو او ماته یې راکتل د هغه په لیدو می دومره زړه وسوځید غږ مې کړل چې راشی کله چې راغلو نه بو هیرم ولی خو د اول ځل لپاره می جونید غیږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کی ونیو او بیا مې ژړا ته شروع ورکړل او د سپین سرو ښځو پشان مې ورته خبری شروع کړل.

- اخ زما بی موره زویه، تولو د اختر کالي وکړل ته همداسی پاتی شوی؟ تاته چا وه نه ویل چې کالی لری؟ څپلی لری؟ اختر ته څه غواړی؟ اخ زما یتیم بچیه!(نه پوهیږم ولی خو خبر می کول او ژړل می بیچاره ماشوم زما پدسی ژړا ویریدلی وو او کوښښ یې کوی چی ما آرامه کړی هی ویل یې جهان بابا راته کالی اخیستی. څپلی لرم او خپل په ماشومانه انداز یې غوښتل ما کراره کړی خو ما همغسی ساندی ورسره وهل چې د کوټې دروازه خلاصه شوه او جهان په ورختا راداخل شو!

جهان- چشی سوی؟
د جهان په راتلو جونید زما د غیږ څخه جلا شو او په ژړا د کوټی څخه ووت چې ما د جونید تلو ته په اشاره وویل: هیڅ ورنه پوښتنه ونکړل چی کالی لری؟ اختر ته څه غواړی څه نغواړی؟ یو کونج کی لکه صغیر ناست وو او ....(ژړا می خبره پری کړل چې جهان په تروش تندی رانږدی شو او ما تازه د هغه لاس کی یو د پیتزا قوطی او کباب ولید هغه ډوډی زما مخ ته کیخودل او په همغه تروش تندی وویل: دونی به یتیم صغیر او بی کسه هم نه یی؟! د تولو څخه اول مې هغه ته د اختر شیان واخیستل، په تا چشی سوی چی هر دقه دی په ځان غم جوړ کړی؟

د جهان په خبرو بیا مې هم ژړا راروانه وه چې هغه په ګواښ لرونکی لهجې وویل: قسم درته یادوم به والله هی کی یو بله اوشکه دی توی کړل ما د کور پدی بل مخ نکی بیا نو دا! که رښتیا ووایم د جهان پداسی محکم لهجه و ویریدم او خپل د اوښکو د توی کیدو مخه می ونیول او شکر دا ځل کامیاب شوم چې جهان په تروش تندی ډوډی زما مخ ته کیخودل او د کوټې څخه ووت د څو دقو وروسته د یو دسترخوان سره راغلو او ټول اخیستل شوی شیان یې په درسترخوان منظم کیخودل، د جهان د کیناستلو سره سم مولا الله اکبر کړل، اولی ګوله جهان زما خواته ونیول یو څه کباب په ګرمه ډوډی کی بیچل شوی همدا چې د کباب بوی مې په پوزه ولګید کانګی مې راغله!

او په یو تلوار د تشناب خواته می منډه کړل چې نږدی وو وغورځیږم! تشناب ته په رسیدو د کانګی کولو لپاره هیس وه نه خو هسی می زړه بد کیدی بیچاره جهان د تشناب

(c) ketabton.com: The Digital Library

خولی سره ولاړ و او هی پوښتنه یې کول چې څه وسو؟ خو ما هسی اوق اوق نور راکی هیس دمه نه وه پاتی او د ډیر کمزورتیا څخه هملته غورځیدم چې جهان تشناب ته راداخل شو او زما اوږی د شا لخوا ونیول په همغه کمزور حال کې می ورته وویل: ورځه د باندی زه کانګی کوم!

جهان به تروش تندی وویل: مشکل نسته زه دلته دریږم درته ته خپل په پشو نسی دریدلی!
- نه ورځه اوس راځم.
جهان بغیر لدی چی زما خبری ته غوږ ونیسی څو دقی هملته زما سره ولاړ و کله چې لږ ډاډمن شوم حال مې ښه دی جهان زما لاس او مخ باندی اوبه واچول او بیرون راوتلو زه بی حال د الماری څنګ نالی باندی څملیدم چې جهان خپل واسکټ او خولي په سر د الماری څخه زما حجاب راوخیستو او زما خواته راغی ترڅو حجاب اچولو کې راسره مرسته وکړی.

- څه کوی؟
جهان- حجاب دی واغونده وړم دی ډاکتر ته حتما یو شی درباندی سوی چی دا رکم سوی یی؟
په کمزروی غږ می وویل: زه ښه یم.

خو جهان بغیر لدی چی زما خبره وآوری حجاب یې پر ما وپیچو او د لاس څخه یې ونیولم او ځان پسی روانه کړم او د هیچا پوښتنی ته چی ویل یې چیرته ځی؟ جواب یې ورنکړو موټر چی حرکت وکړو ما د موټر په ښښی سر تکیه کړو او ترڅو چی موټر دریدو همغسی ګنګس او بی خبره وم نه پوهیږم کله ډاکتر ته ورسیدو او کله د ډاکتر کوټی ته زه داخله شوم مخامخ ډاکټری مخکی چی یو د عمر څخه لږ پخه ښځه معلومیده په پریدلی رنګ په چوکی ورته ناسته وم!

ډاکتره خپل د چوکی څخه زما خواته را جیګه شوه او پداسی حال کې چی ماته رانږدی کیدل ویې ویل: د څو کالو یې نوم دی چشی دی؟
په لړزانده غږ مې وویل: 22 کالو یم نوم مي هم هوسي ده!
ډاکتره- مجرد که متاهل؟
- متاهل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټره پداسی حال کې چی زما په لاس د فشار علاه لګول ویې ویل: هغه سړی چې درسره راغلی دی هغه دی میره دی؟
- هو.

ډاکټره- سونی وخت مو دواده کیږی؟
- دوه دونیم میاشتې کیږی!
ډاکټری خپل غوږو ته هغه د دوی مخصوص ګوشکی نوم مې ورنه نه و زده! هغه یې واچول او زما د فشار کنټلو وقت کې وویل: د دی ښځه مخکی هم کله دی دسی فشار صفر شوی وو؟
- نه!
ډاکټره بیرته خپل ځایګ کې کیناستل او د پارچی لیکلو وقت کې وویل: ورځه خپل میره ته ناری کړه!

خپل لځایه په یو سختی او ګنګس انداز پاسیدم دروازه مې چی خلاصه کړه جهان مې دکوټی مخکی پداسی حال چې یو پښه یې پر بل اچولی وه او تسبیح په ګوتو کې اړول راړول په چوکی باندی تروش تندی ولید د دراوزی خلاصیدو په غږ یې زما خواته راوکتل او زر لځایه راپورته شو.
جهان- چشی ویل ډاکټر؟
په بی حال غږ مې وویل: وایې ته راشه.

جهان زه د اوری ښځه ونیولم او ځای سره یې د کوټی ته ننویستم دواړه ښنګ په ښنګ ډاکټر ته مخامخ کیناستلو چې ډاکټری خپل سر د پارچی لیکلو ښځه راپورته کړو او پداسی حال کې چی هغه لیکل شوی نسخه یې د جهان خواته نیول ویې ویل: اوس خو کم تیسټ نشو کولی ځکه فشار یې بیخی په صفر دی دغه لیکل شوی سیروم او پیچکاریانی راوړه لږ چی دمه یې راسته سوه یو دوه ټیسټ به ورنه واخلو!

جهان په ورختا لهجه وویل: مشکل یې چشی دی؟
ډاکټره- امم تروسه کامل ډاډمن نه یم نو نسم ویلی ته دا نسخه راوړه خدای مهربان دی.
جهان زه کوټه کی پریخودم او د نسخه راوړلو لپاره د باندی ووت، ډاکټری د کوټی کونج کټ ته اشاره وکړل او ویې ویل: هلته پریوځه په هغه کټ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سل زور او زحمت مې ځان تر کټ ورسه وېې پنځه دقو کې جهان د دوا سره راورسید ډاکتره زما د لاس په رګ لګیا وه ترڅو کنول تیر کړی خو زه د ماشومتوب څخه د پیچکاری کنول څخه ډاریدم نو د ډاره مې تول رګونه ورک شوی وه، د لس دقو وروسته په سل زحمت ډاکتری راته کنول تیر کړو اول یو تقویتی د فشار سیروم

چی هغه کې د کانګی پیچکاری اضافه کړل او یو هم د بدن د درد، سیروم نیم ساعت کې خلاص شو او زما طبعیت یې یو څه برابر کړو سر مې یو څه سپک شو او نور ګنګس نه وم ډاکتری یو بل نسخه زما خواته ونیول او ویې ویل: لاندی لابراتوار کې دا تیسټ وکړی بیا ماته راوړی.

نسخه مې واخیست او د کوتی څخه ووتلم زما په لیدو جهان زر رامخکی شو او کله چې زما رنګ او روی لږ تازه ولید له ورایه تندی خلاص شو.
جهان- شه یې اوس؟
- هو.
جهان- زه شکر چې دمه دی لژ راسته ده.
نسخه مې د جهان خواته ونیول او ورته د چک آپ می وویل، هغه هم زما لاس نیولی د همغه یاد شوی ځای په خوا روان شو یو ساعت کې د چک آپ معلومات ورقی زموږ لاس ته راکړل او ما هغه په لاس کې نیولی د ډاکتری کوتی ته داخله شوم.

معاینات مې د ډاکتری و مخ ته کیخودل او هغی هم د څو دقو ورقو اړول راړول وروسته ماته وویل: ورځه میره ته دی ناری کړه.
داسی زور یې راکړی و داچی هر دقه ډاکتری ویل میره ته دی ناری کړه! زړه مې غوښت یو غټ جنګ ورسره وکړم خو څه می ونه ویل جهان ته مې غږ کړل بیچاره په تشویش کوتی ته راغلو دواړو په انتظار د ډاکتری خولی ته کتل!

هغی هم دسی په ناز خپل تیکر یو ځل جوړ کوی بیا قلم لاس کې پورته کوی خو خوله یې د خبرو لپاره نه خلاصه ول اخیر جهان په قهر جن لهجه وویل: مهربانی آورو څه مشکل دی؟
د جهان په غږ ډاکتر د معاینات کتلو څخه سترګی واخیستل او موږ دواړو ته یې په کتلو وویل: دا اول وار چې دی راوړل ورباندی شکی وم خو ډاډمن نه وم خو اوس ډاډمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوم!

جهان په یو نا آرمه لهجه وویل: په چشی ډاډمن نه واست؟ زما د شزی مشکل چشی دی؟
ډاکټری خو دقی موړ دواړو ته وکتل بیا یي په مسکا جهان ته مخ کړو او ویې ویل:
مبارک شزه مو کوچنی لری.!

جهان په ګنګس انداز د ډاکټری ښخه پوښتنه وکړل: چشی؟ زه پوی نسوم!
ډاکټره- وایم مبارک مو شه تاسو پلار کیږی!
ډاکټری خبری کول خو زما مغزو کې یو لفظ ګرځیدی"مبارک شزه مو کوچنی لری.!"مبارک شزه مو کوچنی لری.! "مبارک شزه مو کوچنی لری.! " د جهان په کار چې زما لاس یي کلک ونیو او په خندا یي راوکتل د هغه ګنګس انداز ښخه راووتلم!
ډاکټرې خبری کول او جهان ورته سر خوځه ویې خو زه تر واسه هک حیرانه وم.

ډاکټری- دا خو ورځی روژی دی نه نیسي هم مور او هم جنین(مطلب ماشوم) دواړه بیحده کمزوری او ضعیفه دی کوشش وکړی ډیره ستړی نشی او تقویت یې کړی هر رکم خواړه او خوراک یې چی خوشیژی هغه ورته واخلی، د استرس او خفګان ماحول ښخه یې وساتی، ځکه چې اول واری ماشوم یې دی شاید د ډیر خوړو او

خوراکونو سره حساسیت پیدا کړی(مطلب هغه چې ښځه د حامله داری وقت کې یو خاص خوراک یا شي ته زړه کیږی موژ لهجه کې ورته اجای وایو او تاسو ورته نه یم خبر څه وایست؟) او ویې نشی خوړلی، دی وخت کې د شزی هرمونونه بدل کیږی نو شاید کوچنی،کوچنی الفاظو باندی غوسه،ژړا، قهر او داسی احساسات ښکاره کړی نو لږ دی وقت کې خیال ساتی.
جهان په بی قراری وویل: نور چشی؟

ډاکټره- نور کوم خاص مشکل نلری زه ورته دوا زیاته نه لیکم کوشش وکړی د دوا او سیروم لځایه میوه او نور خوراکی مواد ورکړی چې لژ انرژی پیدا کړی (ډاکټری سر راپورته کړو او جهان ته په کتو یې کرار وویل: او کوشش وکړی د حال مراعت یې وکړی(د ډاکټری د خبری په مطلب زه پوه نشوم خو جهان لکه چې پوی شو چی سر یې کرار و خوځه ویې) اوس لاړشی د اختر نه بعد یو وار راوړی چې یو عمومی چک آپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورڅخه واخلو.

جهان- د کوچنی جنسیت اوس نه معلومیږی؟
ډاکتره- بهتره به وی وو ایست جنین نه کوچني! تراوسه د 1:5 میاشتو یو د غوښی ټوټه ده! نه سر لری نه بر! تر څلورم او حتا کله ناکله تر 7 میاشتی د کوچنی جنسیت معلوم کول سخت وی او تاسو اوس غواړی معلوم کړی؟
جهان- یا ... هغه .... خدای دی خیر کړی ... نور خو کوم داسی خاص دوا یا بل شی خو په کار ندی؟
ډاکتره- یواځی او یواځی ښه ساتنه او خوراک کوشش وکړی خوشحاله یې وساتی.
جهان- په سترګو.

جهان د خوشحالی څخه نه پوهیدی څه وکړی؟! د شفخانی ټول نرسانو او خاله ګانو ته یې د شیرنی په توګه پیسی ورکړل! تر موټر چی رسیدو جهان خو یو شل ځل پوښتنه وکړل چشی ته دی زړه کیژی درته واخلم؟ او ما یواځی د سر په خوځه ولو د نا جواب ورکو، زمما لاس یې کلک نیولی وو د شفخانی څخه نیولی تر کوره! یو دم یې لځان څخه نه جلا کولم کور ته د رسیدو مخکې د یو هوټل مخکې موټر و دره ویې او ماته په منت شو ترڅو یو شې وخورم! خو ما هیس شې ته زړه نه کیدو

جهان ښکته شو او د هوټل د هر خوراک او هر شئ چې هلته پوخ کیدو یو یو خوراک راوخیست او موټر ته راپورته شو چې ما په کراره ورته وویل: تا روژه ماته کړه؟
زما په خبری جهان راوکتل او د "نه" پشان یې سر وخوځه ویې او په خندا یې وویل:
درسته ورځ تژی(تږی) وم ځان سره می ویل مولا الله کړل اکبر ته یې نه پریژدم او یو جګ وبه چیشم! خو اوس فکر کوم نه تژی یم نه وژی! اصلا بیخی لکه په آسمانو کې چی ګرځم دسی خوشحاله یم.

جهان زما لاس خپل لاس کې کلک ونیو او د ښکل کولو حال کې وویل: اوس زه الفاظ نلرم د بیان لپاره باید یو څه کرار شینم ځان سره او دا خبری هضم کړم! تراوسه هغه ستوی شهریانو خبره شوک کې یم!

جهان خندل خبری کول نازونه یې راکول پوښتنی کول، خو زه کرار خاموشه ناسته وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر منده وم! او د فکر ښخه زيات ويريدلی! نه پوهيږم ولی خو زړه مې نا آرمه و! ککورته په رسيدو جهان بغير لدی چی چاته کوم څه ووايې زه يې تقريبا نيولی نه بايد ووايم په غيږ کې خپل تر کوټی ويوړم! او بيا په تلوار د کوټی ښخه ووت د څو دقو وروسته د جهان مور راغله! زما په خيال جهان هغې ته خبر ورکړی وو چې د مور تندی داسی خلاص وو او په خندا يې زما تندی ښکل کړو،

جهان مور- خدای دی پخیر او خوشحالی دی دنیا ته راوړی د مور او پلار د سای لاندی خدای دی یو الصالح اولاد خدای زما د زوی په نصیب کړی.
ما د شرم ښخه سر ښکته اچولی وو خو جهان د خوشحالی ښخه نه تينګ کيدی هې ويل يې غواړم هوای ډزی وکړم! خو مور يې ورته ويل شرم دی د ماشوم په پيدا کيدو خلک ډزی کوی نه په نس کيدو؟ البته خبره يې ما منل اول ځل و د جهان د مور د خبری سره موافق وم، جهان مور څو دقی زموږ سره کيناستل او نصيحتونه او خبری وکړل د تلو وقت کې وويل:

جهان مور- هیچا ته ونه وایې چی کوچنی لری!
په حيرت مې وويل: ولی؟
جهان مور- د خلکو سترګې وژی دی نظر کوی دی، تر هغو چې نس دی يوڅه مخکی راځی او خلک دربادی پوهيژی ته چاته شی مه وايه!

ما جواب ورنکړو او د شرم ښخه مې سترګی ښکته واچول خو جهان وويل: بد به وکی هغه سوک چې بد نظر باندی زما شزی او کوچنی ته وګوری! هغه دواړه سترګی ورته د کاسې ښخه راباسم!

د جهان مور نور څه ونه ويل او د کوټی ښخه ووتل چې جهان اخيستلې تول خوراکونه زما مخ ته کيخودل! او په يو خاص لهجه يې وويل: امممم شه نو شه ملکه عالیٰ چشی دی خوشيژی پدی فقيرانه خوراکونو کی؟
په شرم او حيا مې وروکتل او ومې ويل: دسی خبری مه کوه.
جهان په خندا وويل: ولی ونکم؟ ته اوس يواځی امر کوه امر نور باره خلاصه يې!
په شرم مې وويل: اوس مې يواځی خبره منی؟ که ماشوم نه وايې ندی منل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان- هغه وخت مي هم منل هغه وخت حکم منل دی واجب وو خو اوس فرض دی فرض ...!
جهان په خندا او نازونو د هر اخیستل شوی خوراک څخه لږ لږ راکړل، او زه پوه شوم چې د سور کړی کباب سره مې نه لږی او په لیدو یې کانګي می راتلل، نور دومره خوراکونو سره مې حساسیت نه درلود مابنام د دی دوه میاشتو د عادت مطابق غوښتل مې د بام په سر ځایونه هوار کړم خو جهان پرینخودم او خپل یې هم فرش هوار کړو هم ځایونه واچول بیا دهغه څخه وروسته یط ماته اجازه راکړل چې ورسره په کراره کراره د بام سر ته پورته شم!

دسی با احتیاط یې رفتار کو چې ما هم داسی احساس پیدا کړو چې هسی نه غلطه و خوځیږم او ماشوم باندی یو شئ وشی؟ ماشوم! عجیبه احساس دی کنه؟ یو داسی انسان چې ستا د بدن د وینو او وجود څخه جوړ شوی؟ او ستا خپل په تعلق کیدی! داسی چې هیس سوک یې ستا څخه نشی جلا کولی!

شپه د نیمی څخه تیره وه جهان ویده شوی وو خو ماته خوب نه راتلو کله مې د آسمان ستورو ته کتل او کله مې هم د سپوږمي ړنا ته او کله مې هم د حیواناتو شور ماشور تر غوږ نیوی عجیبه احساس مې درلود! لدی چې یو ژوندی مخلوق د اوس لپاره زما نس کیدی او زما د وجود د رګ، رګ او ښاخکی،ښاخکی وینې څخه تغذیه کوی او ژوند اخلی عجیب کیفیت یې درلود!

خپل لاس مې په نس کیخودو خو هیس کوم عجیب شي می احساس نکړو؟ ډاکټری ویل تراوسه یو ټوټه غوښه ده؟ زموږ د پوهنتون استاد ویل د ماشوم زړه په څلور میاشتنی کې جوړیږی؟! او همغه څلور میاشتو کې خدای د ماشوم شکل او صورت جوړه وی! د هغه څخه مخکی هیس شئ نه وی! یعنی اوس زما په ګیډه کې د جهان ماشوم دی! پدی فکر د جهان خواته راوګرځیدم چې کرار خوب باندی ویده و د سپوږمی په ړنا کې مخ کامل راته ښکاره کیدو.

نه پوهیږم ولې خو یو احساس د هغه خواته نږدی کولم؟ لاس مې د هغه په مخ کیخود د هغه په وینتیانو،ګیره مې لمس کړل! یعنی ماشوم به د جهان په څهری وی یا زما؟ که هلک و شاید پلار ته لاړشی؟ نه ځینی هلکان ما لیدلی خپل د مور پشان سترګی او قواره

(c) ketabton.com: The Digital Library

لری! مطلب سترګی به یې توری وی؟ بغیر له کوم ارادی په همدی فکرونو کې ډوبه شوی وم او لاس مې هم د جهان په ویښتیانو کې تیره و چې د جهان د خوب ډک غږ مې واوریدی:

جهان- خوب نه درځی؟
- راوبین مې کړی؟
جهان کامل زما خواته را وڅرخید او زه یې خپل غیږ خواته را کشه کړم او کرار یې وویل: اممم چشی ته دی فکر کوی چې دسی دی زما خواته په ځیر، ځیر کتل؟
- جهان!
جهان- جان جهان.
- یعنی ستا په نظر ماشوم به د چا په شکل او قواره ویې؟
جهان په خندا وویل: امم دی کې علمی بحث دی!

- ووایه نو ته غواړی ماشوم دی د چا په قواره او شکل وی؟ ستا څه خوښیږی هلک که جنی؟
جهان- هلک او انجلی دواړه د خدای رحمت دی، ماته فرق نکوی خو زما د زړه خبره که وسی زه لور غواړم!
- ولی لور؟ زوی ولی نغواړی؟
جهان- فکر وکه ستا په قواره او اخلاقو یو کوچنی بدماش ژبه وره لور ولرم! هی هی سومره خوند به وکی!
- زه بدماشه او ژبه وره یم؟؟

جهان کرار وخندل او ویې ویل: یا .. یا اوس نه یادوم هغه وختی اول وار مې چې ته کابل کې ولیدی زما د موټر په خط اچولو چې جنګ مو وکې(جهان کرار وخندل او زه یې نور هم خپل سینی پوری ونیولم او ویې ویل: هغه ورځ زما دسی خوش سول ستا هغه ملا مات کونکی جوابونه هههه

د هغه ورځ په یاد راوړلو خندا مې په خوله راغله او ورته مې وویل: هغه ورځ ته بیخی عجیب ستایل کړی وو! په هغه سور دوبی او ګرمی کیدی غټ پټو، واسکټ، او سپین کرمیچ بوټان دی په پښو کړی وه او هغه عطر دی د دری متر لری درنه خوشبوی تلل!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان په خندا وویل: بده وه خوشبی تلل بد بوی خو نه تلی!
- دومره هم سوک عطر په ځان نه خالی کوی.
جهان- رشتیا که ووایم زما سره د عطرو کوچنی قوطی و لاره کې د هغه سر خلاص سوی وو او ټول زما پر کال چپه سوی وه کنی زه دونی د عطر و هلو شوقی نه یم.

جهان خبرو خبرو کې خپل لاس زما په نس کیخودلی و! چې ما ورته وویل: لاس دی لری کړه.
جهان- ولی؟
- بد مې راځی دسی زما په نس لاس وهې!
جهان- یووو زه خو ستا سره کار نلرم خپل لور ته ناز ورکوم!
- لور؟
جهان- اهوم زما شایسته لور.
- که هلک شو بیا؟
جهان- امم بیا نو خپل بچی ته ناز ورکوم!

- تراوسه خو یو هم نشته د ډاکټری خبره هسی یو توته غوښنه ده نو لاس دی لری کوه.
جهان خپل لاس لری کړو او دا ځل یې زه خپل غیږ کې ونیولم او کرار یې وویل: اصلا زوی او لور ایله کوه اوس مهم مور یې ده.
جهان خپل د خبری کولو وروسته په خندا شو چې ما په شرم غوښتل ورخخه لږ لری شم خو هغه اجازه رانکړل او همغسی غیږ کې نیولی د ویده کیدو یې وویل.

د هغه ورځ په سهار جهان خرید ته تللی و او ماته جونید ته یې د اختر کالي اخیستی وه، د تولو څخه چې راته جالب،خوښ او هم عجیبه احساس مې پیدا کړو د جهان لخوا په اخیستل شوی یو جوړه د ماشومانو کالو کې وو! یو جوړه ګلابی رنګ بیحد کوچنی کالی!
د جهان په خبره زما رازوان ماشوم ته!

تول ورځ مې هغه ماشومانه کالو ته کتل او په شونډو مې مسکا راتلل، د اختر اول ورځ د جهان دوی کور کی د محشر د ورځی پشان وه! تول کلي سړیان راتلل ارباب ته د اختر مبارکی لپاره! کارونه هم بیمده زیات وه چای به مو دم کړی نه وه چې ماشوم به ودریدی چی نور چای هغه خلاص شول! تول ورځ مې وقت پیدا نکړو چې لاس او مخ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومینځم او د اختر کالی مې واچوم د ماذدیګر خوات لړ کور په آرامه شو، د سهار ښځه مې جهان هم نه و لیدلی یواځې د اختر مونځ ته چې تلې د کالو ورکولو حال کې مې لیدلی و!

رښتیا که ووایم زړه مې ورځخه ونیول شو! د هغه خبره زما اول اختر د هغوی کور کې هغه باید یو اختر مبارکی یو خبره خو راسره کړی وایې؟ خو د سهار چې د کور ښځه وتلی و او ماته یې هیس خبر نه و راکړی، خفه او زړه نیولی خپل د کوټې خواته روانه شوم نه مې د اختر کالی واچول او نه مې هم کوم سینګار وکړو خفه او خسته کوټه کې کیناستم! خپل لاسونه ته مې وکتل چې په نکریزو سره وه! دا راته مابنام جهان په زوره سره کړل! دومره ما ویل مه کوه او هغه ویل نه باید لاسونه دی سره کړی اخیر زما لاسونه یې په زوره راته سره کړل البته خپل لاس یې هم په نکریزو شو!

او سومره سهار د جهان د نکریزو په سور لاس باندی ارباب او ورونو یې وخندل او طعنی ورکړل البته جهان د ټولو جواب په کامل آرمتیا کی ورکړو او ویې ویل خپل د ښزی لاس مې سور کوی پدی کې د چشی شرم دی؟ خو زه سومره وشرمیدم پدی کار د جهان ورینداږګیانو او مور ته! په همدی فکرونو کوټه کې ناسته وم چې د کوټې دروازه نلاصه شوه او جهان راداخل شو زما په لیدو چې نه مې کالی اګولی وه او نه مې هم سینګار کړی وو په حیرت یې وویل:

جهان- ته ولی دسی ناسته یې؟
په غوسه مې ورنه مخ وګرځه ویې او ومې ویل: خپل لوفر بازی دی وکړل اوس راغلی؟
جهان په حیرت وویل: زه او لوفر بازی؟
- هو نو د سهار چې د کور ووتی اوس د مابنام په آذان راغلی دا هم ستا په کور کی زما اختر دغه اختر دی یاده وی چې ستا سره یې یوځای تیر کړم؟
جهان په خندا زما خواته رانږدی شو او ویې ویل: زما په سر یو قوم قسم اخلې هغه وقت ته ماته لوفر وایې؟ هی هی د رشتیا هم چې پر ښزی باندی د میره قدر هیس کله نه معلومیژی.!

- که لوفر دی نه کول نو څه د اختر په اول ورځ خپل د خسر کور ته تللی وی؟
جهان په لوړ غږ وخندل او ویې ویل: ته د کوم خوا خبره سوی چې زه د خسر کور ته مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تللی وم؟
د جهان پدی خبره مي ورروکتل نه پوهيږم ولی خو سترګو کې می اوښکی راتولی شول چې جهان په تلوار وويل: ای ای و نه ژاړی زه یو دانه خسر لرم او د هغه پسی تللي وم کابل ته!

په حيرت می ورروکتل: چيرته؟
جهان زما ځنګ ته کیناستی او زما د لاس په نیولو یي وویل: هغه ډاکټری ویل ته ډير کمزوری یي او نه باید ستړی سی نو ما ځان سره ويل چې د دی دنيا سر څخه تا ويسم کابل ته ولاکه خدای نکرده نه ته پاتی سی نه کوچنی! نو زه ولاړم معلم صیب او ستا مور مي راوړل!
په حيرت مي وويل: ادی او بابا راغلل؟
جهان- هو.

- رشتيا وايې؟
جهان- ما تراوسه تاته درواغ ويلی؟
بغير لدی چې د جهان خبری ته توجه وکړم په تلوار لځایه پاسیدم چې جهان وويل: ای په کراره سوک دسی نه ولاړيژی.
بیا می هم کوم توجه ورته ونکړل او غوښتل مي لاړشم وګورم چی جهان رښتيا وايي او ادی او بابا يي راوړی کنه؟ خو جهان پرينخودم او ويل اول کالی بدل کړه لږ سینګار وکړه هسی نه پلار دی ما را ونیسی چې زما پر لور ظلم کوی؟!

دومره ډير يي وويل چې مجبور په تلوار مي کالی بدل کړل او نه پوهيږم سر کم مي سينګار وکړو او د کوتی دروازی خواته په پرواز شوم، د زينو څخه د راښکته کيدلو وقت باندی د جهان زاره وچودل هی ويل په کراره په کراره خو ما هيس توجه نکول دهليز ته چې ورسيدم د ادی او بابا غږ مي د جهان د مور د کوټی څخه وآوريد په تلوار مي دروازه خلاص کړه، فکر مي کو کلونه، کلونه کيږی چې ادی او بابا مي ندی ليدلی!

نه مي د جهان مور ته نه ارباب ته او نه مي هم په کوټه کی موجود کسانو هیچا ته فکر ونکړو او خپل ځان مي د ادی غيږ کې واچو! ادی مي کلکه نيولی وه او اوښکې او سلګی وه زړه تنګون وو چې د ساندو او ژړا په شکل وريدل، د ادی د غيږ څخه جلا شوم او دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځل د بابا امن غیره او مردانه لاسونه وه چې زه یې خپل په حصار کې ونیولم زما د ډیر ژړا ښخه د جهان طاقت تمام شو او ویې ویل: بس دی مه ژاړه.

د هغه په خبره بابا زه خپل د غیږ ښخه جلا کړم او په خندا یې وویل: بس دی مه ژاړه کنه دا خاوند دی مور بیرته کور ته استوی.
جهان- استغفرالله خدای دی نکوی .... یا ه .. هغه د دی دپاره شه نده دونی ژړا...!
په شرم مې سترګی ښکته واچول د ادی او د بابا د خبرو ښخه معلومیدل چې جهان دی هغوی ته ټول حال ویلی وی؟

د ادی ځنګ ته ناسته وم دومره مې ځان د هغی شاته پټ کړی و چې د ارباب او د جهان د ورونو نظر راباندی ونه لړیږی ټول یوه کوټه کی ناست وو! ارباب او بابا په خبرو کې ګرم راغلی وه جهان هم د جهانګیر سره خبری کول او تندی تروش وو! د جهان وریندارګیانی کوټې ته رانغلل ځکه د بابا ښخه یې مخ نیوی!

د نیم ساعت کیناستلو وروسته ادی په موټر کې سټریا بهانه کړل او زما سره د کوټې راوتلل، خپل کوټې ته مې ویوړل زما کوټه او شیان ادی نه وه لیدلی! ادی په ځیر ځیر زما کوټه چک کول د کوټې وروسته زما نمبر و زه یې د لاس ښخه ونیولم او مخامخ راته کیناستل مخامخ د ادی نظر ته می نشو کتلی او شرمیدلم چې ادی خپل لاس زما په سر تیر کړو او کرار یې وویل: خدای دی ما ستا ښخه قربان کړی.

په تلوار مې وویل: خدای دی نکوی.
ادی- جهان زوی چې راته وویل کوچنی لری باور مې نکیدی! تراوسه فکر کوم هسی یو خبره وه؟
په شرم مې سر لاندی واچوی چې ادی غیږ کې ونیولم او د جهان د مور پشان دعاګانی شروع کړل ادی او بابا یو هفته کامل زما سره پاتی شول، او هغه یو هفته زما د ژوند بهترینه یو هفته وه! ادی نه تلل خو د آسما په زیات تینګار او ګیلو چې ویل یې زه مو پریخودم هغه لور لپاره مو کندهار ته ولاړی! ادی مجبوره شوه لاړه شي.

د ادی او بابا د تلو وقت کې به زه خپل د ژړا او بد حال او د جهان غوسه به یاده نکړم، هغه ورځ د جهان په خبرو د هغه ټول وریندارګیانی پوه شول چې زه ماشوم لرم؟! د کوټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازه مې خلاصه کړل او جهان مې د الماری څنګ ته د حساب کتاب حال کې ولید! زما پر لیدو یې خپل د کار وبار نوټونه او حسابونه را ټول کړل او خپل څنګ ته یې اشاره وکړل، د اوبو جګ مې کیخود او د جهان څنګ ته کیناستلم چې هغه هم خپل غیر خواته کش کړم او په ګیله مند انداز یې وویل:

جهان- ډیره بی وفا یې.
- ولی؟
جهان- یو هفته!
خندا مې راغله پوه شوم چی مطلب یې څه و!؟ یو هفته چې ادی او بابا دلته وه ما کامل خپل بیستره او شیان ټول کړی وه او د ادی سره د بام په سر ویده کیدلم او جهان یو هفته کامل دلته کوټه کی وو!
زما په خندا جهان کرار وویل: خانده خانده مشکل نسته، زما نمبر به هم راسی.
- وای ما څه کړی؟

جهان- چشی دی کړی؟
- خود نو څه می کړی؟
جهان زما مخ خپل خواته وګرځه و او په همغه کرار انداز یې وویل: منم چې مور او پلار دی وه اول وار د واده نه بعد زموژ کورته راغلی وه! خو دا معنا نه درلودل چې ته دی 24 ساعت ورسره اوسیږی... که نور نه وو ماشام خوب وخت کی خو راتلی سوی!
- هغه ادی ن ....
جهان زما خبره پری کړل او په خندا یې وویل: اهاا دورواغ به نه وایې! ځکه خپل مې ستا او ستا د مور ژغ واوریدی چې هغی ویل ولاړسه خپل کوټی کی د میره سره دی بیده سه او تا ویل میره ایله کوه ....

د شرم څخه مې سر ښکته واچوی، چی جهان په همغه لهجه وویل: شه نو شه میره ایله کوه!
- نه ما دسی نه ویل.
جهان- امممم تا دسی نه ویل شه ..
خاموش شوم چی جهان وویل: ستا د دی خبری په ضد یو هیڅی چشی کوم؟
- څه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان د شیطنت خپل وریځې پورته واچول او ویې ویل: ځم ایران ته یو دوه کاله دسی یواځې پاتی سی بیا زما په قدر پوهیژی بیا هغه وخت ګورم وایې میره ایله کوه یا نه؟

د جهان په خبره ما په لوړ غږ وخندل او ومې ویل: چیرته ځی؟
جهان هم زما په خندا وخندل او ویې ویل: ایران ته مسافر کیژم ستا د لاسه.
په شیطنت مې وویل: چیرته؟؟؟
زما په شوخ لهجه د جهان په خوله مسکا راغله او ویې ویل: ایـــــران ته.
په شیطنت مې وویل: کله ځی؟
جهان- چیری؟
په شیطنت مې وویل: وی خو ته وایې ځم ایران ته وایم کله ځې چی کالی دی درته سم کړم د سفر بکس دی درته جوړ کړم؟

زما په خبری جهان خپل وریځی د حیرت پورته کړل او ویې ویل: یعنی د رشتیا دونی زړه دی غواړی زه ولاړسم درنه؟
د هغه د غیږ څخه مې ځان جلا کړو او د ځایونو اچولو وقت کې می په شیطنت وویل: ما خو څه ندی ویلی! ته وایې روان یم ما هم ویل پخیر ...(په زوره مې ځان کلک کړی و چې له خندا شنه نشم، جهان په یو نامیده نظر نالی زما د لاس واخیستل او د هوار کولو حال کې ماته یو قهرناکه نظر واچوی او ویې ویل:

جهان- هی خدایه یو دغه پاتی و د یو کوچنی(ماته یې اشاره وکړل) د لاس د توکو سم! د دی لځایه چی ووایه مه ځه زړه می درپسی تنګ کیژی وایې کوم کالی درته بکس کې ویژدم!
په هوار شوی نالی څملیدم او خپل مخ مې د هغه څخه وګرځه ویې، د هغه نامیده او حیرت ناکه څهری ته مې چی کتل خندا مې راتلل نو ځکه مې مخ ورنه وګرځه ویې چې جهان زما د غوږ انډی ته وویل: فکر د دی زما حق خوری!

ـ د څه حق دی؟
جهان- یو هفته خو د غلطی څخه لا زما خواته رانغلی اوسم چی راغلی ما ته دی شا ګرځه ولی؟!
بغیر لدی چې مخ ور وګرځه وم په شیطان لهجه مې وویل: کوم خاوند چی خپل حامله

(c) ketabton.com: The Digital Library

داره ښځه د پلار په کور پرېږدی او خپل د لوفری لپاره ایران ته ځی داسی خاوند هیس حق نلری تمام.
جهان په خندا زه خپل خواته کش کړم او ویې ویل: هیس حق نلری؟ تمام؟ ها؟
په همغه شیطنت مې وویل: هو تمام زما او ستا نور کچی(خپل د لاس کوچنی گوته مې جهان ته د کچی مطلب قهر په معنا ونیول چې هغه هم ناځوانی ونکړل او زما گوته یې په غاښ کړل او په خندا یې وویل:

جهان- ته دوه ولیشتی(مطلب ټیټ قد) زما سره کچی کوی؟
- اول خو دوه ولیښته نه زما قد 166 دی دویم هو کچی.
زما په خبری جهان په لوړ غږ وخندل او ویې ویل: ښو ... ښو .. قد دی سونی دی 66؟
په غوسه مې وویل: 166!
جهان په خندا وویل: هغه سل تا ورپسی کړی کنه ته 66 ته یې.
- خپل به 66 ته یې زه ډیره هم لوړ قدی یم.
جهان په خندا وویل: هو هو ته چنارگله یی.

په گواښ لرونکی انداز مې ورته وویل: کوم شک لری؟
جهان په همغه خندا وویل: یا ... یا زما دی توبه وی ته ووایه 180 قد لرم زه هم وایم په سترگو.
- سترگی دی بی بلا.
جهان- جـــار ناز ورکول دی هم زده دی خو نه وایی؟!
په شرم مې خپل نظر ورځخه ونیو چې جهان خپل غیږ خواته ونیولم او په کراره یې وویل: رشتیا ووایه ایران ته ولاړسم خفه کیږی راپسی؟؟

یو دقه مې فکر وکړو چې د جهان ځخه لری ژوند کول ښنگه دی! او همغه یو دقه فکر زما و جود له ویری و لړزه وی، په کراره می وویل: که ته ایران ته ولاړسی زه هم ځم د بابا کورته.
جهان- ولی؟
- نو ستا ښخه بغیر زه دلته څه وکړم؟ ستا کورته زه ستا په نوم راغلی یم ستا په شتون دلته یم که ته یو ورځ ونه اوسیږی زه هم ځم لدی ځای ښخه.
جهان- اممم دغسی توکی مې کول ما خو خپل ځان په غاړه کی ندی ولیدلی هلته ولاړسم

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دوه ورځو کی سکته کوم.

په خندا میوویل: خدای دی نکوی ولی؟
جهان- یعنی دونی ستا ښخه لری هر دقه به فکر کوم دا چشی کوی؟ ډوډی خوړلی؟ سترِی سوی خو نده؟ درد خو نلری؟ او خلاصه چې د هغه خو چې ترڅو راځم ستا د لاسه به بوډا یم!
په خندا او شیطنت می وویل: وی خپل بوډا توب پر ما مه اچوه د اول ښخه بوډا وی!!
جهان په خندا خپل د ګیری او سر ځو سپین ویښتیانو ته اشاره وکړل او ویې ویل: بارو وکه د واده مخکی په شمار باندی دری ویشتیان می د ژیری سپین وه ځلور هم د سر! اوس وګوره (د هغه په خبره ما هم په خندا د هغه د ګیری او و ویښتیانو سپین شوی ویښتیان شمارل شروع کړو هغه هم په خندا راکتل.

- دا یې هم 13.14.14.15.16.17...
زه لا د ویښتیانو د شمارلو حال کی وم چې جهان وویل: وه سم یې شمار کړه چی تول ستا د لاسه دسی سوی.
- ځان په ما باندی مه تاوان کوه د اول ښخه هم دست دوم ویی!
(دا خبره می د خولی ښخه بی ارادی ووتل او ژر می خپل به خوله لاس کیخود چې جهان د خندا او حیرت ښخه په لوړ غږ وویل: چشـــی زه دست دوم مال یم؟ زه تا ته چنایې کم کیفیت مال شکارم؟

په تلوار مې وویل: یا .. یا ما دسی مطلب نه وو.
جهان- شه نو شه زه اوس دست دویم مال سوم ..!
- نه ما دسی نه ویل.
جهان په شیطنت وویل: دست دوم مال ډیر کم کیفیت وی نازولی او دومره کار نکوی (جهان خپل د خبری سره سم زما نس ته اشاره وکړل چې د شرم ښخه می مخ تک سور شو او په غوسه مې ورته وویل: ډیر بی ادب یې.
زما په خبری جهان په لوړ غږ وخندل او ویې ویل: وی خو رشتیا وایم.

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریم میاشت مې تازه شروع شوی وه خو زما نس د عادی حالت څخه بیحده غټ معلومید! ما فکر کو چی د جهان د ډیر توجه څخه چی هی هر خوراک راکوی دسی چاغ شوی یم! خو د جهان مور ویل لاړشی ډاکټر ته اخیر جهان هم په تشویش شو او ډاکټر ته یي ویوړم! او ډاکټری یو داسی خبر راکړو چی هم خوشحاله شوم او هم و ویریدم! زه جمل حامله وم! (دوه ماشوم) د دی خبر په آوریدو ټول کور او کلي کی بد حال جوړ شو جهان خو د خوشحالی څخه نه پو هیدی څه وکړی، خو د جهان مور ماته په تشویش وه ویل یي اول واری ماشوم زیات سخت وی او هغه که جوړه یې وی بیخی زیات.

په هغه ورځ چی جهان خبر شو زه جوړه ماشومان لرم خیرات یې وکړو ارباب هم مولا پسی نفر استولی و ترخو ماته د نظر تعویذ ولیکی! د دوی په ټول کور کی تراوسه هیچا جوړه ماشوم نه وه په نس شوی؟ خو ما د مور لخوا د جوړه یې ماشومانو شانس درلود ځکه زما مور څو ځله جوړه یې هلکان یې پیدا شوی وه خو مړه! دغه خبری زه ډاره ولم

چی هسی نه د ادی چل پر ما وشی؟ ادی چی هم خبره شوه نو زیات په تشویش شوه خو ماته یې دلداری راکول چې خدای به خیر کړی.

ډاکټری زما د وضعیت چک کولو لپاره هر یو میاشت وروسته غوښتم او دری متره د نصیحتونو او خوراکونو لیست یې لیکی جهان هم بغیر د یو زری اشتباه او غلطی څخه ټول هغه شیان اخیستل او په ناز، جان، قربان یا حتا کله ناکله په ګواښ او قهر راباندی ټول هغه شیان خوړل! د ګل بی بی خبره سم راڅخه فارمی چرګه جوړه شوی وو! د جهان هغه دومره لوی اربابی کور کی ما نه لاس تور شی ته وهی نه سپین د سهار څخه به چی لګیا شوم تنها کار می خوراک خوب، خوراک خوب بس نور هیس کار می نه درلود،

په اوه ام میاشت د ګرځیدو نه وم وزن می چې چک کړو زه چی په زوره د 50 کیلو راتلم اوس د 88 کیلو وم! ډاکټری ویلی وه چی لږ لږ دی وګرځم او ډیر استراحت هم بنه ندی! خو د اوه میاشتو مفته خوړلو وروسته ما د دوه قدم وهلو طاقت نه درلود جهان به دلاس څخه ونیولم او په سل جبر،منت او سنت د حویلی د دی سر څخه تر هغه بل سر به ولاړم البته هغه هم د جهان خبره کاش ستا تګ وایي! ځان به مې په هغه اچولی وو هغه به ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسی کش کولم.

د ډاکټری په خبره چي ویلی وه په زینو مه پورته کیږه ښه ندی درته، جهان لاندی کوټی ته شیان راوړی وه، د ارباب د کوټی ځنګ کوټه زموږ ووا داسی بد موقعیت یې وو هر دقه که به د ارباب د مخ څخه تیریدم داسی شرمیدم جهان ته مي څو ځله وویل خو هغه ویل د ماشوم تر پیدا کیدو مجبور لاندی کوټه کې واوسیږو ځکه زینو باندی پورته کیدل تاته ښه ندی! ما چی هم ولیدو بله چاره نشته مجبور یا د کوټی څخه نه وتلم زیاد یا هم که بهر تلم اول مي شاوخوا کتل چي ارباب خو نشته! بیا د کوټی څخه بهر کیدلم.

نیمه شپه وه جهان په آرامه خوب ویده وو، خو ما ته خوب نه راتلو! پدی کور کی نه تلویزیون وو نه مي موبایل درلود نه هیس کوم بل شی! درسته ورځ یا می د جهان د الماری د اسلامی بخش کتابونه ویل یا هم همغه یو دانه د رحمان بابا دیوان اشعار مي مطالعه کول! زړه مي بیحده تنګ وو مخ مي د جهان خواته راوګرځه ویې غوښتل مي راوییښ یې کړم! خو زړه مي ونشو درسته ورځ ستړی وو یو ماښام بیکاره شو هغه هم اوس زه یې خوب ته پرینږدم ظلم دی!

بغیر لدی چي جهان راویښ کړم په سل مشکل باندی لځایه پاسیدم خپل ټکری مي په سر کړو زړه مي غوښت لړ حویلی کې قدم ووهم! کرار کرار له کوټي څخه ووتلم ټول کور کې یو درنه خاموشی خپره وه، شاید دشپی دوه دری بجو خوا وه په مشکل مي خپل څپلی په پښو کړل پښی مي پرسیدلی وه! او په زحمت باندی څپلو کې ځای کیدل! د دهلیز د دروازی خواته روانه وم یو لاس باندی مي خپل ملا نیولی وه بل مي هم په نس ایخودلی وو بیخی سمه نشوم تللی! د دهلیز دروازی ته رسیدلی نه وم چې د ارباب غږ مي د شالخوا واوریدی!

په ویری او وحشت باندی شاته راوګرځیدم چي ارباب خپل د کوټی د دراوزی څخه زما خواته رانږدی شو زما په لیدو یې کرار وویل: و خو مي نه بیره ولې؟
- ن .... نه ..
ارباب- زه شه دی ... چیری تللی؟
نه پوهیدم څه جواب ورکړم؟ مجبور په شرم مي ورته وویل: هغه لړ زړه مي تنګ و غوښتل مي حویلی کې لړ وګرځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارباب- درد لری؟
د شرم څخه مې خپل شونده وچیچل د کوټې څخه په راوتلو پښیمانه شوم، په ښکته سر مې د نه پشان جواب ورکړو چې ارباب کرار وويل:

ارباب- پدی نیمه شپه یو درنې(حامله داره) ښزی ته شه ندی په دی تور تیاری کې وګرځې هلته به دی خدای نکرده د پیشو د بچې میاو آوریدلی وی او د ویری به دی کوچنیان نقصان کړی وی؟

په حیرت مې وروکتل چې هغه زما د کوټې خواته اشاره وکړل او ویې ویل: که بیخی خوب نه درځی جهان راویش که د هغه سره ولاړسه.
ارباب دا خبره وکړل او خپل د کوټې خواته بیرته روان شو، ربنتیا وایې زه هسی خپل دومره ډارنه شې یم د ارباب خبره د پیشو په میاو دری منه لځایه خیز وهم اوس دومره شجاعت ما د کوم کړو چې د ارباب د کور پدی دومره غټ حویلی کې یواځی قدم ووهم هغه هم دشپې په دری بجو؟

خپل کار ته حیرانه شوم ښپلی مې د پښو وباسل او د کوټې خواته روانه کیدم چې جهان مې ورختا ولید چې د کوټې څخه راووت، زما په لیدو خو ثانی راوکتل لکه چې یو څه زړه یې ډاډمن شو په همغه کنګس انداز له خوبه رامخکی شو او ویې ویل: چیری تللی وی؟
- خوب مې نه راتلو غوښتل مې قدم ووهم...

جهان- پدی نیمه شپه؟
- هوم.
جهان- زه به دی راویش کړی وایې.
- هوم خو ستړی وی زړه مې ونسو.
جهان خپلو وینتیانو کې لاس تیر کړو او ویې ویل: زه راځه اوس خو راویش سوم.
- نه اوس مې نور زړه نغواړی هسی تکه توره شپه هم ده.
بیرته کوټې خواته روان شو، جهان خپل ځای کې څملیدی او زما به لیدو یې وویل: سبا زم درته یو دانه موبایل اخلم هم به دی سات ورسره تیر سی او هم کله چې نه یم کولی سم خبر دی واخلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هوم په ویلو مې جواب ورکړو چې جهان کرار وویل: درد لرې؟
- نه
جهان- بیا ولی دسی خفه او نا آرامه یې؟
- نه پوهیږم فکر کوم زړه مې یو چا خپل موټ کې نیولی او نفس مې را قید کوی.
جهان زه خپل غیږ ته نږدی کړم داسی چې زه په تکلیف نشم او کرار یې زما د غوږ څنګ ته خپل په هغه ښایسته غږ د قرآن ویل شروع کړل! دومره ښایسته یې تلاوت کوی چې زه ما ورته بی اختیاره غوږ نیولی و، هر حرف هر لفظ هر آیت هر زبر هر زیر یې داسی ښایسته قرات کو چې زما نفس تنګی لمینځه ویوړل،

همغسی خاموش د جهان تلاوت ته مې غوږ نیولی وو، چې خوب وړی وم، سهار کار ته د تلو مخکی جهان زه راویښه کړم، یو کتاب نصیحت او وصیت یې راته وکړو، بیا پداسی حال کې چې زما لاس کې روپې کیخودل زما تندی ښکل کړو، او خپل د کار خواته روان شو! ما هم کمپل راکش کړو او تر غرمی مې ورته خوبونه وکړل، د غرمی د آذان کولو مخکې روقیه په زر چل او فریب ولاړه کړم ترڅو یو شی وخورم، د ماشومانو پشان اخلاق مې پیدا کړی وه ترڅو چې جهان یا یو چا راته ویلی نه وایې او ډوډی راته راوړی نه وایې ما هم هیس نه خوړل!

د ډوډی خوړلو وروسته بیا مې سترګی د خوب څخه نه خلاصیدی روانه شوم چې کوټی کی ویده شم چې ناساپه مې د حویلی څخه د جونید د ژړا غږ وآوریدی؟! په تلوار د حویلی خواته روانه شوم کله چې ورسیدم نو جونید او بشیر د جهان مشر وراره چې فاطمه یې ورته کړی وه د جنګ په حال کې ولید؟ بشیر جونید د لغتو لاندی نیولی وو د هغه پدی کار په یو تلوار د څو دانو مخکی زینو څخه ښکته شوم داسی چې خپل وضعیت مې یودم لیاده وتي و، هغوی ته په رسیدو بشیر مې د اوږی څخه کش کړو او د جونید څخه مې لری کړو، زموږ په غال ماغال د جهان وریندارګیانی هم بیرون راوتلل

په تلوار مې جونید له ځمکی څخه را پورته کړو او په ورختای مې وروکتل چې وګورم کوم ځای خو یې ندی خوږ شوی! کله چې دادمن شوم ښه دی نو خوله مې په بشیر خلاصه کړه او ومې ویل: ته نه شرمیږی غټ هلک یې ماشومان سره جنګ کوی او وهې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بشیر- ته زموږ په جنګ کې کار مه لره د کاکا شزی دا زه نن انسان کوم.
بشیر دا خبره وکړل او غوښتل یې بیا د جونید خواته راشي چې ما جونید خپل شاته کړو او بشیر ته مې وویل: څه یې کړی چې ته یې غواړی انسان کړی؟
بشیر- بس یو شي کړی.
د جونید خواته می مخ را وګرځه و او پوښتنه مې ورڅخه ورکړل:ګ په څه باندی مو جنګ دی؟
جونید په ډار شوی انداز راوکتل او ویې ویل: ما ورته پخدای که چشی ویلی وی یواځی مې وویل فاطمه خاله هم انار خوش دی ...
بشیر- درته مې ونه ویل نوم یې مه اخله...
بشیر دا خبره وکړه او بیا د جونید خواته په راتګ شو چی ما په زوره ونیو او ومې ویل:
څه خبره ده اوس په دی نوم اخیستو څه کیږی؟

بشیر د قهر او غضب څخه تک سور شو او ویې ویل: زما د شزی نوم یې د دوکان مخکی د سل سړیانو مخ کې واخیست ...(د بشیر په خبره د حیرت او تعجب څخه مې خوله خلاصه پاتی شوه! یا الله دا څه وایې په ځیر ځیر می بشیر ته وکتل قد او قواره یې لږ غټه وه خو د عمر څخه تازه 14 کالو ماشوم وو! خدایه دغه هم په ښځی پوهیږی! نه پوهیدم د حیرت څخه وخاندم که د داسی ماشوم په حال و ژاړم! جونید ته مې وکتل او ومې ویل:

- که د بشیر بد راځی نو ته یې هم د ښځی نوم مه اخله بده ده.
جونید- خو هغه زما فاطمه خالــ..(جونید لا خبره نه وه پوره کړی چی بشیر ور حمله کړه او کنځل یې شروع کړل، غوښتل مې بشیر ونیسم چې د هغه بوکس زما په خیټه ولګیدی او د درد څخه مې اخ پورته شو .... زموږ په شور ما شور د کرر خلک هم راوو‌تلل زما به لیدو د جهان د مشر وریندارى غږ پورته شو..

وریندار- وی خدای دی ځواني مرګ که بشیره خپل د کاکا شزه دی خوږ کړل ..
د ډیر درد په ځان نه یم پوهیدلی او هملته ځای پر ځای کیناستم لاس مې خپل په نس نیولی وو او د درد څخه همله په ځمکی ځان مې راتول کړی وو، د ډیر درد څخه مې نفس نشو اخیستی، غوږونه مې بنګ غږ کو او هیس آواز سم نه راتلو خو دومره پوه شوم چې یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غښتلی مردانه لاسونو لځایه پورته کړم زما په نظر ارباب وو! ځکه هغه وخت کور کی د هغه څخه بغیر بل هیس سوک نه وه، سترکی مې د درد څخه پټی وه..

د ډیر درده مي خولـه په مخ روان وه، فکر مې کو په نس کې می سوک چاقو ګان وهی دسی درد مي درلود، همغه حال کې می د ارباب د زور څخه حیرت وکړو! د 70/65 کالو بوډا سړی وو خو زه یې داسی جست له ځمکی پورته کړم او دهلیز ته یې ویوړم چې خپل هک حیرانه شوم! د جهان مور په ورختای زما سر خپل غیږ کې ونیو او روقیه ته یې چغی کړل: جر کوه یو پیاله وبه ورته راوړه.
روقیه په تلوار د آشپزخانی خانی خواته لاړه.

ارباب په غوسه وویل: دا کم د بی پدر اولاد وار وکی وربانډی؟

ګل بی بی پداسی حال کې چې زما لاسونه یې نیولی وه او په ورختا یې چاپی کول ویې ویل: د جونید او بشیر جنګ و موژ فکر کوی سات تیره وی دواړه خو ناسابه بشیر وار وکی ...
ارباب د غوسی څخه تک سور شو او څو کنځل یې بشیر ته چې زما په نظر د ویری څخه تختیدلی و ور واچول او بیایی ماته وویل: ناوی شه یې؟

ما غړونه ټول آوریدل خو د درد څخه مې یو لفظ د خولی نه وت! اوبه راغله د جهان مور لږ زما به مخ واچول او یو څو غړپ یې خولی ته راکړل، خو ما تراوسه همغسی درد درلود او غوځیدی نشوم! ارباب چې ولید زما حال بیحده خراب دی په تلوار یې وویل: زه موتر باسم د باندی حجاب مجاب واغوندی وربانډی یو وار ډاکتر ته یې ویسو.

تر موټر او ډاکتره چې رسیدم ما فکر کو د پینو څخه مې نفس ځی، زما د خراب حال په لیدو د جهان مور چې موټر کې زما سره ناسته وه او زما سر یې غیږ کې نیولی وو ژړا ته شروع ورکړل، چې د ارباب ورختا او غوسه ناکه غږ مې لږ لږ آوریدی لکه چې جهان ته یې زنګ وهلی و او ورته ویلی وه د شفخانی خواته راشی، لاس مې خپل په نس کیخودلی و او یو دعا! یو لفظ خپل د ژوند او خپل د صحت څخه مې مخکې د خدای وغوښتل" یا الله ته زما ماشومان وساته راته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

(یو کال وروسته)

- جونید ....
زه چغی وهم او جونید په خندا زانګو تیل وهي، بی حوصله زانګو کلکه نیسم او وایم: مه کوه راویښ کوی بیا ولاکه یې تر ماښام ویده کړی.
جونید په تروش تندی وایې: دا دری ساعت کیږی بیده دی بس دی نو...

غواړم جونید د زانګو د څنګ څخه پورته کړم چې اول د مدثر بیا د مزمل دواړو د ژړا غږ یو ځای پورته کیږی، ورختا کیږم او زانګو په کلک زنګوم خو نه لکه چې د جونید خبرو کار وکړو داوړه یې راویښ کړل، مجبور مدثر د جونید غیږ کې ورکوم او مزمل راخلم ترڅو شیدی ورکړم، جونید په خوشحالی د مدثر سره خبری شروع کوی او سات تیره وی، او زه هغوی ته په کټلو مزمل ته شیدی ورکوم ..

جونید مدثر داسی نیولی غیږ کې لکه چې یو قیمتی شئ وی او هسی نه ورنه مات شي! د هغه دومره وسواس او احتیاط ته مي خندا راځی، ساعت ته ګورم 1:30 دقی دی نیم ساعت پاتی چی جهان د کار څخه راشی نن پنجشنبه ده او موږ نن ماشام روان و کلي ته، خو ما تراوسه د سهار د سبا ناری لوښی لا ندی مینځلی! کالی مي هم ندی اتو کړی، کور هم بی نظمه دی! دا ځل مزمل جونید ته ورکوم او مدثر راخلم هغه ته د شیدو ورکولو حال کې نه پوهیږم سترګی مي د خوب څخه درنې کیږی...

نه پوهیږم څومره وقت به تیر شوی وو چې خوځیږم او د یو نازک شي احساس خپل پر اوږو باندی کوم د خوب څخه نیولی سترګی مي لږ خلاص وم، درنه خاموشی ټول کور نیولی همغه کور چې جهان یې ماته قول راکړی و، شاوخوا ګورم او ناساپه مي سترګی په ساعت لږیږی د ماذدیګر 4 بجی؟ په حیرت او وحشت لځایه مي پاسیږم. مدثر چیرته دی؟ مزمل چیرته دی؟ جونید؟ په تلوار غواړم د کوټی څخه د باندی لاړشم چې کرار پسپسک غږ د دهلیز څخه آورم...

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جونيد غږ دی چې وايي: بابا شور يې وخوړو..!
جهان- د شيدو توشک يې خولی ته ونيسه چې راويش نسی.
کرار د کوټې دروازه خلاصه وم او څلور سره په دهليز کې يوځای مې تر سترګو کيږی؟
جهان مدثر غيږ کې نيولی او جونيد هم مزمل خولې ته د شيدو توشک نيولی او کرار يې زنګه وو!

په خوله مې مسکا راځی د مخامخ صحنې په ليدو د کوټی دروازی ته تکيه وهم او دهغوی په ننداره دريږم دا صحنه دا ځای دا موقعيت خپل حافظه کې ساتم زما دری قد او نيم قد ماشومان او خاوند مې... جهان هغوی کرار کړی وه ترځو زه ويده شم مسکا مې په خوله راغله سومره بدبختيانو وروسته خدای دا خوشبختی راکړل؟ نه پوهيږم د نيلوفر خبره غمونه چې تير شی بيا د انسان ياد کې دومره نه راځی شکر چې هغه ورځ خدای زما ماشومان وساتل.

کله چې شفخانی ته رسيدلی وو زه د ډير درد څخه بی هوښه شوی وم، ډاکترانو زما په ليدو ويلی وه چې ماشومانو ته اکسيجن نه رسيږی او مجبور عمليات وکړو ترڅو ماشومانو بهر کړو، د اوه مياشتو دواړه ماشومان يې زما د نس څخه د چاقوګانو او قيچيانو په زور بهر کړل او بنيينه کې واچول، د دی لځايه چې زما غيږ کې راکړی دری مياشتی ماشومان د سيروم او دوا ګانو په زور دی دنيا کې تينګ کړل، د دعاګانو برکت و د جهان د خيراتونو برکت و چې دواړه ژوندی پاتی شول، همدا چې د بنيينی څخه مو بهر کړل جهان کابل کې کور ونيو او مستقيم راغلو ښار ته.

په همغه مسکا مې خپل دا نوی تازه جوړ شوی کورنی ته کتل چې د جهان موبايل ته زنګ راغلو جهان ورختا کيږی زر خپل د موبايل پسی ګرځی ترڅو غږ يې ورڅخه کرار کړی او ماشومان راويښ نشی، جونيد هم په تلوار د جهان د موبايل پسی ګرځی چې زه په خندا وايم: جهان موبايل دی شاته دی.

دواړه په تلوار زما خواته راګوی جهان په خوله مسکا راځی خو جونيد وايي: ژر آواز بند که کنی دا دواړه بيا را ولاړيژی.
جهان په خندا موبايل خپل غوږ ته نيس او وايي: سيسسس بابا دی.
تول خاموشه کيږو او جهان موبايل ته جواب ورکوی: سلام عليکم بابا .... شه ياست ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو ... هو درځو ... بس دا اوس لخیره حرکت کو ... ادی چشی غواړی؟ ... نور چشی کم دی واخلو؟ .... هو .. هو دلی ده .. یو دقه ورته وایه صبر ....

جهان موبایل زما خواته نیسی او د سر په اشاره وایي چې ادی ده! تکیه د دروازی د لرگی څخه اخلم موبایل د جهان د لاس څخه اخلم او همغه حالت کې د جهان تندی ښکل کوم او کرار وایم: سومره خوند یې وکړو!
جهان په خندا راگوری چې زه موبایل خپل د غوږ ځنگ ته نیسم او د جهان د مور غږ آورم چې وایې: وی تاسو خو لژ جر راسی دا ټول کارونه زما تر غاړی مو کړل ..

د خبرو وقت کې د آشپزخانی خواته روانیږم آشپزخانه پاکه ده د سهار لوښی مینځل شوی، کور د مخکی پشان بی نظم ندی، اتو شوی کالی مخامخ اچول شوی وه! د هغه حال په لیدو که ووایم زه هره ورځ د پرون ورځی څخه زیات په جهان مئین کیږم دروغ به نه وی دا لفظ. د جهان د مور غږ آورم چی وایې: الو زما ژغ درځی؟

بی فکر وایم: هو هو آورم.
جهان مور- جر کوی ترځو چې هوا تیاره سوی نده حرکت وکی، په لاره کې روقیه ته یو جوړه خپل په خوشه کالی واخله دا نور یې ندی خوش سوی شوندان یې بوک نیولی مرووره ده.
- صحیح دی په سترگو کوم رنگ کې واخلم؟
جهان مور- هر رنگ وی مشکل نسته تنها یو جوړه ورته واخله.
- سمده .
جهان مور- شه نو پخیر راسی خدای پامان.
- خدای پامان.

موبایل قطع کوم او غواړم د آشپزخانی څخه بهر شم چې د جهان دواړه لاسونه زما د ملا څخه را تاو کیږی او ما خپل غیږ کې نیسی او کرار وایې: شه بیده سوی؟
په ناز او شیطنت وایم: ستا اولادنه مگه ما خوب ته پریږدی؟
جهان زما د سر ویښتیان ښکل کوی او وایې: سهار تا خوب ته نه پریږدی او د شپی ما خپل کار ته. (د جهان په شیطان لهجه د شرم څخه تکه سره کیږم او په خندا وایم: بی شرم.... راځه چې شیان سم کړو ناوخته ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جهان خپل خوله زما په مغزی ایږدی او کلک غچ ورڅخه اخلی چي زه یې په ورختای
لځان څخه جلا کوم او وایم: ته او خدای .... پدی ګرمی کې زه نشم کولی هر دقه خپل
مغزی پټ کړم خلک به څه وایي؟

جهان په خندا او شیطنت وایي:په خلکو باندی زما د شزی د مغزی څه؟؟
په دروغجنه غوسه وایم: یو څه لږ حیا وکړه د دری ماشومانو پلار یې بوډا سړی یې دا
کارونه نور درسره خوند نکوی..

جهان په خندا وایي: یوه بله خبره دی وکړه باره زه ضمانت نه درکوم، هرکار چی وسو
خپل د سترګو یې وګوره.

که ووایم د ګوابن څخه یې و ډاره شوم بده خبره ده؟ په کراره او نرم لهجه مي لځان څخه
لری کړو او د ماشومانو څنګ ته مي واستوی، کلي ته د تلو هیس حوصله او عصاب مي
نه وه خو مجبوری وه د روقیه او د جمشید واده و تللی نه وایي د جهان مور او ارباب خفه
کیدل...

ځان جوړه وم په ماشومانو هم کالي اغوندم، مدثر ته پیمپر وهم جونید ناری وهل چي
بوټان یې چیرته دی؟ مزمل هم کرار کرار چونګ،چونګ وو ژړل یې د جهان غږ هم
پورته شوی و چي ویل یې زما د کالو واسکټ چیرته دی؟ او زه لکه د یو کور میرمن، د
ماشومانو مور، د یو کامل ښځې پشان مي مدثر او مزمل غیږ کې نیولی وه جونید ته مي
د هغه د بوټان آدرس ورکو او کوټه کې جهان ته چي الماری کې خپل د واسکټ پسی لګیا
وو وویل: هغه تور واسکټ واچوه د دی سپین جوړه کالو سره سم خوند کوی...

جهان زما خواته راګرځی او ما هغه حال کې په لیدو په مسکا او خندا وایي:

ستا دسترګو وکتو ته مي زړه کیږي
ځان مي وینم ولیدو ته مي زړه کیږي

پرېږده ډوب شمه یوځل بیا دژوند تل ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودریاب ته غرقیدو ته مې زړه کیږي

دا خمار ژوند چې په بله باندې واوړي
راسه راسه ونشو ته مې زړه کیږي

ستا درُخ پرځمکه سرې سکروټې راغلې
ما بیا وسوځه لمبو ته مې زړه کیږي

جهان واخله د سورکو شونډو اورتون کې
وایرو ایرو ته مې زړه کیږي

شهر جني په کلی کی د کرک آشتی د دویم جلد پای..
لیکوال: خواجه زی.

د نور داسی ښایسته ناولونو ویلو لپاره زموږ چینل جوین او موږ حمایت کړی..
https://t.me/shuhab00

مینه به ښه وی که نفرت به ښه وی
وایه چې کوم ډول حالت به ښه وی

که زړه دی تنګ وی وایه دابه ښه وی

سندره پریږده عبادت به ښه وی

چې کلیمی به یی ویلی اوس غزلی وایی

هغه صوفی هم مین شوی چاته حال نه وایی

(c) ketabton.com: The Digital Library

Edit From Bshair Ahmad Shabab

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library